Revistă de analiză şi informaţie culturală

www.globalartfusion.com • www.pcichirdan.go.ro • cichirdan@yahoo.com

CULTURA Vâlceană

ISSN 1844 - 2358
ISSN-L 1844 - 2358

Anul VI • Nr. 86 • mai 2013 • editat de INTOL PRESS - ECOSTAR 21 • www.culturaarsmundi.ro

FESTIVALUL NAȚIONAL DE DRAMATURGIE „BOGDAN AMARU”

Juriul Festivalului

Petre CICHIRDAN

Vineri 10 mai 2013 în Sala Consiliului Judeţean s-a deschis festivalul, ediţia a VI-a, cu o dezbatere pe tema „SOS dramaturgia românească!” la care moderator a fost Mircea M. Ionescu, directorul Teatrului „Tudor Vianu” din Giurgiu. Au participat membrii juriului, oameni de cultură şi artă, actori, iubitori de cultură...marea majoritate a acestora, din urmă, fiind formată din membrii Asociaţiei Seniorilor şi ai Forumului Cultural al Râmnicului. Cu acest prilej s-a lansat şi CD cu piesa radiofonică „Goana după fluturi” de Bogdan Amaru (în editura Teatrului Naţional Radiofonic), precum şi cartea lui Nicolae Petre, „Goana după fluturi-povestea unei piese”.

La masa prezidiului au luat loc: Elena Stoica - director al CJCPCT Vâlcea, Alex Ştefănescu - istoric şi critic literar-preşedintele juriului, Ion Parhon - critic de teatru - Televiziunea Română, Mihai Lungeanu - regizor - Teatrul Naţional Radiofonic, Claudiu Groza - critic de teatru - redacţia revistei Tribuna din Cluj Napoca;...toţi patru fiind şi membrii juriului.

Elena Stoica a urat bun venit participanţilor, invitaţilor, ca la fiecare ediţie, Consiliul Judeţean şi Primăria Tetoiu, depunând toate eforturile pentru buna desfăşurare a festivalului-concurs.

Doru Moţoc a preluat microfonul şi a făcut introducerea pentru dezbaterea care urma să aibă loc, prezentând şi juriul concursului de dramaturgie; l-a prezentat pe Alex Ştefănescu, care, cândva a scris despre un poet de la Oradea, Alexandru Spârlea, despre care nimeni nu ştia nimic..., astăzi, Alex Ştefănescu, fiind unul dintre cei mai activi-cu fler-descoperitor de talente!... „de aceea l-am adus astăzi pe Alex Ştefănescu aici, să conducă acest juriu (a spus D. Moţoc)! La vremea respectivă, legat tot de A Spârlea, a adăugat Alex Ştefănescu: „dacă Alexandru Spârlea ar fi fost cunoscut mai din vreme, Literatura Română ar fi arătat altfel”....Doru Moţoc a continuat prezentarea juriului, amintindu-se şi pe domnia sa, *trăitor la Râmnic de când lumea* (sublinierea noastră), şi despre care „România Literară” scrie, parafrazându-l pe Constantin Negruzzi, „Teatrul lui Moţoc vrem” ...Din juriu mai fac parte criticul Ion Parhon, care „atunci când scrie o cronică poţi fi convins că lucrurile chiar aşa stau”, Claudiu Groza - critic de teatru de la „Tribuna” din Cluj... „un ardelean serios pus pe treabă”, şi regizorul Mihai Lungeanu, frate cu Emil Lungeanu, care nu de puţine ori a fost prezent la manifestările culturale, de anvergură, din judeţul nostru.

ANDREI ŞERBAN: NU EXISTĂ DRAMATURGIE ROMÂNESCĂ

Mircea M. Ionescu: „Iată, aici la Râmnicu Vâlcea, sub Capelă, o minunată acţiune dedicată teatrului românesc; juriul prezentat, preşedintele lui, ne confirmă că ne aflăm în faţa unui eveniment şi nu unul oarecare, ci unul de ecou naţional. Trebuie să facem ceva pentru teatrul românesc....Spun aici, acum, că în stagiunea viitoare, la Giurgiu, Mihai Lungeanu, regizor, va monta o piesă de Bogdan Amaru...Teatrul lui Bogdan Amaru trebuie să treacă dincolo de Teatrul Radiofonic...În viitor trebuie să facem nişte modificări..În viitor, piesa câştigătoare trebuie montată aici la unul din cele două teatre...Acum suntem la a VI-a ediţie, deci de la Ediţia viitoare trebuie să montăm piesa câştigătoare...Dar avem o temă, *SOS dramaturgia românească*...Când m-am înhămat la conducerea Teatrului de la Giurgiu am renunţat la jumătate din salariul de la Televiziune, dar am făcut-o din dragoste pentru teatru...Teatrul nu este băgat în seamă (nu marginalizat, nu umilit)! Teatrul românesc nu este citit de directorii de teatru, nu este citit de secretarii de teatru, cât mai există şi aceştia, nu este citit de regizori, de actori. În doi ani şi jumătate am pus în scenă douăzecişipatru de piese româneşti, de la Caragiale până la câştigători ai concursurilor de astăzi...Ca unul dintre cei care citeşte şaizeci de texte româneşti, pe an, vă pot spune că treizeci la sută sunt bune...SOS-ul acesta ar trebui să salveze ceva pentru că, lucru apăsător pentru mine, în 1993, la ICR din New York , Andrei Şerban spunea că nu există dramaturgie românească! I-am spus că dacă ar fi să discutăm despre Sorescu, Mazilu, Solomon şi alţi, chiar Victor Ion Popa, care dacă ar fi montată la New York, piesa lui - *Tache Ianche şi Cadâr*, ar *rupe* pur şi simplu! am văzut spectacole multe acolo şi, credeţi-mă, este necesară şi o astfel de dramaturgie, mai puţin cunoscută...

(continuare în pag.8)

Ion Predescu şi Ioan Şt. Lazăr

Claudiu Groza, în prim plan

Adrian Roman

LA CEAS ANIVERSAR

Pr. Constantin MĂNESCU-HUREZI

Fiecare dintre noi simţim cum timpul se comprimă, clipele şi zilele se succed cu o iuţeală ameţitoare, ca şi cum am fi cuprinşi de un vârtej din mijlocul căruia nu ne mai putem desprinde. Există însă unele momente importante din viaţa noastră, în care se cuvine să lăsăm totul, să ne smulgem din acel vârtej, să întrerupem orice activitate şi să facem un bilanţ al realizărilor, pentru a ne aminti cine suntem, de unde venim şi încotro ne îndreptăm. Pentru oameni, aceste momente sunt două: aniversarea şi onomastica sau ziua numelui. Dar acestea se pot sărbători şi pentru o localitate, fie ea în aparenţă neînsemnată, cu atât mai mult cu cât certificatul ei de naştere sau atestarea documentară este semnată de unul dintre cei mai mari voievozi ai Ţării Româneşti, Mircea, numit cel Mare pentru faptele sale de glorie, şi cel Bătrân pentru înţelepciunea şi bunătatea sufletului său (1386-1418).

Acest mare domnitor, atras de frumuseţea locului numit Nucet de pe malul drept al bătrânului Alutus, va zidi aici o mănăstire, concepută şi ca necropolă domnească şi cunoscută sub numele de Cozia, împrumutat de la muntele din vecinătate (1668 m). Ea avea să fie sfinţită la 18 mai 1388, de praznicul Sfintei Treimi, de către Sfântul Nicodim de la Tismana, cel care a reorganizat monahismul din Oltenia şi care este prăznuit de Biserica noastră cu mare cinste, la 26 decembrie, în fiecare an, adică a doua zi de Crăciun. La numai două zile de la acest măreţ şi sfânt eveniment, voievodul Mircea cel Bătrân, gândindu-se la cele necesare traiului şi la bunul mers al obştii monahale a Coziei, care-l avea în fruntea sa pe ieromonahul Chir Gavriil, ucenicul Sfântului Nicodim de la Tismana, avea să emită un hrisov, la 20 mai 1388, cuprinzând daniile făcute de domnitor sfintei mănăstiri, între care „la Râmnic, o moară” şi „satul de lângă mănăstire numit Călimăneşti”. Iată, aşadar, că acest document reprezintă certificatul de naştere sau de atestare istorică pentru aceste două localităţi importante ale judeţului nostru, Călimăneşti şi Râmnic.

La acest important ceas aniversar, oficialităţile şi forurile culturale ale celor două localităţi au organizat simpozioane pe teme de istorie, lansări de cărţi, concursuri sportive, expoziţii de creaţii literare publicate în diverse volume, proiecţii de imagini din trecutul mai mult sau mai puţin apropiat de zilele noastre. Ne vom opri la unul din evenimentele premergătoare datei de 20 mai 2013, încadrat în programul de manifestări „Călimăneşti – 625. 20 mai – 1388 – 20 mai 2013” şi care a avut loc vineri, 17 mai 2013, la Biblioteca Orăşenească „A. E. Baconsky” din Călimăneşti. Organizat sub genericul „Călimăneşti şi oameni ai săi”, medalionul aniversar „Gheorghe Mămularu la 80 de ani” ne-a dat marea şansă de a cunoaşte viaţa şi faptele unui adevărat Om născut pe aceste meleaguri, care a fost în acelaşi timp medic şi personalitate culturală, ambasador al staţiunii balneoclimaterice Călimăneşti şi al istoriei locale în ţară şi în întreaga lume.

Născut la 24 aprilie 1933 în această străveche aşezare, binecuvântată de Dumnezeu cu bogate izvoare naturale dătătoare de sănătate, declarată oraş în 1927 şi numită pe drept cuvânt, de marele cărturar Nicolae Iorga, „Sinaia Vâlcii”, Gheorghe Mămularu a dat curs chemării pe care i-a făcut-o Creatorul, şi anume aceea de a-şi pune inteligenţa, priceperea şi întreaga viaţă în slujba semenilor, prin minunata profesie de medic. Şi trebuie să subliniem, aceasta este într-adevăr o chemare sau o misiune specială, care implică o mare responsabilitate pentru cel care o îmbrăţişează. Dacă preotul, care se îngrijeşte de sufletele oamenilor, depune un jurământ la începutul slujirii sale, sau judecătorul, care împarte dreptatea, făgăduieşte că o va face în numele Domnului, la fel şi medicul, depunde jurământul lui Hipocrate, supranumit „părintele medicinii”, prin care arată că îşi va dărui întreaga fiinţă salvării vieţii. S-a specializat în balneofizioterapie, activând ca medic mai întâi în staţiunea balneară Govora şi apoi în staţiunea Călimăneşti-Căciulata, unde şi-a adus o importantă contribuţie la înfiinţarea Clinicii de Balneologie din Călimăneşti, alături de profesorul Stelian Dumitrescu.

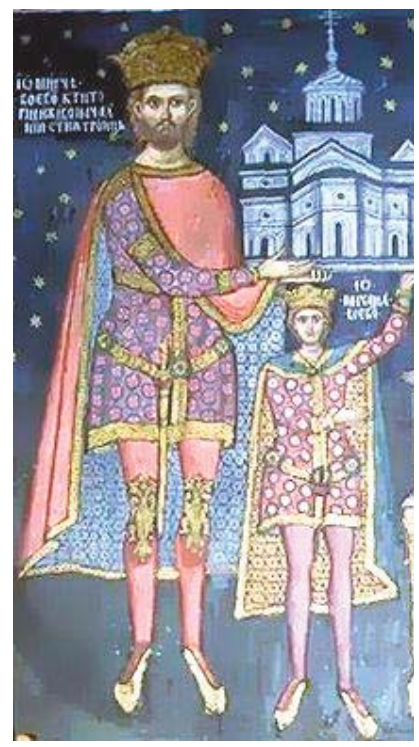

Medalionul aniversar a reunit oameni de cultură din diverse domenii, colaboratori, prieteni, persoane care l-au cunoscut indirect, pe calea scrisului, care l-au preţuit şi i-au conturat portretul moral şi profesional medicului Gheorghe Mămularu la cei 80 de ani împliniţi.

(continuare în pag.8)

Itinerar cultural

ÎNVIEREA LA BISERICA „CETĂȚUIA EROI”

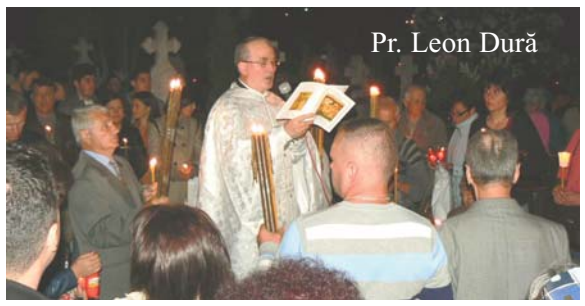
Pr. Leon Dură

PRIMA ZI DE PAŞTI LA MÂNĂSTIREA GOVORA

În prima zi a Învierii am luat sfânta anafură de la Mânăstirea Govora, bijuterie între mânăstirile Vâlcii în care zărim unicul chip al Sfântului Antim Ivireanul, ocrotitorul Râmnicului. O imagine similară se găseşte şi la Schitul Fedeleşoiu, în al cărui cimitir se află înhumați părinții preotului Leon Dură.

ÎN VIZITĂ LA GHEORGHE MĂMULARU A DOUA ZI DE PAŞTI

GHIȚĂ SORIN AVÂND VIITORUL ÎN FAȚĂ

Pe Ghiță Sorin îl cunoaştem de la Hervil de când conducea o mie de oameni în Secția Prelucrări Mecanice, aopi de la Uzina Mecanică Băbeni unde în 1989 era Inginer Şef. Şi Hervilul şi Uzina mecanică, Interprinderi de frunte în economia românească, trebuiau să cadă, vertiginos, după Revoluția din 1989...că de aceea a fost Revoluție!

CERAMICĂ DE HUREZ (V)

Cristian SIMA

2008, *Cocosul de Hurez,* Eufrosina Vicsoreanu

În momentul în care lucrez la articolul de față, în punctele fierbinți ale oraşului Horezu şi la hanul din Treapt se fac mari pregătiri...în câteva zile curtea şi căsuțele de vacanță vor fi pline de meşteri populari...începe „târgul de oale”...de fapt, un adevărat festival al ceramicii tradiționale, devenit în ultimii ani internațional...Cu gândul la zarva acelor zile continuăm discuția cu domnul Profesor Doctor Florin Epure, director executiv al Direcției Județene pentru Cultură şi Patrimoniul Național Vâlcea. Cu toate că este implicat până peste cap în organizarea manifestării, domnul director a fost de acord să desfăşurăm dialogul început în numărul trecut al revistei noastre .

Reporter: - Ştim cu toții că patrimoniul imaterial al județului, în totalitatea lui, este greu de cuprins într-un simplu interviu iar puținul despre care spuneam mai devreme că s-a făcut constituie, de fapt, un mare volum de muncă şi dăruire din partea unor oameni...

- Bogăția patrimoniului cultural imaterial a zonei etnofolclorice Vâlcea face ca un număr de peste cincizeci de artişti populari să-şi susțină din activitățile meşteşugăreşti, traiul cotidian, mulți alții, necunoscuți, reuşind prin abilitățile lor să asigure traiul familiei ca meşteri: zidari, dulgheri, constructori de case, curelari, fierari etc.

În Vâlcea există bogate şi diverse tradiții şi forme de exprimare artistică a unor practici sociale, ritualuri şi tipuri de evenimente, precum şi a numeroase practici şi cunoştințe tradiționale, care se manifestă în viața cotidiană a grupurilor şi a indivizilor, pe care aceştia le utilizează şi le recreează în permanență. Meşterii populari vâlceni continuă să folosească uneltele, tehnicile şi materiile prime tradiționale, indiferent dacă designul produselor este tradițional sau nu.

De-a lugul anilor s-au implementat programe şi proiecte culturale pentru stimularea şi revitalizarea meşteşugurilor tradiționale şi a unor ocupații specifice, ale Centrului Județean pentru Conservarea şi Promovarea Culturii Tradiționale Vâlcea şi Direcției pentru Cultură Vâlcea care pun în lumină acest patrimoniu pe plan local, județean, național şi european).

În Vâlcea se utilizează meşteşuguri, în măsură din ce în ce mai mare, în restaurarea monumentelor istorice şi a bunurilor din patrimoniul cultural tangibil. Există programe şi proiecte de cercetare etnologică în județul Vâlcea, pentru revitalizarea tuturor valorilor de patrimoniu imaterial.

2008, *Cocoşul de Hurez*, reporterul Culturii *vâlcene* Simona Maria

În anul 2010, la Râmnicu Vâlcea, am organizat cea de-a patra ediție a Seminarului anual al Rețelei de Experți în domeniile „Patrimoniului Cultural Imaterial” din sud-estul Europei, ce are ca temă principală „Revitalizarea Patrimoniului Cultural Imaterial”.

Cu prilejul Zilelor Europene ale Patrimoniului, în 2011, la Muzeul Satului Vâlcean-Bujoreni am organizat manifestările culturale denumite generic: „Arta lemnului în Nordul Olteniei”. Demonstrații privind meşteşugul lemnului ale meşterilor populari vâlceni.

În septembrie 2012 am organizat manifestările „Meşteşuguri tradiționale - contribuția acestora la conservarea patrimoniului cultural”, sub egida “Zilelor Europene al Patrimoniului” care s-au bucurat de mult succes. Au reunit tineri cursanți ai cluburilor copiilor din Horezu, Drăgăşani, Tetoiu şi Palatul Copiilor din Râmnicu Vâlcea, precum şi meşteri populari consacrați. În Parcul Mircea cel Bătrân au fost organizate expoziții şi ateliere privind meşteşugurile şi dansurile tradiționale din diferite zone ale județului. Scopul acestor ateliere a fost acela de a contribui la o mai bună cunoaştere şi promovare a patrimoniului imaterial, precum şi de a facilita contacte noi între actorii şi instituțiile culturale preocupați de cercetarea şi protejarea patrimoniului.

Arta lemnului este bine reprezentată şi astăzi prin meşterii populari Constantin Manoli, Vasile Ene şi Paul Stănişor. La cei 75 de ani, meşterul popular Constantin Manoli din Râmnicu Vâlcea, poate fi găsit ziua întreagă în propriul atelier de sculptură. Mâna sa iscusită creează obiecte tradiționale de o valoare inestimabilă: linguri de lemn, furci de tors, minitroițe, crucifixuri. Expoziția şi atelierul său au fost vizitate de personalități din țară şi străinătate. „Pentru mine arta este un spectacol, nu o formă de comerț. Obiectele mele au o funcție estetică şi o încărcătură simbolică” spune meşterul. Meşterii populari Eugen şi Violeta Pătru din Vlădeşti (Priporu), urmaşii regretatului ceramist Dumitru Şchiopu, renumiți pentru vasele din ceramică albă: celebra ploscă cu trei guri şi douăsprezece brațe străchini, oale de sarmale şi taierele, ciobanul cu cobilița şi cu oile la păscut, țăranca torcând, păsări care cântă, ulcioare-cocoş, dar şi stindardul dacilor, faimosul “dracones”.

Țesăturile olteneşti ale meşterului popular țesător Cristina Niculescu din Budurăşti, comuna Stoeneşti, le încântă ochii şi sufletul turiştilor. Doamna Niculescu este singura din țară care mai țese borangic de la viermii de mătase. Mătasea produsă în curtea casei sale provine din gogoşile viermilor crescuți tot de dânsa. Pentru prelucrarea țesăturilor foloseşte uneltele vechi moştenite de la străbunici. Ştergarele, brâurile, iile şi eşarfele produse în micul atelier din curtea casei sale, sunt foarte căutate în întreaga lume de amatorii de tradiții populare autentice. În viitor va trebui să ne orientăm spre revitalizarea comunităților unde aceaste activități s-au pierdut sau sunt pe cale de dispariție: Zătreni (olărit), Popeşti (olărit), Dănicei (olărit), Racovița, Boişoara, Perişani, Muereasca, Valea Mare (arta țesutului şi cusutului) sau meşteşuguri precum sculptură în lemn, sculptură în piatră etc.

Valoarea patrimoniului imaterial este dată de o mare bogăție de tradiții şi de obiceiuri din zone etnofolclorice consacrate, cu evenimente culturale majore - precum „Cocoşul de Hurez”, „Învârtita dorului”, „La izvorul dorului”, „Din moşi-strămoşi”, „Cântecele Oltului”, „Brâul de Aur”, „Hora costumelor”, „Târgul Meşterilor Populari din România” etc.

Interpreți de muzică populară, de mare valoare, îşi au originea în pământul fertil al Vâlcei, precum Constantin Ceauşu, Dalila Cernătescu, Maria Ciobanu, Maria Dragomiroiu, Mariana Ionescu-Căpitănescu, Filofteia Lăcătuşu, Nineta Popa, precum şi Daniel Buznea şi Traian Ciuculescu, Gheorghe Iordache, Ion Lupu, Marian Lupu, Dumitru Miuță, Dumitru Margine, Alin Pavelescu, Gigi Voinic, la care se adaugă soliştii vocali şi instrumentişti ai orchestrei de muzică populară „Rapsodia vâlceană” şi grupurile vocale „Rapsozii Oltului” şi „Haiducii din Amărăşti“.

Creația orală a cunoscut cristalizări specifice atât în folclorul ceremonial, al obiceiurilor, cât şi în folclorul literar, muzical şi coregrafic înregistrând aspecte relevante mai ales în planul legendelor şi al cântecelor bătrâneşti. Mai circulă încă, în mediul rural, balade cu conținut social-istoric şi cele familiale, dintre care cele mai frecvente sunt cântecele referitoare la Iancu Jianu, Miu, Ilincuța, Ghiță Cătăniță, Milea. Sunt de menționat, de asemenea, creații originale legate de haiduci, precum Nicu Munteanu, Tunsu, Trancă, dar şi cântecele de dragoste, de cătănie şi ciobănie etc. la toate acestea se adaugă bogatul patrimoniu format din tradiții şi obiceiuri specifice zonei de interferență a elementelor olteneşti cu cele venite de peste munți, din părțile Mărginimii Sibiului.

Valorile de patrimoniu cultural intangibil ale unui popor sau al unei comunități se bazează pe manifestări aparținând practicilor sociale, ritualurilor şi obiceiurilor, evenimentelor festive, jocuri, cunoştințe şi practici referitoare la natură, la univers, tehnici legate de meşteşuguri tradiționale, expresii şi tradiții verbale şi nonverbale. Ele se transmit din generație în generație, sunt recreate permanent de comunitate şi îi conferă acesteia sentimentul de apartenență identitară. De aceea, acest patrimoniu cultural imaterial, alături de cel imobil şi mobil trebuie protejat, conservat şi valorificat.

Băile Olăneşti Izvor de sănătate

Ovidiu-Cristian DINICĂ

Valorificând experiența de gazetar a autorului Viorel Popescu, editura Fortuna a publicat în 2013 lucrarea *Băile Olăneşti –Izvor de sănătate*.

Autorul se prezintă în fața cititorului cu reeditarea cărții Băile Olăneşti –file de legendă. Actuala ediție câştigă prin sistematizarea informațiilor, răspunzând cererii formulate de cititori, de concretețe şi devine ghid necesar tuturor celor interesați în a beneficia de tratamente balneo-climaterice eficiente. Motivul alcătuirii acestei cărți este documentarea cititorului care poposeşte pentru odihnă şi tratament în cadrul natural oferit de stațiunea Olăneşti.

Având un scop nobil şi elegant, scriitorul preia ştafeta informațiilor şi găseşte ocazia agreabilă de a crea bună dispoziție, îmbinând conținutul strict al sfaturilor medicale, cu terapia prin haz. În acest fel autorul face uz de isprăvile lui Vasile Priceputu pentru a alterna lectura cărții cu momente de umor. În primele două capitole este analizat cadrul natural şi etapele istorice ale evoluției stațiunii, punându-se accentul pe bogăția izvoarelor şi numărul lor impresionant, ca şi concentrația acestora ca bază de tratament. Fiecare izvor este descris din punct de vedere

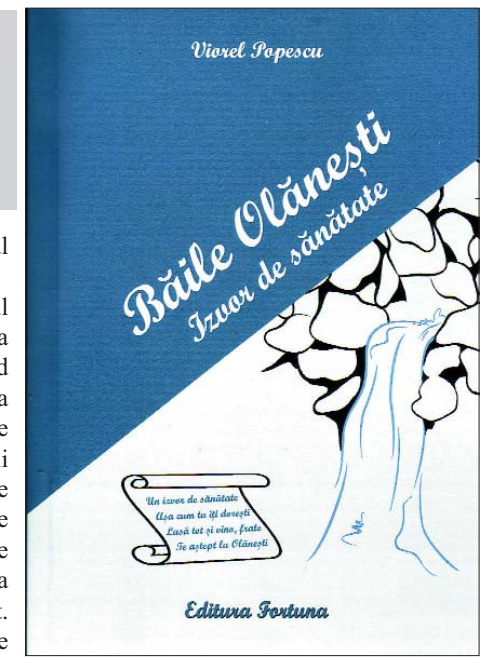

medical. Autorul nu face economie în detalierea importanței pentru tratament, identificând diagnosticele aferente fiecărui izvor. Lista indicațiilor în cura balneo-climaterică este continuată şi de recomandările de prevenție în cazul anumitor afecțiuni.

Prezentarea stațiunii conține şi lista spațiilor de cazare, de unde, în perioada dintre tratamente, se pot inția excursii în cadrul mirific oferit cu generozitate de natură. În acest sens autorul încadrează stațiunea şi pe aripa aşezămintelor spirituale de care județul Vâlcea nu duce lipsă. Preocuparea pentru lumea sacră este regăsită şi din succinta prezentare făcută schiturilor şi mânăstirilor, cu recomandare de trasee duhovnicești, necesare pentru îmbogățirea spiritului. Un moment deosebit este descrierea făcută aşezământului de la Lacul Frumos, unde gazdă este părintele Galaction Zvelig. Acest aşezământ este plasat în apropierea localității Vlădeşti, în jurul lui, creându-se o adevărată legendă. Ținutul din jurul lacului este mlăştinos şi permite dezvoltarea unei flore specifice care conține şi plante carnivore studiate în lucrarea de doctorat a profesorului Traian Rădoi.

Cartea constituie o pledoarie adevărată pentru vizitarea stațiunii Olăneşti şi a împrejurimilor. Pentru final păstrăm invitația autorului sub forma catrenului: „Băile Olăneşti/ Un izvor de sănătate/ Aşa cum tu îți doreşti/ Lasă tot şi vino, frate/ Te aştept la Olăneşti”.

ZIUA CĂLIMĂNEŞTIULUI

Gheorghe MĂMULARU

De vreo 8 ani (din 2005) locuitorii oraşului nostru serbează la 20 mai, în fiecare an, „Ziua Călimăneştiului”. În primăvara lui 2005, primăria localității noastre a hotărât ca 20 Mai să fie „Ziua Călimăneştiului”, bazându-se pe hrisovul din 20 mai 1388, dat de Mircea cel Mare (23 septembrie 1386 - 31 ianuarie 1418), domnitorul Țării Româneşti. În acest hrisov, scris de Filos, logofătul lui Mircea Voievod, sunt consemnate, printre altele, şi următoarele: „...a binevoit domnia mea să ridic din temelie o mânăstire în numele sfintei şi de viață începătoare, şi nedespărțitei troițe, nezidită (...) la locul numit Călimăneşti, pe Olt (...), care a fost mai înainte satul boierului domniei mele Nan Udobă, pe care dragoste şi multă osîrdie după voia domniei mele, l-a închinat mai înainte zisei mănăstiti”. Din acest fragment al hrisovului din 20 mai 1388 aflăm următoarele: Mănăstirea Cozia este ctitorită de Mircea Voievod; hramul acesteia este Sfânta Treime, care se păstrează până în zilele noastre. Construcția acestui locaş de rugăciune se află în localitatea Călimăneşti, pe Olt. Această precizare are o foarte mare importanță; este atestarea documentară a Călimăneştiului de la care, anul acesta 20 mai 2013, se împlinesc 625 ani. Dar, Călimăneştiul a existat şi înainte de domnia lui Mircea cel Mare.

Localitatea noastră există încă din secolul al V- lea, pe când şeful Olester Siteşti era „căliman”, de la care provine numele de Călimăneşti. Tot în acest hrisov aflăm că satul în care a fost zidită mânăstirea a fost proprietatea boierului Nan Udobă, care „cu dragoste şi multă osârdie (...) l-a închinat acestei mănăstiri”. Şi de la această dată, 20 mai 1388, timp de 475 de ani, adică până la 13 decembrie 1863 (legea secularizării averilor mănastireşti dată de Alexandru Ioan Cuza) locuitorii acestor meleaguri au dat „ascultare” egumenului Mănăstirii Cozia. Bogățiile solului şi sobsolului (izvoarele minerale) aparțineau acestei mânăstiri.

Călimăneştiul se întinde pe o arie restrânsă, circa 43 kmp, şi are o populație de 7291 locuitori (recensâmântul populației din 20 octombrie 2011); cu toate acestea, contribuția la progresul civilizației, privind ştiința, literatura, învățământul, sănătatea, arta, religie etc este însemnată. În ultimul secol (XX) întâlnim personalități din toate domeniile de activitate care au pus câte o cărămidă la zidirea materială şi spirituală a urnei noastre.

Ziua Călimăneştiului, 20 mai, ne prilejuieşte momentul de a cinsti cu pios, recunoştință, memoria acestora. În cele ce urmează amintim câțiva înaintaşi de-ai noştri care au trecut de mult în lumea veşniciei, dar nu înainte de a ne lăsa nouă urmaşilor, ceva din activitatea lor prodigioasă.

În domeniul învățământului întâlnim câțiva oameni de seamă originari din Călimăneşti care şi-au adus contribuția la instruirea consătenilor: Nicolae Epureanu, un remarcabil învățător care a contribuit la construirea Şcolii Vechi din deal; frații Ion, Nae şi Costică Zamfirescu, desăvârşiți dascăli, fonadorii ai Gimnaziului Unic din Călimăneşti şi profesor la această unitate de învățământ şi fondatori ai formației artistice „Doina Oltului” apreciată pentru valoarea sa în țară şi peste hotare. Nae Zamfirescu şi-a dedicat tinerețea la construirea unui local de şcoală, este vorba de actuala Şcoală Generală „Şerban Vodă Cantacuzino”.

Dintre fețele bisericeşti amintim aici câteva personalități: preotul Constantin Cantacuzino este cel care a construit biserica catedrală cu hramul Sfântul Apostol Petru şi Pavel din Călimăneşti. Preotul Dumitru Sandu a retemeliat biserica din Jiblea Nouă (construită în 1935) şi ne-a lăsat monumentala lucrare „Monografia Eparhiei Râmnicului şi Argeşului”, 1976, în două volume. Arhimandritul Gamaliil Vaida, cel mai longeviv stareț al Manăstirii Cozia (1959-2000). A fost un mare teolog, gospodar şi cărturar. În perioada 1996-1998, împreună cu domnul inginer Ion Mihăilă, a reclădit Mănăstirea Cozia Veche, ctitorie al lui Radu Voievod (1377-1383), tatăl lui Mircea cel Mare.

Călimăştean a fost şi scriitoru Tudor Dumitru Savu; a scris romane de certă valoare literară, a fost membru al Uniunii Scriitorilor, şi director al Radio televiziunii din Cluj-Napoca.

În Jiblea Veche s-a născut Vlaicu Ionescu, pictor, profesor universitar şi membru al Academiei de Ştiințe din New York. Este unul din cei care au reuşit să „descifreze” catrenele lui Nostradamus. În lumea artelor plastice îl întâlnim şi pe consăteanul nostru Virgil Moise, care a fost pictor şi pictor-scenograf de film şi teatru. A fost membru al Uniiunii Artiştilor Plastici, şi a avut numeroase expoziții în țară şi peste hotare. Biblioteca din Călimăneşti găzduieşte copiile a 10 tablourie ale sale.

În domeniul muzical, avem o aleasă personalitate, pe Aurel Popescu, prof. dirijor şi violonist. A participat la concursul internațional din SUA şi a fost premiat la Casa Albă de preşedintele țării. În anul 1993 a concertat în aula Universității din Freiburg, în Elveția.

În Jiblea Veche s-a născut Ion Georgescu, cercetător în pedogogie şi diplomat. A fost ambasador în mai multe țări: Egipt, Irak, Algeria, Maroc, Elveția etc. A fost delegat la sesiunile Adunării Generale O.N.U. (1963, 1966, 1967). În domeniul medical îi amintim pe următorii: Doctor Polixenia Iepureanu, fiica învățătorului N. Iepureanu, care şi-a făcut teza de doctorat cu lucrarea „Acțiunea antianafilactică a apei de Căciulata”. Doctor N. Olinescu a studiat acțiunea terapeutică a apelor minerale din stațiune şi a înființat primul sanatoriu de Urologie din Căciulata. În 1958 doctor Augustin Taloş, împreună cu soția sa, Lidia Taloş, au făcut valoroase cercetări în domeniul silicoziei şi au introdus în tratamentul acestei boli, aerosolii cu gerovital (premieră a dr. Octavian Udriste, cercetător şi pictor, care a lansat în 1962, pentru prima oară în lume, „teoria cibernetico-genetică” asupra originii cancerului.

În orăşelul nostru s-a născut şi Decebal Vasiu, unul din aşii aviației române şi pilot secund al mareşalului Ion Antonescu. Iar sora sa, Pompilia Vasiu, actriță, a jucat pe scenele teatrelor din țară şi de peste hotare, în filme, şi a colaborat la televiziune. În lumea teatrului îl întâlnim şi pe actorul Vasile Lucian, născut în cartierul Vărzărie din Călimăneşti. A jucat alături de C. Ramadan, George Vraca, George Calboreanu şi alții. A dat „naştere” la peste 80 de roluri şi a făcut numeroase turnee în țară şi peste hotare.

La Călimăneşti s-a născut şi Nicolae Rădescu general şi prim ministru în perioada 6 decembrie 1944 - 28 februarie 1945.

Printre prestigioasele personalități ale Călimăneştiului îl întâlnim şi pe inginerul Ioan G. Cantacuzino, cel care a construit calea ferată Râmnicu Vâlcea-Râul Vadului la sfârşitul secolului al XIX-lea, a construit vila Cantacuzino şi a realizat captarea izvorului Căciulata în anii 1901-1902. Fiica lui, Ioana Cantacuzino, a fost prima femeie din România posesoare a Brevetului de Pilot de Turism şi Fondatoare a Şcolii de Pilotaj.

Lista acestor prestigioase personalități este una cu mult mai mare. Activitatea lor, desfăşuată de-a lungul celor peste 100 de ani, constituie pentru noi, urmaşii lor, exemplu şi îndemn la dezvoltarea pe mai departe a vieții materiale şi spirituale a Călimăneştiului.

La mulți ani Constantin Lucaci!

Constantin Lucaci în atelierul său de sculptură din Bucureşti

Itinerar cultural

fără să aibă însă Robespieri...Ghiță Sorin, însă, a crescut în economia privată, instalată în societatea românescă, dovedind un profund simț al producției şi al muncii...Astăzi primarul de la Vlădeşti are grijă de drumuri, de şcoală, şi de biserică, spunem noi, fiind o personalitate aproape unică, practică şi cu o experiență vastă...Viitorul este în fața primarului de la Vlădeşti.

POPAS LA HOREZU

Primarul Ilie Fârtat, şi colaboratorii, studiază cum să scoată din impas presa culturală a Râmnicului şi județului...

ASOCIAȚIA GENERALĂ A MEDICILOR VETERINARI, COLGIUL MEDICILOR ŞI CONDUCEREA D.S.V.S.A VÂLCEA ZIUA NAȚIONALĂ A MEDICILOR VETERINARI LA RM. VÂLCEA

15 mai 2013, în acest an, Ziua Națională a Medicului Veterinar a fost sărbătorită la restaurantul "CAPELA", pe dealul cu acelaş nume, care străjueşte din cele mei vechi timpuri în partea de nord-vest a oraşului Rm.Vâlcea, ca scut al apărării zonei "Zăvoi", acolo unde pentru prima dată, în anul l848, s-a cântat Imnul Național „Deşteaptă-te române” pe versurile lui Andrei Mureşanu şi muzica lui Anton Pann.

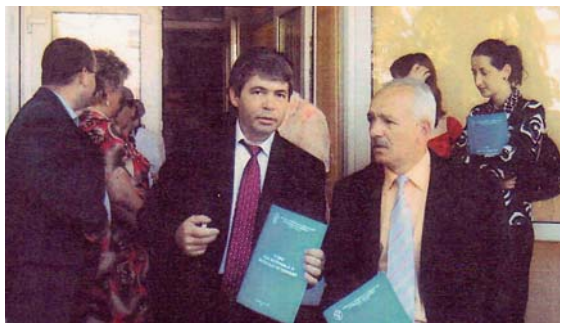

Localul restaurantului a fost construit cu ani în urma, cu arhitectură specifică zonei de deal şi munte, cu o sală amenajată şi dotată creerii unei atmosfere de sărbătoare, iar în aer liber sunt compartimente în cascadă care te îmbie la veselie.

Mesajul transmis de Preşedintele Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România, profesiunii vâlcene de medicină veterinară, a fost prezentat de dr. Cumpănăşoiu Cristina, preşedintele filialei Vâlcea a Asociației Medicilor Veterinari, în care se arată că data de 15 mai a devenit „Sărbătoarea Națională a Medicinii Veterinare", dată care „comemorează un număr însemnat de evenimente profesionale, deosebite, din istoria acestei importante profesiuni”. Astfel, la data de 15 mai 1861, din inițiativa unor importante personalității: Carol Davila, Alexandru Locusteanu, Nicolae Krețulescu şi alții au început cursurile Şcolii Naționale de Medicină Veterinară din Bucureşti. Tot la 15 mai 1871, a fost înființată Societatea de Medicină Veterinară, desființată în mod abuziv după terminarea celui de al 2-lea Război Mondial. La 100 de ani de la acest eveniment, 1a 15 mai 1971, grație unor personalități de mare prestigiu, Societea şi-a reluat activitatea, con-

Itinerar cultural

stituind factorul de iniţiativă al multor evenimente profesionale. De asemanea, în perioada 5 - 15 mai 1990, au fost înfiinţate Direcţiile sanitare veterinare judeţene în structura primei Direcţii General Sanitare veterinare...

Mesajul Colegiului Naţional Sanitar Veterinar a fost prezentat de Dr.Daniel Vasiloiu, preşedintele forumului judeţean. În încheiere a luat cuvântul dr.Mihai Miclea, directorul coordonator al D.S.V.S.A., Vâlcea, care a urat celor prezenţi un „bun venit", îndemnul la unitate, succese, sănătate familiilor şi colaboratorilor. La întâlnire au participat şi un număr impotant de medici veterinari pensionari.

A consemnat Dr. Vasile GREVUŢU

OLTRE I CONFINI-ARTIŞTI PLASTICI ITALIENI LA RÂMNICU VÂLCEA

Oltre i confini (Dincolo de limite), o expoziţie internaţională de artă contemporană organizată de Cercul Artistic Cultural „Amicinelarte" din Genova-Italia în colaborare cu UAP Filiala Râmnicu Vâlcea, sub patronajul Consulatului Român din Genova, care reuneşte artişti italieni plastici, şi, spre marea noastră surpriză, între aceştia se află şi pictorul vâlcean

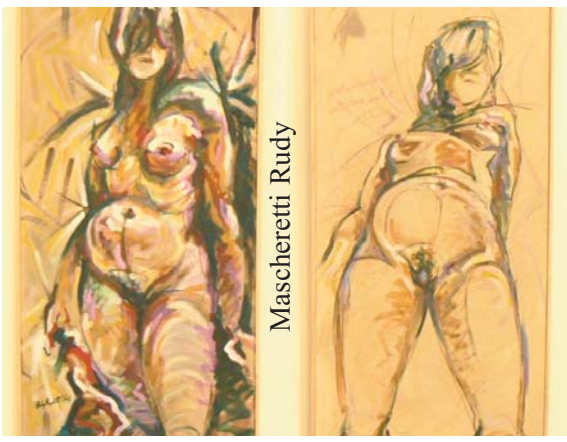

Constantin Neacşu stabilit nu de multă vreme în Italia...şi iată-l găsindu-şi un loc stabil în mediul artiştilor italieni....Un eveniment de maximă importanţă pentru cultura vâlceană, deoarece ne per-

Elisa Traverso Lacchini

mite, nouă, să constatăm pe viu asupra iconografiei mişcării plastice din Italia, respectiv regiunea Genova, ne permite să facem o paralelă între arta plastică din ţara prietenă şi celebră în istoria artei datorită unui trecut mai mult decât glorios, şi arta plastică vâlceană, de ce nu, românească.... Trebuie să remarcăm, vizitând expoziţia de la sala Artex, că artiştii italieni sunt preocupaţi şi ei de potenţialul artistic al lucrării de artă în care elementele simbolice, legate de realitate, capătă un contur din ce în ce mai pregnant...Ca o curiozitate, din totalul de lucrări expuse, doar trei nume sunt preocupate de curentul abstract! Mulţumim şi felicităm organizatorii pentru această expoziţie!...

Carrera Riccardo

„POVESTEA MICULUI PAN" LA FILARMONICA VÂLCEANĂ

Copiii vâlceni însoţiţi de educatori şi părinţi au asistat joi, 30 mai 2013, deosebit de animaţi (au cooperat de nenumărate ori cu artiştii interpreţi), la spectacolul oferit de un grup de tineri muzicieni din Bucureşti, din cadrul Universităţii de Muzică, constând în opera comică „Povestea Micului Pan" de Laurenţiu Profeta, pe un libret de Eugen Rotaru, şi în regia lui Daniel Prallea-Blaga. Spectacolul s-a desfăşurat în cadrul Săptămânei Internaţionale a Muzicii Noi, 25-31 Mai 2013, România, Ediţia a XXIII-a, şi a avut ca organizator Uniunea Compozitorilor şi Muzicologilor din România, direcor fondator fiind Acad. Ştefan Niculescu (celebrul compozitor de muzică nouă a anilor 70-noi fiind fani ai acestuia încă de atunci), director artistic: Dan Buciu, şi director executiv, Adrian Buciu...Festivalul a avut coorganizatori: Ministerul Culturii şi Societatea Română de Radiodifuziune.

Dintr-un început trebuie să subliniem că un spectacol similar s-a petrecut în 1984, la Opera din Bucureşti, avându-i ca autori, pe lângă Laurenţiu Profeta şi Eugen Rotaru, şi pe cunoscutul regizor Alexandru Tocilescu, precum şi pe Claudiu Negulescu în fruntea corului „Voces Primavera"...Am făcut această menţiune fiindcă lucrarea de faţă, de pionerat atunci - pentru muzica tânără, avea să constituie model pentru opera rock, de mai târziu; câteva motive muzicale, regăsindu-le în „Mateiaş pe eşafod", operă rock semnată de Peter Venczel de la Opera Maghiară din Cluj Napoca, şi concepută în 1998...

Spectacolul de joi, de la Filarmonică i-a surprins pe tinerii melomani-în devenire-vâlceni, dar şi pe cei mai în vârstă, care au recunoscut şi regustat linia melodică specifică lui Laurenţiu Profeta; ...pe scenă, desfăşurându-se o adevărată feerie muzicală, în care mişcarea şi vocile clare, plăcute, ale sopranelor şi tenorilor au dat viaţă unei povestiri care a înfierbântat imaginaţia copiilor...Tinerii artişti, la rândul lor, au ştiut să conlucreze cu sala, cum spuneam - arhiplină la parter şi balcoane, în semiumbra ei, veghind n pentru buna desfăşurare, însuşi directorul Filarmonicii, Mihail Ştefănescu, care a coordonat dialogul inopinat-surpriză dintre scenă şi sală... A fost şi o lecţie, pentru noi, mai vârstnici, de cum trebuie ţinută în mână, prin mijloace artistice, o asemenea masă de copii, în cea mai mare parte-preşcolari, dar nu numai...

Este necesară sublinierea prestaţiei soliştilor interpreţi în rolurile Căţeluşei Nana, Tatălui, Mamei; personal am admirat interpretarea Oanei Neagoe, Cătălinei Antal şi Anei Tîrsu, şi, suntem mai mult decât siguri că micii spectaori au simţit deliciul celor doi interpreţi ai Crocodilului şi Căpitanului Hook...S-au remarcat vocile care au interpretat părţi muzicale precum: „Ce bine e să fii câine", „Cu copiii trebuie să vorbeşti", şi, nu în cele din urmă, nostalgica secvenţă corală, „Am dorit să avem o casă!"...Dar ceea ce a rămas, din fericire, în memoria auditivă a participanţilor la spectacol a fost muzica - marea noastră stăpână estetică-indiferent de vârstă-care prin ea însăşi, şi-a arătat, încă o dată, calitatea educativă şi de întreţinere a tonusului...

Iată ce ne-a declarat doamna Claudia Codreanu într-un scurt interviu pe care i l-am solicitat după desfăşurarea spectacolului, pentru a ni-l fixa mai bine în memorie, un spectacol deosebit de reuşit, care a animat-uneori la extaz-micii spectatori...

„Spectacolul nostru este creat într-o concepţie universitară formată din profesori şi studenţi ai Universităţii Naţionale de Muzică Bucureşti, care sunt de la două facultăţi: Facultatea de Interpretare Muzicală-secţia canto-departamentul canto şi artele spectacolului (mai nou) şi de la Facultatea de muzicologie-compoziţie-secţia Pedagogie!

În faţa Filarmonicii

Echipa este condusă de trei profesori: conducerea muzicală-Diana Nuţeanu; regia spectacolului: Daniel Prallea Blaga, şi, da - în final, profesorul de canto - managerul acestui proiect:...Claudia Codreanu!

Acţiunea se petrece în casa celor trei copii: Wendy (Oana Neagoe), John (Cătălina Antal), şi Mikel (Ana Tîrsu) şi care se mişcă în prezenţa căţeluşei Nana (Adelina Manea)...În vis, le apare copiilor Peter Pan (Doina Nuţeanu-de 10 ani!)... Copiii încearcă să-l transforme pe Peter Pan într-un personaj real, dar el rămâne numai în vis,

un personaj care doreşte să rămână copil toată viaţa!

Avem momente frumoase, le-aţi auzit: „Cântecul căţeluşei": „Ham, ce bine e să fii câine", „Cântecul Tatălui" cu nodul la gât - o cravată care nu se leagă niciodată, „Cântecul de leagăn al mamei" (Alexandara Tărniceanu), şi, avem în rolul lui Peter Pan o fetiţă de 10 ani - un lucru extraordinar (reuşind să se integreze perfect în spectacol muzical şi cu un aparte joc de scenă-n.n) şi, iată, cele două personaje foarte iubite de copii: Crocodilul (Iuliana Dima) şi Căpitanul Hooke (Eliza Preda). Căpitanul, care nu se teme de nimic, decât doar de ...Crocodil! Nu am uitat pe nimeni, sper! ...avem un povestitor (Cristian Lassel) la început, şi, binenţeles, corul alcătuit din 12 studenţi de la Conservator..."Ludus Choralis": Lucia Călin, Ruth Ciopaşiu, Doina Florescu, Ioana Hrior, Ana-Maria Ion, Nicoleta Marinescu, Georgiana Nica, Cristina Oncescu, Antonia Popa, Luminiţa Scurtu, Liliana Spânu, Ileana Stanciu. Corul este condus de prof. Diana Nuţeanu, care a acompaniat la pian...Spectacolul face parte din festivalul Săptămâna Internaţională a Muzicii Noi care se desfăşoară în principal la Bucureşti, dar şi în oraşe din ţară"...

P CICHIRDAN

ZILELE RÂMNICULUI - 625

Gheorghe PANTELIMON

Râmnicul este atestat pentru prima oară într-un document emis de domnitorul Mircea cel Mare, datat la 20 mai 1388. Acesta reprezintă actul de naştere testamentar al oraşului. Continuând o frumoasă tradiţie, şi în acest an, Primăria Municipiului Râmnicu Vâlcea, în parteneriat cu instituţiile culturale şi de învăţământ, cu Arhiepiscopia Râmnicului au organizat în perioada 17-20 mai activităţi culturale, sportive şi educative complexe, la care au participat atât locuitori de la poalele Capelei, cât şi turişti.

Seria manifestărilor reunite într-un program variat şi atractiv a fost deschisă de simpozionul „Râmnicul - oraşul domniei lui Mircea cel Mare; trecut şi prezent", care s-a desfăşurat vineri 17 mai 2013, în Sala Consilului Municipal, în organizarea Primăriei Municipiului Râmnicu Vâlcea, Forumului Cultural al Râmnicului şi Serviciului Judeţean al Arhivelor Naţionale.

Primarul interimar al Râmnicului, Ion Gigi Matei, s-a referit la semnificaţia evenimentului, la legătura strânsă, evidentă, a domnitorului cu oraşul nostru. Aceasta a reprezentat de fapt şi noutatea manifestărilor organizate în acest an.

După intervenţia Doinei Glăvan, şeful Serviciului Judeţean Vâlcea al Arhivelor Naţionale, preotul Constantin Cârstea a prezentat un cuvânt de binecuvântare din partea Arhiepiscopiei, a Înaltpreasfinţitului Gherasim Cristea, Arhiepiscop al Râmnicului.

În alocuţiunile lor, prefectul Judeţului Vâlcea, Mircea Nadolu, Gheorghe Stancu, reprezentantul Consililui Judeţean şi Gheorghe Ioniţă, viceprimarul Râmnicului, au vorbit despre importanţa evenimentului celebrat, împlinirea a 625 de ani de la atestarea documentară a oraşului şi, în cuvinte emoţionante, au urat cu acest prilej „La mulţi ani!" Râmnicului, râmnicenilor şi vâlcenilor.

În cadrul simpozionului au fost prezentate comunicări ştiinţifice bine documentate, de mare interes. Astfel, Gheorghe Dumitraşcu, secretar general al Forumului Cultural, a înfăţişat dezvoltarea ţării şi a Râmnicului în perioada lui Mircea cel Bătrân, favorizată şi de poziţia strategică a oraşului situtat pe Valea Oltului, o axă importantă în evoluţia sa economică de-a lungul timpului. Alături de cultura cerealelor se practicau creşterea animalelor, pomicultura, viticultura, apicultura ş.a. Făcând un arc peste timp, vorbitorul a subliniat că Râmnicul a continuat să progreseze în perioada interbelică.

Totodată oraşul şi-a dezvoltat viaţa spirituală prin contribuţia unor oameni de valoare, devotaţi.

În acest context a propus să se elaboreze o lucrare cu titlul „Râmnicul în istoria naţională", iar materialele simpozionului să fie publicate într-un volum.

În comunicarea sa, Mihai Sporiş a insistat pe glorioasa bătălie de la 17 mai 1395, de la Rovine, pe Jiu, al cărei mare erou a fost Mirca cel Mare. Atunci, sultanul Baiazid care se afla în fruntea unei armate otomane puter-

Ședința festivă a Consiliului Local

nice a pierdut pentru prima dată o mare bătălie în fața celui care își apăra sărăcia și nevoile, și neamul. După acest eveniment, istoria ofensivă turcilor a scăzut. A fost evidențiată și vocația de ctitor, în timpul domniei sale fiind ridicată Mănăstirea Cozia, necropolă domnească, monument istoric de artă feudală, unde domnitorul își doarme somnul de veci alături de Teofana, mama lui Mihai Viteazul. Mihai Sporiș a spus: „Să fim mândri că naşul oraşului nostru a fost Mircea cel Bătrân, Mircea cel Mare, iar Sinodul Bisericii Ortodoxe Române îl va sanctifica. Să facem mai mult, să impunem numele Mircea cel Mare. Mărire ție mare voievod Mircea cel Bătrân”.

La rândul său, Ion Soare, vicepreşedinte al Forumului Cultural, moderatorul dezbaterii, s-a referit la unele probleme controversate în politica internă şi externă a lui Mircea cel Mare şi la toponimul Râmnic, formulând concluzia că nu sunt elemente de natură să împiedice sanctificarea marelui domnitor.

Ioan St. Lazăr, specialist în promovarea cu strălucire a Înaltpreasfințitului Bartolomeu Valeriu Anamaria, teolog, ierarh şi scriitor, născut pe meleagurile vâlcene, a precizat că acesta i-a făcut portretul lui Mircea într-o lucrare literară sugestivă, care vine în sprijinul ideei de canonizare a domnitorului.

Venerabilul avocat Paul Angelescu, cetățean de onoare al Râmnicului, a vorbit despre personalitatea unui mare arhitect, proiectant şi constructor de bijuterii arhitectonice, un râmnican mai puțin cunoscut publicului, Alfred Hugo Cernea.

Comunicări interesante legate de viața

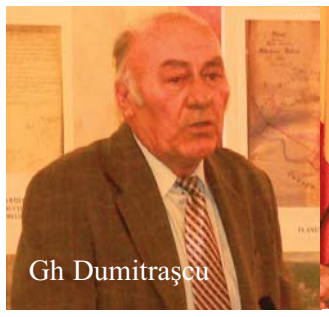
Gh Dumitrașcu

Ion Soare

spirituală a Râmnicului au prezentat şi cercetătorii Dragoş Silviu Teodorescu şi Dumitru Garoafă.

Cei prezenți au vizitat o expoziție interesantă organizată de Serviciul Județean Vâlcea al Arhivelor Naționale, cu tema: „Râmnicul de altădată”. Apreciem că simpozionul şi-a atins scopul, s-au vehiculat idei noi, aspecte inedite, au fost şi unele controverse care au avut darul să pună în drepturile sale adevărul istoric. S-a degajat mândria pentru ce au realizat înaintașii noştri, şi a fost susținută cu însuflețire propunerea de sanctificare a celui care a fost omul politic şi comandantul de oşti, domnitorul Țării Româneşti, Mircea cel Bătrân.

Dorim să sugerăm că, în viitor, în programele dedicate celebrării Zilelor Râmnicului să se abordeze, în mai mare măsură, şi aspecte legate de prezentul şi viitorul oraşului în diferite domenii, care suscită un real interes. Sunt proiecte interesante care vor asigura dezvoltarea municipiului nostru la standarde europene.

Subliniem că manifestări culturale şi sportive interesante au organizat, în perioada 16-20 mai 2013, şi Primăria Oraşului Călimăneşti, partenerii săi, prilejuite de aniversarea a 625 de ani de la prima atestare documentară a localității, de o vârstă cu municipiul reşedință de județ.

La mulți ani celor două aşezări istorice, binecuvântate de Dumnezeu, şi locuitorilor lor!

“Salonul Național de Literatură şi Artă” -o manifestare culturală de mare succes!

Timp de patru zile, în perioada 13-16 mai 2013, județul Vâlcea a devenit o adevărată capitală culturală. Sub înaltul patronaj al Arhiepiscopiei Râmnicului, al ÎPS Gherasim Cristea, la Râmnicu Vâlcea, Prundeni şi Drăgăşani s-a desfăşurat o manifestare culturală academică - Salonul Național de Literatură şi Artă - „Rotonda plopilor aprinşi”, ediția a III-a. Organizatorii acestei acțiuni care s-a impus în peisajul cultural național au fost Consiliul Local şi Primăria comunei Prundeni, Uniunea Sriitorilor din România, filiala Sibiu, Direcția Județeană pentru Cultură şi Patrimoniul Național Vâlcea, Inspectoratul Şcolar Județean, Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul”, Muzeul Județean „Aurelian Sacerdoțeanu”, Liceul de Arte „Victor Giuleanu” Râmnicu Vâlcea, Teatrul „Anton Pann”, Teatrul Municipal „Ariel” şi Asociația Culturală „Curierul de Vâlcea”. Evenimentul s-a bucurat de prezența generoasă a unor scriitori şi poeți, artişti plastici, conducători de reviste culturale, editori, ziarişti de renume, cadre didactice universitare, din țară şi de peste hotare.

Ioan Barbu

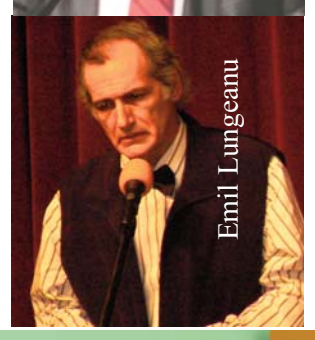
Emil Lungeanu

Prima zi a Salonului Național, 13 mai 2013, a debutat la Muzeul de Artă „Casa Simian”din Râmnicu Vâlcea, cu vernisajul expoziției „Fascinația culorilori”, amenajată în grădina de vară, unde au expus lucrări artiştii plastici: Nicolae Sava, Bogdan Sava, Angela Tomaselli, Tudor Meiloiu, Eduard Stoenică, Marin Răducu, Victor Dima, Dan Cioca, Paul Rădulescu (Paris). Preşedintele Uniunii Artiştilor Plastici Filiala Vâlcea, Gheorghe Dican şi poetul şi criticul de artă Corneliu Ostahie au apreciat valoarea şi expresivitatea exponatelor, colaborarea fructuoasă dintre scriitori şi artiştii plastici. Apoi, la Biblioteca Județeană s-a deschis Târgul de Carte, cu participarea editurilor „Scrisul Românesc” din Craiova, „Betta” şi „Rawex Coms” din Bucureşti, „Fortuna” şi „Antim Ivireanul” din Râmnicu Vâlcea. Sanda Augustina Constantinescu, directoarea blibliotecii, Florin Epure, directorul executiv al Direcției Județene pentru Cultură au apreciat inițiativa, apoi directorii editurilor şi-au prezentat realizările.

Constantin Zărnescu şi Hanna Bota

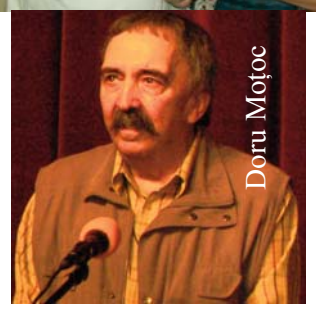
Doru Moțoc

A urmat o dezbatere care a suscitat un viu şi real interes pe tema: „Două suflete perche - Titulescu şi Brâncuşi”. Prof. univ. dr. George G. Potra, director executiv al Fundației Europene „Titulescu”, cercetător istoric şi ziarist de mare valoare şi scriitorul Neagu Udroiu au prezentat date inedite despre cei doi români geniali, care au cucerit lumea şi au făcut ca numele României să se impună şi să se bucure de respect pe toate meridianele globului. Impresionant este faptul că aceştia nu au uitat nici o clipă că sunt români, că reprezintă adevărata vocație a spiritului românesc. O contribuție notabilă a adus şi scriitorul clujean, vâlcean de origine, Constantin Zărnescu, autorul celebrei lucrări „Aforismele şi textele lui Brâncuşi”. Programul zilei s-a încheiat cu un medalion de suflet, dedicat scriitorului şi jurnalistului Ioan Barbu, preşedinte de onoare al colegiului primului cotidian particular fondat în România - Curierul de Vâlcea, membru al Uniunii Scriitorilor, cu prilejul sărbătoririi a 75 de ani pe care i-a împlinit pe 15 mai şi a 55 de ani de slujire cu pasiune şi devotament, cu spirit civic a cuvântului scris. Într-o atmosferă emoționantă, de intensă trăire sufletească, numeroşi vorbitori i-au apreciat activitatea îndelungată, fecundă, pe tărâm literar şi jurnalistic, desfăşurată atât în țară cât şi în Europa şi în America de Nord, ca un bun român patriot, un adevărat ambasador al valorilor noastre spirituale. Cu acest prilej sărbătoritul a primit numeroase diplome de excelență, omagiale, de onoare, diferite trofee. Uniunea Scriitorilor din România - filiala Sibiu, i-a acordat Premiul de Excelență pe anul 2013 pentru o viață închinată spiritualității româneşti. Fundația europeană „Titulescu” i-a decernat Medalia Jubiliară „Nicolae Titulescu”, iar Academia de Ştiințe din Republica Moldova l-a decorat cu Medalia „Dimitrie Cantemir”, cea mai înaltă distincție a comunității ştiințifice din teritoriul românesc de peste Prut.

Manifestările din ziua a doua, 14 mai 2013, s-au desfăşurat la Centrul de Cultură „Antim Ivireanul” al Arhiepiscopiei Râmnicului şi în sala de spectacole a Teatrului „Anton Pann”. Ele au început printr-o manifestare cultural religioasă - vernisarea expoziției „Icoana - fereastră spre Dumnezeu”, unde au expus pictori şi sculptori apreciați. Profesorul Nicolae Sava a prezentat lucrările şi autorii

Itinerar cultural

„RÂMNIC 625” O SĂRBĂTOARE ALTFEL DECÂT ÎN ALTE DĂȚI

Pe terasă, lângă parcul Mircea cel Bătrân, în scuarul care aşteptă să fie reconstruite clădirile vechi din „Râmnicul de altădată”...la Sfântul Aşteptă! artiştii independenți şi, iată, mai nou şi librarii profesionişti, au ieşit să-şi etaleze produsele în zilele care marchează cea mai mare sărbătoare a oraşului, ziua numelui! Credem

Alexandru Marin

că până la alte soluții arhitectonice de renovare a acestui loc de neplăcută aducere aminte (vechiul centru-demolat între ’65 şi ’73)-maidan, imaş, cum ne-am obişnuit să-i spunem, un târg - expoziție, anticariat, ar fi mult mai potrivit-pe timpul verii, decât, gheretele ălea din lemn de

Cartea pe Terasă...ar trebui să devină o permanență!... mai ales cartea vâlceană

care nu se apropie nimeni! Anul acesta Râmnicul şi-a sărbătorit mult mai decent şi aproape de puterile proprii sărbătoarea numelui!...O expoziție cu imagini ale construcțiilor vechi, celebre, ale Râmnicului aproximativ din aceste spații a fost pavoazată în spatele dughenelor care adăposteau artiştii populari...

Florentina Nemoianu
Gabriel Medvedov
Nicolae Sava, Bistrița
Constantin Manoli

Itinerar cultural

RÂMNICUL ŞI-A SCOS LA VEDERE UNA DINTRE BIJUTERIILE SALE

Operă a primului sculptor modern-cel mai important-al oraşului Râmnicu Vâlcea, Constantin Mihăilescu (1881-1928), - poate şi al Olteniei-împreună cu Ion Iordănescu (1881-1950)-bustul lui Spiru Haret a fost turnat în bronz şi montat în faţa Universităţii Spiru Haret. Lucrarea aceasta este un demers al Forumului Cultural al Râmnicului, sprijinit de primarul Emilian

Nicolae Dinescu, Virgiliu Constantinescu şi soţia, Ion Udrea

Frâncu, care a achiziţionat modelul din ipsos patinat de la scriitorul Petre Petria, cu fonduri de la Primăria Râmnicului...Iată, după ani de zile de recomandări, venite din Forum, Universitatea instalează acest bust pe terenul propriu...Credem, că amplasarea lângă gard este o greşală, trebuia trei-patru metri mai în spate, iar soclul total inadegvat-material şi înălţime - diminuează alura-valoarea lucrării, simbolul ei...Priviţi soclul lucrării din faţa Primăriei şi vedeţi cu cât mai avansaţi erau esteţii cioplitori în piartră conduşi de Antonio Copetti şi Raimondo Lozupone...Şi chiar să nu se scrie autorul bustului, când ipsosul patinat era inscripţionat?

GRIGORE SULTAN ŞI GHEORGHE TĂRNĂ LA BIBLIOTECA JUDEŢEANĂ

La Biblioteca Judeţeană, pe 17 05 13, a avut loc vernisajul de pictură şi sculptură al celor doi artişti plastici din Chişnău, Republica Moldova, Grigore Sultan-sculptor şi Gh. Tărnă-pictor. Organizatorul principal a expoziţiei este Asociaţia „Plopart" condusă de Sergiu Plop care ne-a obişnuit cu reuşitele sale de expunere pe simezele vâlcene a lucrărilor mai multor artişti din Republica Moldova. Ne încântă ideea că printre pictorii expuşi, de-a lungul timpului, iată, avem ocazia să cunoaştem un sculptor, astfel, reliefându-se mai bine-complet imaginea artei plastice din respectiva comunitate...

Gheorghe Tărnă aduce în faţa admiratorilor săi tablouri în tonalitate sumbră, cu desen schematic, caracteristică-i fiind profunzimea, şi părând a fi înrudit cu Sergiu Plop (sau invers-ca stil), dar mai aproape de un realism simbolic la graniţă cu exprexionismul...La fel putem vorbi şi de Grigore Sultan, realist în portrete, şi foarte bine face, şi expresionist în formula non-figurativă..lucrările sale, atestând veleităţile unui maestru al bronzului!

lor şi a considerat icoana ca fiind „lumina ortodoxiei". În sala de conferinţe, în prezenţa Înaltpresfinţitului Gherasim s-a desfăşurat simpozionul „Valeriu Anania - clericul de vocaţie şi scriitorul de excepţie", moderat de prof. univ. dr. Pompiliu Manea, din Cluj - Napoca, cel care l-a cunoscut personal pe mitropolitul Bartolomeu Valeriu Anania. S-a subliniat că activitatea sa ecleziastică s-a împletit strâns cu cea literară, fiind un scriitor de certă valoare. Înaltpreasfinţitul Gherasim a discutat cu înţelepciune şi însufleţire despre „Testamentul spiritual al lui Bartolomeu Valeriu Anania", iar scriitorul Constantin Zărnescu a prezentat un eseu interesant pe tema: „Valeriu Anania şi Masa Tăcerii lui Brâncuşi". Cunoscutul scriitor şi ziarist George Stanca a vorbit despre „Un celebru gazetar român din anii postbelici, Pamfil Şeicaru, între legandă şi adevăr". Corala „Canticum"a Liceului Teologic Ortodox „Sfântu Nicolae", Râmnicu Vâlcea, dirijată de profesorul Gelu Stratulat a încheiat prima parte a unui program de aleasă ţinută. În cadrul activităţilor din sala de spectacole a Teatrului „Anton Pann", scriitorul Ioan Barbu a înmânat trofeul „Cerurile Oltului" unui număr de 15 laureaţi şi Diploma de Excelenţă „Cerurile Oltului", celor care au contribuit la buna organizare a ediţiei a III-a Salonului Naţonal. Programul zilei s-a finalizat cu un recital de muzică şi poezie „Sub steaua lui Eminescu", la care şi-au dat concursul actriţa Lidia Stratulat de la Teatrul „Anton Pann", poeţi din România şi Republica Moldova, şi elevi ai Liceului de Arte „Victor Giuleanu", Râmnicu Vâlcea.

Ziua a treia, 15 mai 2013, a fost la fel de bogată în surprize cu activităţi interesante, care s-au derulat în comuna Prundeni, la invitaţia primarului Horia Horăscu, un promotor neobosit al valorilor culturii

Jean Yves Conrad

Neagu Udroiu

Nicolae Dan Fruntelată

George G Potra

Ateneului Sătesc cu lucrări ale unor artişti plastici vâlceni renumiţi. A urmat o dezbatere antrenantă pe o temă de mare interes şi actualitate „Ştiinţa în relaţie cu literatura şi arta", moderată cu dezinvoltură şi competenţă de scriitorul Emil Lungeanu. Apoi s-au vizitat două standuri de carte ale unor edituri prestigiaose: Tipo Moldova din Iaşi şi Betta din Bucureşti, iar programul a continuat cu un recital de poezie „Metafora care ne defineşte". Tot la Ateneul din Zăvideni, Teartul Municipal Ariel, Râmncu Vâlcea, a prezentat spectacolul cu piesa „Cerere în căsătorie" după A.P. Cehov, în regia şi scenografia Doinei Migeczi, urmărit de invitaţi şi localnici.

Seara a avut loc o recepţia în onoarea scriitorului Ioan Barbu „la aleasă zi aniversară". Programul folcloric susţinut de ansamblul „Mândrele" din Prundeni şi de solişti îndrăgiţi de public au creat bună dispoziţie şi optimism.

Ziua a patra, 16 mai 2013, care a încheiat evenimentul, s-a consumat la Drăgăşani, în oraşul viilor, în urbea lui Gib Mihăescu, cunoscut prozator român, la crama inginerului Gheorghe Iordache. Aici, în aer liber, într-un parc cu iarbă proaspăt cosită şi cu umbră deasă, într-o atmosferă destinsă s-a purtat un viu dialog despre vie-vin şi litaratură în spiritul dictonului „In vino veritas".

În opinia noastră, Salonul Naţional de Literatură şi Artă „Rotonda plopilor aprinşi" este unicat prin diversitatea, densitatea şi conţinutul activităţilor, prin prezenţa unor mari personalităţi ale vieţii literare, artisitice, culturale, spirituale din ţară şi de peste hotare.

A fost o manifestare grandioasă, de anvergură, care va rămâne întipărită în inimile participanţilor. O dovadă elocventă sunt şi mesajele de apreciere şi de mulţumire care nu au contenit să sosească din ţară şi din afara graniţelor pe adresa domnului Ioan Barbu, atât în timpul desfăşurării cât şi după încheierea ei.

Îl felicităm cu afecţiune, cu prietenie sinceră pentru această iniţiativă de răsunet, cât şi pentru realizările sale remarcabile obţinute ca ziarist şi ca scriitor talentat şi-i urăm

Expoziţie de carte şi artă la Prundeni

româneşti. Au fost vizitate biblioteca din satul Călina, şcoala gimnazială, grădiniţa, Ateneul sătesc din Zăvideni, toate dispunând de spaţii moderne dotate cu aparatură de ultimă generaţie. Participanţii au admirat expoziţia de pictură „Fascinaţia culorilor", amenajată în holul

ani mulţi şi frumoşi de viaţă, cu sănătate, bucurii şi împliniri, alături de distinsa sa familie, de colaboratori, de toţi cei dragi.

Gh PANTELIMON

FESTIVALUL TINERE TALENTE EDIŢIA XXXIV
„TALENTUL NU ARE VÂRSTĂ"

(11 MAI 2013)

Mihail Ştefănescu

Festivalul din acest an a debutat cu cuvântul de deschidere şi prezentare al directorului artistic al Festivalului, directorul şi dirijorul Filarmonicii, Mihail Ştefănescu, care a şi prezentat interpreţii, dar şi programul, lucrările din concert...

La pupitrul orchestrei simfonice, în ambele zile de concert, sâmbătă şi luni, s-a aflat Florin Totan, creând deja o permanenţă, în două concerte care onorează publicul, onorează interpreţii, onorează oraşul nostru, onorează România; concerte ale unor elite muzicale, aşa cum arată şi titlul, care nu au vârstă.

Au evoluat pe scena instiuţiei noastre muzicale, Filarmonica, sâmbătă 11 mai 2013, sub bagheta lui Florin Totan şi acompaniamentul orchestrei Simfonice, următorii interpreţi, dintre cei mai tineri: Mihaela Mitrofan, vioară, clasa a VI-a Liceul Jean Monnet, şi la Liceul „George Enescu" la clasa profesor Olivia Popa; Octavian Chirilă, flaut, elev în clasa a X-a la Colegiul Naţional de Artă „George Apostu" din Bacău-studiind flautul cu prof. Baicu-Simon Dorel (pe care nu odată l-am urmărit în concert la Râmnicu Vâlcea); Botond Szöcs, pian, clasa a XI-a Liceul de Artă „Plugor Sandor" din Sfântu Gheorghe, clasa prof. Rapolti Irma (studiu şi cu Stela Drăgulin-decan al Facultăţii de Muzică din cadrul Universităţii Transilvania din Braşov); Mircea Dumitrescu, vioară, elev în clasa a VIII-a Colegiul Naţional „George Enescu" din Bucureşti, clasa prof. Olivia Popa.

MIHAELA MITROFAN

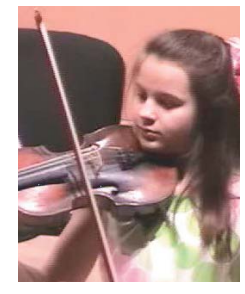

Mihaela Mitrofan: frumoasă, şi într-un acord foarte bun cu orchestra, sonoritate plăcută şi precisă a instrumentului, interpretează „Primăvara" din „Anotimpurile" de Antonio Vivaldi...Şi ce onoare! concertmaistrul nostru - specialist în Vivaldi, Meda Stanciu, îi ţine isonul - vioara a II-a - din acest concert, pentru câteva măsuri, realizând un foarte bun dublu cu mai tânăra interpretă. Alura Mihaielei Mitrofan îmi aminteşte de Silvia Marcovici!...ce rememorare! Din clasa a I-a şi până în prezent, din 2007, Mihaela Mitrofan a concurat în fiecare an şi a câştigat mult mai multe premii naţionale şi internaţionale, decât numărul anilor: şase! ..."Lorenzo Perosi" la Tortona-Italia, premiul I-2007; „Vittoria Rigetti Caffa" la Cortemilia-Italia, premiul I-2009; „Allice Bel Cole"-Italia, premiul I-2011; iarăşi „Vittoria Rigetti Caffa"-2012. Am menţionat doar câteva din premiile internaţionale ale acestei geniale fetiţe!

OCTAVIAN CHIRILĂ

Octavian Chirilă: sensibilitate, acurateţe, un concert în care au strălucit ambele compartimente:

solist şi orchestă (să-i sprijinim pe aceşti îndrăzneţi, instrumentele de suflat sunt din ce în ce mai căutate, tocmai din lipsă, pe o piaţă care nu este liberă decât de 23 de ani încoace...). Câtă severitate a existat în şcoala românească şi est europeană până în 1989...Dar, flautistul s-a născut în 1996, şi în seara concertului a interpretat Concertino op. 107 pentru flaut şi orchestră de Cecile Chaminade. Din 2010 Octavian Chirilă este laureat la toate concursurile naţionale la care participă, susţine concerte cu Filarmonica din Bacău, şi participă la cursuri muzicale-Masterclass- susţinute de Hermann Klemeyer, Antonio Amenduni, Matei Corvin...

BOTOND SZŐCS

Botond Szöcs: tehnică şi stil-alură impresionantă, de cum l-am văzut ne-a venit în minte imaginea lui Emil Gilels (fantasticul ucrainian din defunctul URSS-unul din cei mai mari pianişti ai secolului XX) motiv pentru care i-am zis lui Botond Szöcs, Micul Gilels! I-am spus şi lui după concert, şi micuţul interpret mi-a mulţumit pentru comparaţie... îl cunoştea pe Emil Gilels din înregistrări...Micuţul? ei, da, mic de statură şi cu pieptul bombat, cum spuneam, Botond Szöcs şi-a uimit auditoriul prin tehnica sa, şi ţinuta elitistă...L-a încântat şi pe Florin Totan care l-a acompaniat în Concertul pentru pian şi orchestră nr 19 op. 35 de Wolfgang Amadeus Mozart-KV 459. Pe cât de mic în staură, pe atât, în sens invers, a impresionat prin forţă în faţa claviaturii, mişcându-şi braţele într-o tehnică care, parcă, le detaşează de corp...toată energia râmânând în braţe şi fiind transmisă total asupra clapelor...Botond Szöcs a câştigat foarte multe premii naţionale şi internaţionale, iar din 2012 a început colaborarea cu orchestrele simfonice din ţară...

MIRCEA DUMITRESCU

Mircea Dumitrescu cu mama sa şi Mihai Miltiade Nenoiu

Mircea Dumitrescu, un violonist la care simţim că talentul, ca şi fizicul a luat-o cu mult înaintea vârstei...Clasa a VIII! ...şi ce tehnică, ce manieră de a ataca o lucrare de calibrul Concertului pentru vioară şi orchestră de Ceaikovski...Stângă de excepţie, tehnică nativă (pare!)- caracteristică înaintaşilor români. Dacă e să-l compar cu Szöcs -micul Gilels-atunci Mircea Dumitrescu este micul Voiculescu Ion, artistul poporului!din secolul XX. Alături de el, Florin Totan dovedeşte încă o dată că este părintele marilor talente dibuite încă din faşă! Ce libertate a avut acest violonist alături de orchestra vâlceană, sub sceptrul severului tehnician artist compozitor rus. După un concert în care orchestra abia a urmărit solistul, tânărul violonist pur şi simplu jucându-se cu una din foarte dificilele partituri pentru vioară, Mircea Dumitrescu a aruncat sala în aer cu un bis celebru-greu de interpretat-Perpetuum mobile de Ottokar Nováček!

Citim în programul de sală (aşa cum am făcut şi în cazul celorlalţi interpreţi) că Mircea Dumitrescu, are nu mai puţin (este în clasa a VIII-a!) de 35 de premii la activ dintre care 15 sunt internaţionale!...Susţine concerte şi recitaluri.

„TALENT, VOCAŢIE ŞI MĂESTRIE”

(13 MAI 2013)

Luni, 13 mai 2013, la Filarmonica vâlceana a avut loc al doilea

Oana Leonte şi dirijorul Florin Totan

concert susţinut de orchestra simfonică, dirijată de Florin Totan, şi care a adus în prim planul muzicii vîlcene, pe Oana Leonte-flaut, Alexandra Tărniceru-soprană, şi pe Denisa Partenie-pian!...Ne aflăm în a treia zi a Festivalului Tinere Talente, Ediţia a XIV-a, astăzi, fiind ziua tinerilor talentaţi, şi ...consacraţi! Talent, vocaţie, măiestrie, iată trei termeni care sunt nelipsiţi în caracterizarea unui tânăr care şi-a ales deja drumul, la capătul căruia, peste ani, să-i facă plăcere să se uite înapoi...

Concertul final a fost deschis-prefaţat de Mihai Miltiade Nenoiu, profesor doctor la Universitatea Naţională de Muzică din Bucureşti şi preşedintele Uniunii Muzicienilor Interpreţi din România.

Aşadar, Oana Leonte, la flaut, a strălucit în „Fantezia briliantă” după opera „Carmen” de Francois Borne şi care, tânăra solistă, a smuls publicului ropote de aplauze...A urmat Alexandra Tărniceru, soprană, în „Carmen”: „Je dis que rien ne m’epouvante” de Georges Bizet şi în „Rusalka”: „Mesičku ne nebi hlubokém” de Antonin Dvořak Ambele soliste au reuşit să învioreze, mai mult

ARS MUNDI

Alexandra Tărniceanu

decât plăcut, asistenţa din sala Filarmonicii vâlcene, fiind şi două prezenţe agreabile...

Florin Totan, cu orchestra simfonică, execută un reuşit „Dans slav nr.1” de Antonin Dvořak, care numai bine pregăteşte publicul meloman pentru a o asculta din nou pe Alexandra Tărniceru în „Silvia, prinţesa ceardaşului”: „Heia, in den Bergen” de Emmerich Kalman, în „La Rondine”: „Chi il bel sogno”, de Giacomo Puccini, şi „Valurile Dunării”: „Muzica” de George Grigoriu...Iată şi finalul concertului, pianista Denisa Partenie a interpretat Concertul pentru pian în la minor, op. 16, de Edward Grieg!

Cum spuneam, o seară memorabilă, în care tinerii aceştia, cu talent - vocaţie şi măiestrie - au încântat un public care nu renunţă, de fiecare dată, în aceste stagiuni, mai ales cu ocazia Festivalului „Tinere Talente” să umple sala de la Lahovari...Dar să rememorăm câteva din realizările fiecăruia: Oana Leonte-flaut- este născută la Iaşi, în prezent, este studentă în anul IV la Universitatea de Muzică din Bucureşti la clasa de flaut a profesorului Cătălin Oprişoiu, lector universitar doctor. Cursuri de măiestrie la Lyon, Wurzburg, Rotterdam şi Worclaw... recitaluri şi concerte în ţară şi străinătate; multe premii la concursurile naţionale şi internaţionale.

Denisa Partenie

Alexandra Tărniceru: născută la Tecuci, în prezent este licenţiată a Universităţii de Muzică din Bucureşti, clasa lector univ. Claudia Codreanu. Un palmares foarte bogat privind concertele şi recitalurile, în 2012, tânăra soprană participând la Festivalul Internaţional de Muzică „Schleswig-Holstein Musik”, Germania, iulie, 2012! La fel şi premiile la concursurile naţionale şi internaţionale!

Denisa Pertenie, pe care efectiv am admirat-o foarte mult în concertul de Grieg-reuşită concertistică a actualei stagiuni a Filarmonicii vâlcene, este studentă în anul III la Universitatea Naţională din Bucureşti, Facultatea de Interpretare la clasa Viniciu Moroianu, în trecut, studiind cu Sandu Sandrin. Masterclass cu Gabriel Amiraş (2012), şi multe concerte în ţară şi la posturile TV...Ca şi colegii ei, este laureată la multe concursuri naţionale şi internaţionale...Ce mai! adevărate talente, teribile vocaţii şi aleasă măestrie! Aceleaşi epitete le atribuim, în aceste concerte ale tinerelor talente, orchestrei simfonice ale Filarmonicii (parafrazându-l pe domnul Mihai Miltiade Nenoiu), dar şi dirijorului Florin Totan, precum şi directorului artistic al Festivalului, Mihail Ştefănescu...

pcickirdan

TUDOR ARGHEZI

Tudor Arghezi este născut în Bucureşti la 23 Mai 1880, numele real fiind însă Ion N. Teodorescu. La absolvirea liceului Sf. Sava, în anul 1896, îşi face intrarea în lumea literară datorită lui A.Macedonski care îl promovează în revistă sa „Liga Ortodoxă”: „Ion Theo, aşa se numeşte cel care de un şir de vreme, m-a surprins cu versuri mai presus de vârsta sa, dar nu şi mai presus de talentul său”

În literatura română, perioada premergătoare începutului de secol 19 este dominată de curentul tradiţionalist care are la bază publicistica naţionalistă a lui Eminescu. Aceşti ani premergători unui nou secol sunt caracterizaţi de puternice transformări pe plan naţional, transformări care, implicit prin schimbările de atitudine ale noului stat Independent România, determină şi modificări în mentalitatea societăţii contemporane a acelor vremuri.

Pe fundalul acestei realităţi de la începutul secolului 19 s-a impus un nou curent literar, Simbolismul. Arghezi a fost unul din exponenţii revendicaţi de acest curent. Periodic însă, el a refuzat să fie dominat de curente literare sau mentori. Desele adeziuni la una sau alta dintre publicaţiile vremii le va contesta chiar el ulterior. Opera sa este umbrită de atitudinea lui polemică, referitoare la aspectele cotidiene din viaţa societăţii căreia îi aparţinea.

La 19 ani căuta adevărul divin în viaţa de călugăr la mănăstirea Cernica, de unde însă a plecat patru ani mai târziu. Firea să liberă, adesea revoltată, o întâlnim şi în Psalmul VI:

„Pentru credinţă sau pentru tăgadă/ Te caut dârz şi fără de folos./ Eşti visul meu, din toate, cel frumos/ Şi nu-ndrăznesc să te dobor din cer grămadă”.

Poet canonic, Arghezi recunoaşte în zbuciumul său neliniştea căutării Divinităţii. Îl caută pe Dumnezeu într-o lume tulburată de păcat, într-o lume nesigură. Ca şi Blaga, caută absolutul pe care îl suprapune divinităţii (la Blaga căutarea este asociată timpului infinit). Psalmii lui Arghezi au caracter umil-evlavios, dar şi revoltător, de confruntare a divinităţii din partea poetului care prin poezie ajunge la dumnezeire.

Anii primului război mondial îl găsesc în tabăra Neutralităţii pe care o susţine, căpătând caracter filogerman. Motivul său era, însă, teama de agresiunea rusească. În timpul acestei conflagraţii mondiale publică mult în ziare filogermane, fapt pentru care la finele războiului este condamnat pentru colaboraţionism, pentru o perioadă de cinci ani, împreună cu un grup de scriitori din care m-ai făcea parte şi Dem. Teodorescu. În favoarea eliberării lor a insistat N. Iorga. Demersurile făcute de Iorga au fost acceptate şi grupul de scriitori este eliberat după un an de zile.

În anii debutului, Arghezi, pentru că depăşea caracterul literar de îndrumare sănătoasă care se cerea de orientarea tradiţionalistă condusă de Iorga, fusese repudiat de acesta, acum însă, în deceniul al doilea al noului secol, când criteriile estetice erau altele, orientate spre sporirea sensibilităţii cititorului, spre noi forme de exprimare, rolul şi estetica operei argheziene erau bine venite.

Arghezi a devenit promotor al simbolismului, după perioadă posteminesciană şi semănătoristă. Acest deceniu este unul de deplină afirmare pentru Arghezi. În presă a impus ca formulă, „tableta” prin publicaţia „Bilete de papagal” care a cunoscut patru serii în perioade de timp cuprinse între 1928 şi 1945. La această publicaţie au participat mai mulţi scriitori şi poeţi, cum ar fi Virgil Teodorescu (1928), Aurel Baranga, Constantin Nisipeanu (1928), Virgil Gheorghiu, Geo Bogza, Ion Biberi, Cella Delavrancea, Laurenţiu Fulga (1937), Maria Banuş (1928), Emil Botta (1929).

Prin asprimea pamfletelor publicate va fi în contradicţie cu clasa politică a vremii. Şi totuşi, Argezi a avut harul de a se alătura clasei politice dominante la un moment dat, astfel el publicând atât în presa ţărănistă cât şi în cea liberală.

În 1927 apare primul său volum de poezii intitulat „Cuvinte potrite”. Acest volum a atras puternice contestări din partea tradiţionaliştilor, dar a fost mult apreciat de susţinătorii curentului modernist, printre care criticul Eugen Lovinescu. În 1931 publică volumul „Flori de mucigai”. „Fundaţia pentru Literatură şi Artă Regele Carol II” a deschis seria ediţiilor definitive începând cu opera lui Arghezi. N. Iorga a denunţat apariţia acestei opere în şedinţa Academiei Române din 30 Mai 1936, caracterizând opera lui Arghezi ca: „cea mai vulgară pornografie”. Ulterior în Teatrul „Ligii Culturale”, Iorga a continuat atacul asupra operei argheziene cu conferinţa „Boala literaturii noi”, unde s-au făcut şi reproşuri asupra omului Arghezi cu epitete precum duşman, puşcăriaş, ticălos. În sprijinul lui Arghezi intervine Lovinescu care apără latura artistică a operei şi îi acuză pe profanatorii acestuia de „infirmitate estetică”. Pedeapsa pe care şi-a atras-o Lovinescu este ratarea admiterii în Academia Română. În seria a treia a tabletelor din „Bilete de Papagal”, Nicolae Iorga este ţinta numărul unu în jurul căreia se realiza întreaga revistă.

Pamfletul „Baroane”, puternic virulent la adresa ambasadorului Germaniei în România în cel de-al Doilea Război Mondial îi aduce o nouă condamnare în lagărul de la Tg Jiu. În timpul celei de-a doua conflagraţii mondiale atitudinea lui Arghezi este puternic antifascistă. Pamfletul este răspunsul dat de poet la atitudinea ostilă practicată de armata germană cu privire la aservirea teritoriului românesc supus unei alianţe periculoase: „Mi-ai împuţiţ salteaua pe care te-am culcat, mi-ai murdărit apa din care ai băut şi cu care te-ai spălat. Picioarele tale se scăldau în Olt, şi mirosea până la Calafat, nobilă spurcăciune! I-auzi! Vrea să-mi fie stăpân şi să slugăresc la maţele lui, eu care nu m-am băgât rândaş nici la boierul meu. Vrea trei părţi şi din văzduhul meu, ca să răsufle în răcoarea mea numai el. Lasă-mă să-mi aleg stăpânul care-l vreau eu, dacă trebuie să mă robesc, nu să mă ia la jug şi bici, înfăşcat de ceafă, cine poftеşte. Uită-te, mă, la mine! Baroane! Să ne desfacem hârtiile amândoi, eu zapisul şi hrisoavele mele, scrise pe cojoc, şi tu zdrenţele tale. Scrie pe ale tale Radu? Nu scrie!... Scrie Ştefan? ? Nu scrie!... Scrie Mihai, scrie Vlad, scrie Matei? Nu! Păi ce scrie pe cârpele tale? Degete şterse de sânge?”

După 23 August 1944 se declară anticomunist şi publică în „Adevărul” articole împotriva noii orânduiri sociale. În 1947 i se interzice să mai publice. Este reabilitat la jumătatea deceniului cinci, când acceptă să colaboreze cu organele puterii de stat ca traducător din limba rusă, dar şi din literatura universală. Sarcina sa era să stilizeze textul brut tradus. În anii ce au urmat, Arghezi a continuat să lucreze pentru traducerea în limba romană a operelor unor clasici, precum Anatole France, „Fabulele” lui Kralov (1952), romanul "Suflete moarte" al lui Gogol, „Fabule” de La Fontaine.

În septembrie 1953, în revista „Cravata roşie” apar poemele „Plajă” şi „Şcoală”, semnate Tudor Arghezi. Urmează alte poeme în „Viaţa românească”. În 1954 i se publică volumul „Prisaca”. La vârsta de 75 ani este acceptat în Academia Romană. Este sărbătorit ca poet naţional la 80 şi respectiv 85 ani. A murit 14 iulie 1967. Contribuţia sa literară îl înscrie în panoplia marilor literaţi prin rescrierea limbajul poetic modern, prin impunerea ca gen literar a „pastilei” .Romancier şi dramaturg, martor al marilor evenimente ce au marcat secolul XX, Tudor Arghezi reprezintă un autor celebru a cărui valoare este de necontestat.

Ovidiu Cristian DINICĂ

(urmare din pag.1)

FESTIVALUL *NAȚIONAL...*

Am discutat şi cu Liviu Ciulei, tot la New York, şi i-am spus şi domniei sale că primii vinovați, că nu avem dramaturgie româmească, sânt char ei, Andrei Şerban şi Liviu Ciulei...Aşa cum în America a fost înțeles Eugen Ionescu, aşa ar fi putut să fie înțeleşi şi ceilalți dramaturgi români...Eu susțin că există dramaturgie românească, dar una e să existe şi alta să se şi joace...Se joacă mult prea puțin pe cât se scrie...Se scrie bine, se scrie rău...sunteți aici un număr remarcabil de oameni de teatru şi trebuie să răspundem la aceste întrebări...”

LEGEA TEATRULUI ESTE AMBIGUĂ

Înscriindu-se în dialogul creat, dramaturgul Doru Moțoc spunea că Legea teatrelor este ambiguă şi desigur, nu este aplicată (ca dealtfel toate legile din România: cele bune-neaplicate, şi cele rele-prost concepute - aplicate n.n)...Exista înainte obligația fiecărui teatru (numai de stat n.n) să joace într-o stagiune măcar o piesă contemporană românească (cum se întâmpla şi în concertele Filarmonicilor, cândva: se deschideau cu o lucrare românească contemporană n.n)... „Cum spuneam şi într-o prefață dintr-o carte de aici, dramaturgia românească este într-o situație extraordinar de critică...Mulți nici nu cred că există şi este ruşinos pentru mine că oameni din conducerea USR pot să împărtăşească această opinie...Umblă zvonul că se lucrează la desființarea secției de dramaturgie...Cineva acolo sus nu ne iubeşte. Probabil că neiubind teatrul, în general, nu se iubeşte nici teatrul românesc. Am avut şi noi intenția să jucăm piese câştigătoare, dar directorii ne-au spus că nu se pot angaja decât cu spectacole lectură - altfel nu se pot angaja”.

TEATRUL, ADEVĂRATĂ VOCAȚIE A ROMÂNULUI!

Alex Ştefănescu: „Aveți dreptate domnule Mircea M. Ionescu, dramaturgia, dacă nu se joacă, riscă să se axfisieze fiindcă ea nu poate exista altfel...” A Ştefănescu a dat exemplul cu armata în timp de pace; ea se pregăteşte continuu, bate pas de paradă; „de ce, am întrebat odată, faceam atâta exercițiu de paradă de parcă am intra în capitalele altora!? ...mai bine am săpa tranşee ca să ne apărăm de atacuri!” În timp de pace militarii stabilesc ei înşişi dacă sunt bine pregătiți sau nu, ceea ce este o greşală! numai în timp de război îşi pot verifica calitățile! Aşa şi cu teatrul;... numai pe scenă, în fața publicului, îşi poate demonstra vitalitatea... Mai spunea Alex Ştefănescu că noi românii avem, „surprinzător”, o dramaturgie bună şi foarte activă, şi faptul că aici (în juriu n.n) sunt doi dramaturgi de primă mână „şi asta am spus-o înainte de a ne cunoaşte” arată câtă încredere au şi avem în scrisul lor... „Câteva cuvinte față de soarta Literaturii Române în momentul de față...Când Andreea Marin a făcut un concurs cu cel mai iubit actor, artist etc celebritate mondenă, eu am scris că Andreea Marin a desființat Literatura Română; publicul, necunoscând-din emisiunile ei-niciun scriitor! pentru ea scriitorii nu existau. Pe atunci eram în Consiliu de Administrație al Televiziunii şi ea a venit să mă împace, sărutându-mă pe obraji (cred că sunt singurul bărbat sărutat pe ambii obraji de Andreea Marin!)...Până atunci eu o sărutam pe ecranul televizorului, curentându-mă la buze, neştiind că ecranul posedă sarcină electrică...A Marin mi-a spus că şi ea are o sarcină electrică care mă poate curenta, iar o firmă de televizoare mi-a făcut o ofertă de televizoare care au ecrane care nu se încarcă electrostartic..” Da, mai nou Andreea Marin se află în toate manualele, Alex Ştefănescu, nu! „Acolo unde merg, la diverse întâlniri, mai ales cu tinerii, sunt adesea întrebat, cine mai are nevoie azi de literatură? Eu le spun aşa: toți avem nevoie de literatură, dar nu ştim că avem nevoie...Nu ştim de ce avem nevoie şi nu ştim de ce ne urâțim-suntem tot mai urâți noi românii, nu aşa la față, ci urâți sufleteşte. Omul care citeşte, iubeşte literatura are o lumină care se transmite în jurul său...Exact sau asemănător cu boala numită scorbut, când apar pete pe față - din lipsa Vitaminei C, aşa şi cu lipsa de literatură, muzică, arte în general, carențe care ne fac mai urâți... Cultura, în general, înobilează, înfrumusețează, unii chiar, exagerând, şi atribuind culturii o alură de superioritate...Păi ce cultură e aia pe care unii o divinizează...Cultura se face şi când se lucrează pământul...Un om cultivat arată ca un lot de pământ cultivat... Cultura nu înseamnă să citeşti numai cărți. Cultura te umanizează! un om necultivat devine un om animalic... Dacă suntem oameni, cultura ne face şi mai oameni!...Dacă ne-am ocupa zece ani numai de învățământ şi cultură, absolut totul s-ar rezolva în țara asta!... toate problemele având un răspuns...fiecare şi-ar face datoria, fiecare ar avea înțelegere pentru semenul său...Cea mai mare dorință a mea, să fiu condus de oameni pe care-i respect...Să mă simt ca un englez care înainte de a bea o bere se uită la Palatul Buckingham şi, dacă vede drapelul arborat, crede că regina e liniştită, şi bea şi el liniştit berea...În România Teatrul a avut o menire extraordinară, nu numai la întreținerea plăcută a populației, dar şi la educarea ei. O adevărată vocație a românului-teatrul!”

Alex Ştefănescu

LAURENȚIU ULICI: NUMĂRUL DRAMATURGILOR MULT MAI MIC DECÂT AL POEȚILOR ŞI PROZATORILOR

Claudiu Groza le-a spus celor prezenți că activează în teatru de 18 ani, de când a devenit critic. În 1994 s-a întâlnit cu Paul Everac, şi acesta i-a spus: „Domnule dragă voi tinerii trebuie să militați pentru jucarea dramaturgiei româneşti”... C Groza i-a răspuns... „Păi domnule profesor, dacă nu se joacă dramaturgia românească, acest lucru este din cauza dramaturgilor!”...Studiind problema, ulterior, anuarul dramaturgiei româneşti pe ultimii trei ani, proaspătul critic ardelean a constatat că exista multă dramaturgie şi, că Paul Everac era jucat cel mai mult!... „Ce paradox! am şi scris chestia asta”...Referitor la faptul că nu există dramaturgie română, cum zicea Andrei Şerban, criticul Groza a spus că „Laurențiu Ulici, în Istoria Literaturii Române remarca că numărul dramaturgilor este extrem de mic față de numărul poeților şi prozatorilor...În prezent există o problemă în literatura română, cu două tăişuri; pe de o parte există dramaturgi care provin din scriitori, care sunt într-un con de umbră, şi dramaturgi proveniți din actori şi din regizori...Eu sunt partizanul canonicilor , al celor cum sunt cei de față, dar trebuie să recunosc, ca critic de teatru, că actorii şi regizorii simt mai bine impactul cu publicul...”

Ion Parhon: „Nu împărtăşesc teoria domnului Groza cu dramaturgi scenarişti şi dramaturgi autentici... Vă reamintesc vorbele lui unui mare regizor, Alexandru Tocilescu, care întreba de ce nu sunt puse în scenă piesele de la concursurile, care sunt atâtea?...şi la care tot Tocilescu îi sfătuia pe directori: păi să le joace cei care le premiază!...Şi avea dreptate Tocilescu; sunt texte multe care vin la concursuri, foarte ineresante, care atrag cititorul, dar care nu au treabă cu scena...Astăzi este necesară o mai bună relaționare între directorii de teatru, regizori şi dramaturgi”...

Mihai Lungeanu: „Nu cred că se mai pot spune multe lucruri, eu nu pot vorbi decât în calitate de ambasador al teatrului radiofonic, nu numai ca dramaturgie, cât ca efort al redacției de teatru, fiind şi cea mai ieftină formă de punere în contact între ascultător şi viitor cititor, şi lucrarea dramatică...Este singura formă de teatru care se realizează cu marfa clientului: cultura şi capacitatea de imaginație a ascultătorului. Prezența acestui CD în Festival onorează pe toată lumea (Goana după fluturi de Bogdan Amaru) şi este o parte din promisiunea pe care v-am făcut-o acum doi ani”.

Seara, invitații la Festival au urmărit piesa de teatru „Trilogia belgrădeană” de Biljana Srbljanovic, în regia lui Cristi Juncu, şi în interpretarea actorilor Teatrului Anton Pann din Râmnicu Vâlcea.

ARS

(urmare din pag.1)

LA CEAS ANIVERSAR

Au fost prezenți şi au luat cuvântul: dr. Florinel Constantinescu, primarul oraşului Călimăneşti, prof. dr. Gheorghe Dumitraşcu, secretar general al Forumului Cultural din Râmnicu Vâlcea, părintele Nicolae State-Burluşi, directorul Editurii Bunavestire, bibliotecar Georgeta Tănăsoaica, sociolog Ligia Rizea, ing. dr. Mihai Sporiş, prof. Carmen Damaş, ing. poet Petre Cichirdan, ing. Grigore Arnăutu, înv. Cheran Floricica, jurist Constantin Mihăilă, întrunirea, având ca moderator pe scriitoarea Fenia Driva, preşedinte al Forumului Cultural Călimăneşti.

Sintetizând cele rostite de vorbitori, realizările medicului Gheroghe Mămularu se pot grupa pe trei planuri, la fel de importante în viața socială: familial, profesional şi cultural. Trăsăturile sale de caracter, care îşi fac ecou în toate aceste realizări, sunt: modestia, setea de cunoaştere, însoțită de generozitatea de a dărui tot ce a acumulat, profesionalism, cinste, corectitudine, demnitate, apropierea de sufletul semenului său, într-un cuvânt – un om de o mare omenie.

Florinel Constantinescu, Ligia Rizea, Gh Mămularu şi Carmen Damaş

Pe planul vieții de familie, sărbătoritul nostru se poate mândri că a fost binecuvântat de Dumnezeu cu o soție din cele mai minunate, Pansela, medic în Stațiunea Călimăneşti-Căciulata, model pentru toți medicii care sunt femei, şi cu un băiat, George, care a devenit tot medic, în 1990. Familia înseamnă echilibru, înseamnă mediul în care există comuniune şi iubire, după modelul treimic, de unde aceste calități trebuie să se reverse în afară, în relațiile cu semenii. Ea asigură şi alimentează reciproc energiile creatoare ale celor doi soți, mai ales atunci când aceştia au aceleaşi preocupări intelectuale.

Pe planul profesiunii de medic, realizările domniei sale sunt indiscutabile şi multiple. Acestea sunt rodul a mii de ore de studiu petrecute în bibliotecă, ajungând astfel un medic desăvârşit în domeniul balneologiei. A participat la numeroase reuniuni ştiințifice, a organizat simpozioane la Călimăneşti, a publicat sute de articole şi studii de specialitate în diverse reviste („Viața medicală”, „Clujul medical”, „Timişoara medicală”, „Dermato-venerologia”, „Pediatria” ş.a.), abordând subiecte de interes general şi venind în ajutorul bolnavilor cu diverse soluții.

Dar activitatea sa ştiințifică a depăşit granițele profesionale. Iubind foarte mult locurile în care s-a născut şi a trăit, el a încercat să pună în valoare tot ce au Călimăneştii mai bun, contribuind la cunoaşterea şi afirmarea valorilor culturale ale acestei localități. Rezultat al cercetărilor prin arhive şi al muncii de documentare vor fi cărți, precum: „Din trecutul Mănăstirii Cozia” sau „Vâlcea. Ghid turistic”, în calitate de coautor, precum şi zeci de articole de beletristică, cultură generală şi informare turistică publicate în „Informația zilei” (Râmnicu Vâlcea), „Jurnalul de Vâlcea”, „Renaşterea”, revistă a Arhiepiscopiei Râmnicului, „Magazin”, „România pitorească”, „Studii vâlcene”, „Buridava”, „Tribuna”, „Telegraful român” şi multe altele. Toate aceste colaborări la reviste de cultură presupun dorința de informare, pasiunea pentru istorie, sete de cunoaştere, de a deveni un intelectual cu o vastă cultură, pe care să o pună în slujba celorlalți. „Citind subiectele pe care le aborda în presă, remarca Mihai Sporiş, m-am îndrăgostit de Călimăneşti!”. La rândul său, Petre Cichirdan, în calitate de director al publicațiilor „Cultura Vâlceană” şi „Povestea Vorbii 21”, a avut cuvinte de apreciere în ce priveşte calitatea informațiilor oferite de sărbătorit cititorilor săi: „Doctorul Mămularu a scris în fiecare număr din „Cultura Vâlceană”. Sunt materiale ale lui care nu se găsesc nicăieri. Povesteşte lucruri incredibile, pe care nu le mai cunoaşte nimeni. Sunt mai deştept, mai imbogățit sufleteşte după ce transcriu un material alcătuit de dr. Mămularu. Cele aşternute de el pe hârtie se regăsesc în realitate, în istoria locală”.

Toți vorbitorii au avut cuvinte de apreciere la adresa acestei personalități de excepție a oraşului Călimăneşti, care şi-a identificat viața cu destinele medicale ale stațiunii, făcând din aceasta şi o oază de cultură.

În încheiere, sărbătoritul a rostit aceste cuvinte: „ziua de astăzi e o zi măreață pentru mine, e o aniversare nu prea obişnuită, pentru că am ajuns la vârsta de 80 de ani. Mulțumesc pentru frumoasele cuvinte pe care mi le-ați adresat şi pentru aprecierile referitoare la activitatea mea de peste patruzeci de ani. Mulțumesc părinților mei, soției şi fiului meu pentru că m-au sprijinit în activitatea şi în realizările mele”. În semn de prețuire, Forumul Cultural al Râmnicului i-a acordat o Diplomă de excelență, semnată de prof. univ. dr. Alexandru Popescu-Mihăieşti, în calitate de preşedinte, şi de Gheorghe Dumitraşcu, secretar general al Forumului, cu următorul conținut: „Se acordă domnului dr. Gheorghe Mămularu, cu ocazia celei de-a 80-a aniversări, pentru o viață pusă în slujba sănătății oamenilor şi, deopotrivă, a cercetării ştiințifice”.

MUNDI

TEATRUL ANTON PANN

BILIJANA SRBLJANOVIC: „TRILOGIA BELGRĂDEANĂ”

Olimpiu Blaj

I

Doi frați îşi împart sărăcia şi starea de nelinişte a emigranților (sau în curs de devenire) sârbi, propria țară, neoferindu-le nici o şansă în existența reală din această lume. Ei lucrează în acelaşi bar dintr-un orăşel neînsemnat. Sunt patru personaje care acționează în piesa într-un act: Kika Jovic-fratele mai mare (Olimpiu Blaj), Mica Jovic-fratele mai mic

Vlad Bârzanu

(Vlad Bârzanu), Alena (Amalia Huțan)-o nouă afacere amoroasă pe care Kika i-o oferă, forțat, fratelui Mica, chiar cu violență, şi Ana Simovic (Ana Şuşca), iubita însărcinată-mută a fratelui mai mic; împreună cu ea, Mica a strâns o sumă de bani cu care intenționează să-şi facă, împreună, un rost în lume... „Pleacă liniştit Mica, mă descurc şi fără tine”..strigă Kika la încercările de evadare, din realitatea strictă a fratelui mai mic. Scene de violență între cei doi frați, care crează un anume dinamism, remarcabilă dicție şi joc de scenă, copleşitor, la amândoi. Interiorul-decorul în care se desfăşoară acțiunea piesei, a defavorizat primul rând de spectatori, datorită nisipului împroşcat spre aceştia de către jocul violent al actorilor (ca la un vechi manej pardoseala conține un strat de nisip)...Limbajul, încă neviciat prea mult de mediul înconjurător, nu suferă devieri, încă, de la limbajul clasic, familiar! Cei doi protagonişti, masculini, realizează scene de dans modern remarcabile, sugerând un dialog mut al situației lor, dar care sugerează şi activitatea nocturnă, în barul cu pricina...Concluzia: privatizarea, viața pe cont propriu-liberă în mişcarea socială, în mileniul trei, este o problemă-dacă nu o himeră....

Ana Şuşca

II

Teatrul este un spațiu al intimității; spectatorul, aproape nu există, urmărind transpus intimitățile care se desfăşoară pe scenă, urmărind piesa!...Cine intră în această intimitate, depăşind pragul teatrului, trebuie să o admită, să şi-o asume, dreptul de autor asupra acestei realități avându-l chiar...teatrul. Aşa că putem să ne aşteptăm la cele mai felurite moduri de redare al adevărului, teatrul, trebuind să transpună cât mai fidel segmentul de viață abordat...

Piesa a doua, în care este prezentă şi Ana Simovic (Ana Şuşca), prezentă şi în prima piesă, o aduce pe aceasta în rolul plânsetului de copil (poate chiar copilul din pântecul ei plânge), copilul, în piesă, fiind o păpuşă care reprezintă chiar întâiul prunc venit în lume într-o familie de tineri, comună, şi cu prieteni comuni; ne prezintă, de asemenea decăderea în care se află omenirea în acest început de mileniu trei... Prietenii se înşeală între ei, alții sunt alcolici şi impotenți, familia belgrădeană sau de aiurea, din spațiul monden, fiind într-o decădere continuă.

Sanja (Mădălina Ciotea), Milos (Cătălin Vieru), Kacia (Reka Szasz) Dule (Andrei Brădean) formează cele două perechi care se întâlnesc acasă la cuplul Sanja-Milos, acasă...unde aceştia din urmă au un copil-sugar plângăreț, şi care, probabil, le răpeşte întreaga vreme...Mândru este Milos că are un copil, şi tot mai nervoasă îi este soața - Sanja, amândoi, nemaiştiind cum să-l liniştească. Cei doi care vin în vizită, Kacia şi Dule, imperfecți, el alcolic şi impotent, ea, nepierzând nici un moment să se dăruie lui Miloş, virila gazdă... De aici şi scenele fără perdea compuse dintr-un limbaj erotic şi cu scene pe măsură... Ca şi în prima piesă, din trilogie, jocul actorilor este dens, nesofisticat, şi care dă o notă bună acestei montări, nu fără risc, dar cu momente vii de artă teatrală, autentică... Şi cât de reale sunt cele două montări, cât de necesare timpului acesta, care ne alungă din ce în ce mai mult din realitate. Bravo regizorului, scenaristului, şi, da, acestor tineri şi atât de necesari actori, veniți de curând la Teatrul Anton Pann...

III

Dacă cele două lumi descrise în primele două piese sunt specifice continentului european, spațiului belgrădean, şi nu numai, ultima piesă este o transpunere plină de curaj, a unei situații-realitate din viață, petrecute în spațiul american spre care se îndreaptă din ce în ce mai mulți tineri, emigranți sau la studii... Jovan (Florin Călbăjos), Mara (Ioana Predescu) şi Daca (Emilian Mârnea) joacă într-o piesă care taie respirația spectatorului...O primă scenă de mare suplețe şi rafinament, atestând talentul actoricesc, matur, indiscutabil al celor doi protagonişti, Florin şi Ioana, alias Jovan şi Mara; ...care din nimicul cotidian în care trăiesc de curând într-un campus studențesc american reuşesc să încropeze o poveste de dragoste reală şi firească. De scurtă durată, căci în intimitatea celor doi apare-intră cu totul nefiresc un personaj captiv alcolului şi drogului, captiv armei ucigătoare-la dispoziția orcui-libertății prost înțeleasă...Apare în scenă Daca, înarmat, care destramă povestea de dragoste recent înfiripată între Jovan şi Mara. Ca şi în piesa a doua, şi în aceasta din urmă, realitatea impune scene de erotism vulgar, criminal, dublat de un limbaj similar... Atenție, spectatori intrasingenți, ne aflăm la teatru, în intimitate, şi aici suntem obligați să suportăm orice, căci se tratează despre o lume pe care vrem nu vrem noi am creat-o...

Scenografia trilogiei, inspirată, aparține lui Cosmin Ardeleanu, iar regia, fără discuții-remarcabilă, este o valoroasă creație a lui Cristian Juncu. Iată, în noul sediu al Teatrului Anton Pann, arta începe să se simtă ca la ea acasă, în cele două săli, desfăşurându-se lucruri din ce în ce mai complicate, profesionalismul - vis a vis de măiestria artistică - fiind pe calea lui cea mai dreaptă.

Nu putem încheia fără a sublinia ceea ce ne-a plăcut mai mult din această trilogie, realizare remarcabilă a teatrului modern şi contemporan: Ana Şuşca în cele două roluri din primele piese-inocența, expresia şi tăcerea ei, mai apoi, plânsetul; scenele de dans susținut de Kika şi Mika, mesajul acestei piese; rolurile Milos şi Kacia, jocul acestor doi actori din piesa a doua din trilogie; şi, cu multe bile albe, cele două roluri: Jovan şi Mara, în care cei doi actori, care le-au interpretat, Ioana Predescu şi Florin Călbăjos, ne-au demonstrat că sunt pregătiți în întâlnirea, mult căutată, cu marea artă...

FESTIVALUL CULTURAL „TEODOSIE RUDEANU”

SĂRBĂTOARE A COMUNEI GALICEA

În fiecare an, la sfârşitul lui Florar, comuna Galicea din județul nostru îmbracă straie de sărbătoare. Aici se desfăşoară Festivalul Cultural „Teodosie Rudeanu” ajuns la ediția a XI-a, care marchează sărbătoarea anuală a localității. Organizatorii acestei acțiuni, Direcția Județeană pentru Cultură şi Patrimoniu Național Vâlcea, Centrul Județean pentru Conservarea şi Valorificarea Tradiției şi Creației Populare, Primăria Galicea, Consiliul Local, Şcoala Gimnazială Galicea şi Fundația World Vision au elaborat un program bogat, variat, interesant.

S-au implicat direct pr.prof. Ion Tițu, primarul Ion Năfliu şi viceprimarul Florea Udrea, pr. Ion Ungureanu şi profesorii Laurența Floroiu şi Marin Dragomir. În viziunea inițiatorilor, acțiunea are ca scop promovarea personalității marelui om politic, cronicar, mare logofăt şi ctitor de locaşuri sfinte, Teodosie Rudeanu, cunoaşterea istoriei localității şi întâlnirea fiilor satelor din comunitate. Au participat oameni de cultură, cercetători istorici, profesori, elevi, locuitori ai comunei, fii ai satului veniți din

țară pentru acest eveniment. Manifestarea a debutat cu o slujbă creştinească de pomenire a marelui cronicar şi logofăt al lui Mihai Viteazul, Teodosie Rudeanu, şi a soției sale Stanca Rudeanu, la fostul Schit Flămânda (Biserica Sfinții Apostoli Petru şi Pavel), ctitorie a sa din satul Valea Râului, cu participarea unui sobor de preoți de pe raza localității. Personalitatea lui Teodosie Rudeanu a fost evocată de preotul paroh Ion Ungureanu, de primarul comunei Ion Năfliu, de Virgiliu Constantinescu-Galiceni şi Mihai Sporiş. Activitățile au continuat la căminul cultural, unde corul „Vocea Topologului”, dirijat de Ion Tițu a interpretat, cu virtuozitate, mai multe piese.

În cadrul simpozionului moderat de Florin Epure, directorul executiv al D.J.C.P.N. Vâlcea, a fost evocată personalitatea complexă a lui Teodosie Rudeanu, boier cărturar, unul dintre cei mai de seamă dregători ai lui Mihai Viteazul, autor, probabil, al unei cronici de carte scrisă în limba română (1597) şi păstrată în scrierea lui Balthazar Walter şi în traducerea lui Petre Grigorovici.

Ion Tițu, unul dintre inițiatorii actiunii, a trecut în revistă modul de desfăşurare a acțiunii pe parcursul celor 11 ani şi a apreciat că proiectul a dat roade, cu sprijinul substanțial al autorităților publice locale şi al instituțiilor județene de cultură. Nicolae Bănică Ologu, directorul Memorialului Nicolae Bălcescu, un foarte bun

ARS MUNDI

Ion Năfliu

cunoscător al familiei Rudeanu, cel care a scris primul studiu despre Teodosie Rudeanu, publicat în volumul „Buridava”, l-a actualizat pe Mihai Viteazul şi pe marele său logofăt şi s-a declarat îngrijorat de uşurinţa cu care sunt tratate în prezent interesele neamului românesc.

În intervenţia sa, Mihai Sporiş, membru în conducerea Forumului Cultural al Râmnicului, s-a referit la diplomaţia lui Teodosie Rudeanu în contextul geopolitic al vremii. A apreciat că, la distanţă egală între Argeşul voievodal şi Râmnicul domnesc, Teodosie Rudeanu este semnul de valoare al locului de aici. Informaţii inedite au adus istoricii Anton Ceauşescu şi Iulian Postelnicu legate de Teodosie Rudeanu, de domnitorul Mihai Viteazul, care pe 27 mai 1600 a înfăptuit Prima Unire, iar la lupta de la Şelimbăr au participat şi locuitori din Cremenari. Referitor la denumirea comunei, s-a subliniat că toponimul este întâlnit şi în alte locuri din ţară şi din Europa.

M Sporiş în primplan şi Ion Matei

Subsemnatul, fiu al satului Cremenari, am prezentat oferta Forumului Cultural al Râmnicului de a înfiinţa la Galicea prima filială rurală a acestei organizaţii neguvernamentale.

Virgiliu Constantinescu, cercetător de valoare, născut pe aceste meleaguri, a insistat pe ideea de unitate a românilor care a dăinuit de-a lungul întregii noastre istorii. Despre istoria localităţii şi despre viitorul ei a vorbit şi Gheorghe Obogeanu, secretarul Primăriei Galicea. Cuvinte de apreciere a avut şi Ion Popescu, profesor doctor, care a remarcat că organizatorii acţiunii demonstrează că respectă şi preţuiesc valorile care trebuie cunoscute mai ales de tânăra generaţie.

De asemenea, doamna Paula Constantinescu a elogiat manifestarea tradiţională organizată la Galicea.

În cadrul reuniunii au avut loc şi lansări editoriale: Petre Cichirdan, vicepreşedinte al Forumului Cultural al Râmnicului, a prezentat revista „Cultura vâlceană”, o publicaţie de analiză şi informaţie culturală, apreciată; Virgiliu Constantinescu şi-a lansat cartea „Spiru Haret - haretismul ca fenomen social”, dedicată marelui reformator al învăţământului românesc; de asemenea s-a lansat volumul „Istoria fostei comune Blidari şi a bisericii Cuvioasa Paraschiva”, autor, col. (r) Ion Aldescu.

Primarul comunei, Ion Năfliu, a adresat mulţumiri celor care au contribuit la reuşita acţiunii, sponsorilor, invitaţilor, participanţilor. În cadrul adunării a acordat Diplome de Onoare veteranului de război Popescu M. M. Ion ajuns la 92 de ani şi lui Ciocan Ion, care a împlinit venerabila vârstă de 100 de ani.

Gh PANTELIMON

„SPIRU C. HARET - HARETISMUL CA FENOMEN SOCIAL”

Mihai SPORIŞ

Cu ocazia Festivalului Cultural *Teodosie Rudean*u, ediţia a XI-a, organizat de localitatea Galicea, judeţul Vâlcea în 25 Mai 2013, s-a lansat cartea „Spiru-Haret-haretismul ca fenomen social” apărută la Editura *Fundaţiei România de Mâine*, Bucureşti, 2012, având ca autor pe fiul localităţii prof. univ. dr. Virgil Constantinescu. Într-un concert de manifestări deosebite, faptul prezentării lucrării de către eruditul ei autor a însemnat un moment de vârf. Recomandată cu convingere, într-o sistematizare fără cusur, pe înţelesul unei asistenţe, totuşi eterogene, m-am simţit îndemnat să studiez cu maximă atenţie lucrarea, primită în dar. După ce anul 2012 fusese pus sub semnul recuperării acestei mari personalităţi, la comemorarea centenarului (Forumul Cultural vâlcean avusese un program dens, bine recepţionat public!), după ce prof. dr. Gheorghe Dumitraşcu ne dăruise cuprinzătoarele sale lucrări despre Spiru Haret, te puteai declara mulţumit de câte şti despre o mare personalitate, cu senzaţia, falsă evident, că ai putea şti totul, lucrarea în discuţie aducea altceva.

Lucrarea este o densă cercetare ştiinţifică, demonstrată de vastul aparat critic (408 trimiteri la subsol, pentru localizare citat şi/sau sursă de documentare!), puterea de analiză şi restituire în sinteză, a autorului, care îşi ia aliat chiar pe omul de ştiinţă Spiru Haret, cu spusele/opera lui, pe administratorul de sistem, Spiru Haret, pe politicianul/politolog, Spiru Haret, prin luminoasele sale discursuri publice. Priceperea autorului, care face din cartea aceasta una de învăţătură, mură-n gură, pentru criza noastră de timp (timpul cu amprenta sa socială, trivalentă : materială intelectuală şi morală!) şi absenţa unor cunoştinţe elementare pentru cei ce i-a adus istoria prin in-voluţia (s.n) din 1989, în politica şi ea întoarsă pe dos în… politicianism, se vădeşte conştinţă civică şi dorinţă de schimbare în bine. Modelul Haret, unul prezent în patrimonial nostru cultural, alături de cel al lui Dumitru Drăghicescu (asupra căruia autorul se va fi aplecat, deasemenea!) actualizat nu prea mult (în spiritual său de anticipaţie, profetic, Haret va fi fost un proactiv! Va fi anticipat cibernetica, indicatorii de dezvoltare umană, instituţiile de statistică, sistemele energo-informaţionale, impulsurile cuantice şi câte alte lucruri pe care vremea lui , una de mari transformări le aştepta!), poate fi adoptat cu succes. Din această perspectivă considerăm cartea aceasta una de învăţătură. Ea trebuie studiată, însuşită şi aplicată în domenile în care Haret a fost o excelenţă autentică, mult peste contemporanii săi iluştrii, ca de exemplu… Titi Maiorescu , P.P.Carp .

Ne amintim cu plăcere că viziunea cosmică a lui Haret, poartă numele unui crater de pe lună, că Mecanica socială este un model agreat de sociologia europeană, dar observăm că în chestiunea ţărănească, fiind o anticipare a anacronicei răscoale din 1907, nici azi nu s-a găsit soluţia, că avertismentele date privind energia socială şi gestiunea înţeleaptă a acesteia, nu numai că nu sunt învăţături de minte, dar prin desconsiderare produc efectele contrare (dezindustrializarea; risipirea resurselor naturale interne; desconsiderarea capitalului intelectual şi de creativitate internă; abuzul de reglementări, proceduri, legi, recomandări în neconcordanţă cu regulile stabile; imperfecţiunea legilor cu adresabilitate interesată; calitatea politicii şi selecţia politicienilor, etc.). Cartea conţine, indirect şi un avertisment. Spiru Haret nu este doar astronomul celebrul, cunoscător al mersului astrelor cereşti, matematicianul care, privind spre sociologie îi va fi împrumutat instrumentele abstracte de lucru, lăudat de Gh. Ţiţeica, reformatorul învăţământului, preţuit de Nicolae Iorga , politicianul adus în liberalismul vremii de însuşi I.C.Brătianu, el este omul providenţial venit la sorocul nevoii noastre de emancipare. El ne-a fost dat învăţătură de minte, pentru destinul neamului etern, ca şi genialul Eminescu, şi el acceptat, din când în când doar, pentru cele ale poeziei. Citiţi rogu-vă cartea domnului profesor Virgil Constantinescu şi o să aflaţi multe lucruri care vă sunt folositoare vouă şi copiilor voştri. Cartea este scrisă cu ştiinţă, iubire de neam şi sluţeşte vieţilor noastre. Pentru toate acestea, mulţumirile noastre!

SIBIUL – FOSTA CAPITALĂ CULTURALĂ A EUROPEI, NU SE DEZMINTE!

Zilele trecute, în perioada 18-19 mai, s-au desfăşurat, în mai multe localităţi din „Tara Oltului” - în vorbirea sibienilor, iar în cea a făgărăşenilor este cunoscută sub denumirea de „Ţara Făgăraşului”. Noi o vom numi în continuare aşa cum o numesc sibienii pentru că, acţiunile se întâmplă pe teritoriul judeţului Sibiu unde au loc o suită de manifestări cultural-sportive, înscrise în calendarul „Zilele Culturale ale Judeţului Sibiu”, toate sub egida, „Sibiu, judeţul care trăieşte prin cultură”, în organizarea Consiliului Judeţean Sibiu. Localităţile care au găzduit aceste manifestări, au fost: Avrig, Porumbacu de Sus, Arpaşul de Jos, Cârţişoara, Cârţa, Turnu Roşu şi Racoviţa (Sibiului). „De la Olt spre Făgăraş ai cultură la doi paşi”, îşi însera, o publicaţie sibiană, titlul unui articol antemergător activităţilor la care am fost şi noi prezenţi şi despre care vom surprinde câteva dintre ele.

Împreună cu Ion Frântu – liderul Veteranmont Sibiu, care cunoştea foarte bine zona, am dat o raită prin localităţile-gazdă ale acestor manifestări prevăzute în calendarul cultural al „Ţării Oltului”.

Această zonă, aşezată în mănoasa luncă a Oltului, cunoscută sub numele de „Ţara Oltului”, este situată, pe axa nord-sud, între râul Olt şi poalele nordice ale munţilor Făgăraş, iar pe axa est-vest, de la Hoghiz, judeţul Braşov şi până la cotul Oltului spre sud, aflat în zona Turnu Roşu-Boiţa.

Prima localitate care ne-a ieşit în cale a fost oraşul Avrig – singurul din areal cuprins în programul cultural al acestui sfârşit de săptămână, unde am găsit manifestările culturale în plină desfăşurare. Studiind programul, am aflat că acestea se vor întinde pe parcursul întregi zile până spre miezul nopţii spre luni. Dintre acestea, am surprins unele foarte interesante, pe care merită să le consemnăm.

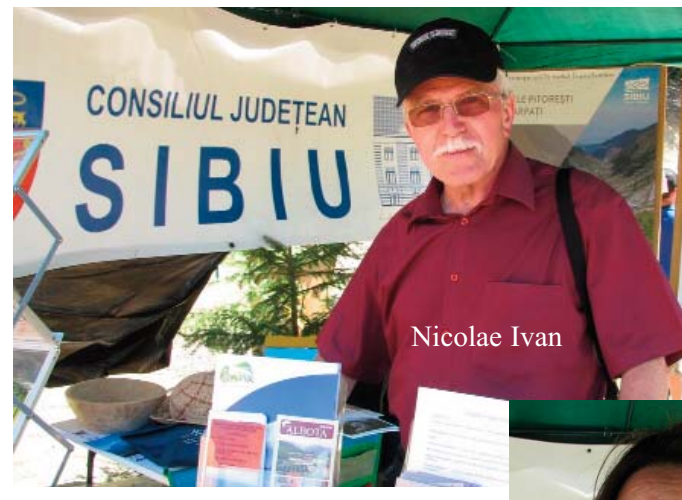

Nicolae Ivan

Anca Vasilescu

În Palatul Brukenthal - Reşedinţa de vară, în Sala Orajerie, au fost proiecţionate filmele documentare pentru copii: Japonia şi Maroc din ciclul Dimineţile lumii; Esperanto, copiii apei; Stanislas şi pădurea de mangrove – Senegal. Toate prezentate de Caravana Astra Film – Astra Film Junior. În după amiaza aceleiaşi zile, în aceeaşi sală a Palatului Brukenthal, actorii teatrului din Sibiu au jucat piesa „Sabotaj din iubire”, ca după aceea, formaţiile corale ale Filarmonicii sibiene să susţină, sub genericul „Ora de muzică clasică”, recitaluri din cele mai celebre arii ale muzicii de operă. Seara, a venit rândul Corului de cameră „Caedonia”, care a susţinut un concert de bijuterii camerale ce a încântat urechile unei interesate audienţe.

Multitudinea manifestărilor de la Avrig, a cuprins şi un program folcloric, destul de bogat, care a fost deschis de o paradă a portului popular din întreaga „Ţară a Oltului”, care s-a încheiat, în Sala Sporturilor „Gheorghe Lazăr” din localitate, cu Festivalul de Folclor pentru Copii „Moştenire din Bătrâni” .

Biblioteca Orăşenească Avrig, a fost şi ea în centrul atenţiei, privind multitudinea de acţiuni organizate, din care am spicuit câteva: Biblioatelierul de idei creative „Exprimă-te în cuvinte şi culori”; Meşteşuguri şi tradiţii „Atelier de creaţie meşteşugărească – cojocăritul”; Concursul literar „Lecturi, recitaluri de poezie şi proză”.

Celebrul, deja, „Târg de Flori la Palat” din Grădina Palatului Brukenthal, care a ajuns la cea de a III-a ediţie, coincide cu perioada din an când poate fi admirat „Tulipanul” înflorit. Acest unicat arborifer al florei noastre peisagistice – monument al naturii, cunoscut sub denumirea de „arborele cu lalele”, cu ale sale flori galben-portocaliu, asemănătoare cu lalelele şi care azi are o înălţime de cca. 30 m, este originar din America de Nord şi a fost adus aici, de la Paris, de o doamnă în anul 1880

(În România se află doar două exemplare: unul despre cel care vorbim, iar cel de al doilea, se află la Aninoasa, lângă drumul ce duce spre Lupeni, de pe Jiul de Vest. Cu ani în urmă l-am fotografiat şi eu, găsindu-l în plină floare).

Polul tuturor acţiunilor culturale a fost situat la Porumbacu de Sus, unde s-au desfăşurat o suită de manifestări cultural-sportive, întrunite sub genericul - „Festivalul Culturii Montane". Această amplă manifestare, desfăşurată, la prima ediţie sau ediţia de primăvară, a avut loc pe un platou situat la 6 km, sud-est de centrul localităţii, într-un loc mirific, aşezat la poalele munţilor Făgăraş, de unde Vf. Negoiu, acoperit cu zăpadă, a putut fi admirat în întreaga lui splendoare. Cel mai mare spaţiu ocupat, dintre standurile aflate aici – ale cluburilor de turism montan, magazinelor cu echipamente sportive specifice muntelui şi-ale meşteşugarilor, a fost cel al Caravanei Bibliotecii Judeţene „ASTRA" din Sibiu, care a expus, pe rafturi amenajate, pe un teren în pantă, peste 1500 de cărţi şi hărţi din literatura specifică muntelui şi turismului sportiv montan. Pe „scena" din pământ aflată în interiorul micului amfiteatru, înconjurat de cărţi, aşezate direct pe iarba muntelui, s-au ţinut scurte conferinţe şi prezentări multimedia, au fost lansate mai multe cărţi dedicate muntelui, ale autorilor sibieni, alternativ cu recitaluri inedite de muzică şi poezie, care au avut ca slogan, „Locuiesc pe un munte şi-mi trăiesc poemele". Pe scena amenajată în centrul platoului s-au desfăşurat, ca într-un concurs adevărat, solişti şi formaţi artistice din zona „Ţării Oltului" alternate cu cele de muzică rock, unde Sibiul excelează. Toate cele întâmplate şi văzute, s-au încheiat târziu în noapte la un „Frontal Party", în jurul focului de tabără.

A doua zi, Duminică, „Centrul Judeţean „Salvamont" Sibiu, a organizat o drumeţie de rezistenţă, în grup, cu membri cluburilor de turism montan, prezente, pentru recunoaşterea şi refacerea marcajelor pe traseul ce urcă spre Vf. Negoiu (2535 m) şi creasta superioară a Făgăraşului.

Pentru o prezentare mai cuprinzătoare privind iniţiativa acestor manifestări, care au avut sau vor avea loc, în zonele etno-folclorice ale judeţului Sibiu (Valea Secaşelor, Ţara Oltului, Mărginimea Sibiului, Valea Hârtibaciului, Valea Târnavelor), am intervievat pe doi dintre amfitrionii celor întâmplate aici: doamna Anca Vasilescu – bibliotecar la Biblioteca Judeţeană „ASTRA" Sibiu – coordonatorul principal al „Festivalului de Cultură Montană" şi pe domnul Nicolae Ivan – coordonator proiecte sportive la ATS Sibiu – specialist în turismul sportiv montan.

Gheorghe SPORIŞ

UN GOEBBELS AL CULTURII VÂLCENE

Marian PĂTRAŞCU

Motto: „Jumătate din răul făcut pe această lume este din cauza oamenilor care vor să se simtă importanţi" (George Eliott).

Câţiva amici şi cunoştinţe mi-au relatat că, în urmă cu câteva zile, Gheorghe Smeoreanu, la emisiunea sa de la Televiziunea VTV m-ar fi „luat în tărbacă" fiindcă Primăria Râmnicului a finanţat publicarea unui volum omagial cu ocazia împlinirii a 60 de ani de la naşterea mea (1 ianuarie). În cadrul aceleiaşi emisiuni, acelaşi Ghe. Smeoreanu, dar şi Liviu Popescu, au afirmat cu mare aplomb că ei habar n-au cine sunt, ceea ce a fost o minciună sfruntată. Dar, să le luăm pe rând.

La prima acuzaţie – că cine sunt eu pentru ca primăria să dea bani pentru un volum omagial – îi voi răspunde lui Ghe. Smeoreanu că da, ştiam că prietenii mei îmi pregătesc un astfel de volum, dar habar n-am avut cine l-a finanţat, eu intenţionam să cumpăr 10 exemplare iar celelalte să fie cumpărate de cei care au dorit să-mi facă o astfel de surpriză, ca şi de alţii, evident. Surpriza cea mai mare a fost pentru mine, faptul că editorul şi îngrijitorul acestui volum mi-a dat 7 exemplare fără să-mi ceară bani pe ele. Abia după sărbătorirea zilei mele de naştere cu câţiva prieteni apropiaţi, am aflat întâmplător de la dl. viceprimar dr. chim. Gheorghe Ioniţă, că Primăria Râmnicului a sponsorizat publicarea. Apropo de acest volum, profit de ocazie pentru a mulţumi celor care au aprobat această sponsorizare, precum şi îngrijitorului acestui volum aniversar fiindcă lucrarea poate fi un exemplu pentru felul în care ar trebui să arate astfel de producţii editoriale, şi-ii mulţumesc pentru asta prietenului meu Eugen Petrescu, directorul editurii cu acelaşi nume şi preşedinte al Asociaţiei Naţionale „Cultul Eroilor" – Filiala Vâlcea. În context, vreau să precizez pentru cei care se tot revoltă că Forumului Cultural al Râmnicului i se dau de către primărie bani cu nemiluita, că doar o parte din acei bani revin în realitate Forumului pentru publicarea revistelor „Forum V" şi „Studii vâlcene", cea mai mare parte dintre ei revenind unor persoane fizice, oameni de cultură care vor să-şi publice cărţile şi care nu pot primi personal aceşti bani, ci ei sunt viraţi prin contul Forumului Cultural în contul editurii care s-a angajat să publice cartea pentru care s-a solicitat sponsorizarea.

În cea de-a doua chestiune, cum spuneam, atât Ghe. Smeoreanu cât şi L. Popescu au minţit cu neruşinare că habar n-au cine sunt, că nici n-au auzit de mine; ah, da, ştiu – probabil ei au vrut să sublinieze faptul că pentru ei nu valorez nici două parale în plan cultural, doar ei şi mai ales primul, sunt oameni de cultură, restul sunt toţi nişte terchea-berchea. De altfel, de la Ghe. Smeoreanu mă aşteptam la aşa ceva, dat fiindu-i caracterul cel puţin îndoielnic dacă nu, de cele mai multe ori – josnic, dar m-a surprins atitudinea lui L. Popescu, pe care-l credeam mai cu scaun la cap şi mai cu bun simţ; ei, se vede treaba că m-am înşelat în privinţa lui şi acum nu sunt decât furios pe mine fiindcă, în general, nu mă înşel în privinţa celor cu care am de-a face. Şi, ca să termin cu L. Popescu, în 2010, am scris un material dur în care-l făceam impostor, alături de prietenul meu Ion Soare, Sorin Oane, Liliana Beu şi Lucian Marin, fiindcă, în calitate de corespondent Agerpres a publicat în mai multe ziare („Curierul de Râmnic", 7 sept. 2010; „Impact real", 20-26 sept. 2010; „Ziarul de Vâlcea", 23-26 sept. 2010) faptul că la Titeşti au făcut ei „descoperirea secolului" – nici mai mult nici mai puţin decât… „mormântul lui Mislav, tatăl lui Seneslau"… Ca să n-o mai lungesc – totul era o mare minciună, piatra aceea inscripţionată din Dosu' Dealului fiind cunoscută de mine de zeci de ani de zile, ca să nu mai vorbesc de localnici, Telu Popescu (coleg cu mine de liceu), Dem. Moţoc, Doru Moţoc, fiind chiar studiată de istorici şi arheologi cu mulţi, mulţi ani în urmă; ba, mai mult, pentru că a urmat un mic scandal, în care Ion Soare a picat nevinovat căci i-a spus lui L. Popoescu să nu se repeadă să publice „marea descoperire" a lor, Doru Moţoc a demontat toată şarlatania într-o emisiune, chiar la VTV, prezentând nişte poze superbe, deşi alb-negru, cu acea inscripţie (care se vedea mult mai bine, nefiind atât de degradată ca astăzi), făcute pe vremea când era student şi chiar de pe vremea când dl. şi viitoarea doamnă Tamaş erau în practica studenţească acolo (anii '50!). Am avut apoi surpriza ca la lansarea cărţilor mele „Viaţa ca o provocare" şi „America e de vină, trăiască America!", să participe şi L. Popescu şi, la sugestia lui Ion Soare, care m-a asigurat că nu este supărat pe mine, i le-am dăruit şi lui cu mare plăcere. De atunci, L. Popescu a fost întotdeauna foarte deferent cu mine şi, tocmai de aceea, m-a mirat foarte tare atitudinea lui faţă de mine în emisiunea lui Ghe. Smeoreanu. Bietul de el, s-o fi fâstâcit şi n-a îndrăznit să-l contrazică pe acest Goebbels al culturii vâlcene!

Şi acum să trecem la Goebbels-ul nostru, un individ de o aroganţă colosală şi pentru care tot ceea ce nu înţelege sau nu ştie, automat – nici nu există! Pe vremea când toţi tremurau în faţa „generalului" Roibu, eu n-am ezitat să-i „sar la beregăţi", nu de alta, dar m-a înfuriat cumplit faptul că el încasa anual miliarde „din drepturi de autor", adică din brevete, când eu din 20 de brevete cesionate OLTCHIM-ului, dintre care 15 au fost aplicate, doar 3 mare şi lat mi-au fost plătite! Culmea era că Roibu a încasat miliarde pe o groază de brevete fictive, aiuristice, care n-au fost niciodată aplicate (legea spune că autorii unui brevet aplicat pot fi recompensaţi cu max. 10 % din beneficiul realizat într-un număr de ani de aplicare, de obicei 3 sau 5), brevete ticluite în cea mai mare parte la birou, fără nici un fel de cercetare, de către un securist de pe la ICECHIM, unul Receanu (apropo, când în ţara asta de lichele şi de secături s-a ales praful de cercetare, cloaca securistică ICECHIM rezistă, de ce oare?); şi apoi, este cunoscut faptul că Roibu n-a scris în viaţa lui un brevet iar lucrarea de doctorat şi-a cumpărat-o cu banu' jos, ca „tanti Leana", şi asta pentru bunul motiv că n-a făcut în viaţa lui cercetare şi habar n-are cu ce „se mănâncă" domeniul! Ei bine, pe atunci, când şi madam Tudor avea „un cui" împotriva lui Roibu şi-ii ceruse lui Ghe. Smeoreanu să „dea" în el la VTV iar eu comentam asiduu articolele apărute în „Criterii politice", tocmai Goebbels-ul nostru m-a căutat să mă ia ca aliat în bătălia ce-o dădea cu „generalul" Roibu! Mai mult, i-am dat cele două cărţi ale mele, menţionate mai sus, iar el m-a invitat la emisiunea sa unde mă aşteptam să mă provoace să fac dezvăluiri despre Roibu, dar nu, am discutat numai despre romanul meu „Viaţa ca o provocare". Bineînţeles că, în stilul lui caracteristic, goebbelsian, a încercat în câteva rânduri să mă „încuie", dar eu i-am retezat-o scurt de fiecare dată; în fine, văzând că „n-are cu cine", a lăsat-o baltă…

Ei bine, acum acest domn se face că nu mă cunoaşte şi-şi permite să mă muşte de fund. Şi pentru că şi-a permis să mă desconsidere, îmi permit şi eu să-i zic câteva, aşa – „de la obraz" (sper să nu-l aibă prea gros, şi să mai înveţe câte ceva, şi în special – să nu-şi mai desconsidere semenii şi să nu se mai creadă „mare sculă pe basculă"!) când de fapt, el nu e decât un lătrău slugarnic, un mercenar de presă.

Vă mai amintiţi că Mircia Gutău a fost făcut „cetăţean de onoare al Râmnicului" pe când era în puşcărie? Ei bine, iniţiativa acestei „faceri" a avut-o Ghe. Smeoreanu! Au venit şi la mine să-mi dau adezuinea unii, dar i-am trimis la plimbare. Culmea este că oameni de cultură, integri, cu scaun la cap, au semnat – spre ruşinea lor, îmi permit să le spun! Mai mult, Ghe. Smeoreanu şi Tiberiu Pârnău (care, apropo, îmi preia fără să mă întrebe comentariile mele de pe internet şi le transformă în articole pe care apoi le publică în „Ziarul de Vâlcea"!) au scris şi o carte în care au „demonstrat" ei cât de nevinovat este M. Gutău (ai, nu, zău?)! Dar, după o vreme – ce să vezi, „s-a stricat căruţa"… Gheorghe şi cu Mircia au început să se bălăcărească ca (cacofonia este inevitabilă, chiar binevenită dacă mă gândesc la „damful" emanat ce cei doi în bălăcăreala lor ţigănească!) la uşa cortului prin ziare şi-n spaţiul virtual. Ei, fraţilor, ce părere aveţi despre Gheorghe? (Nu mă leg de M. Gutău că n-am de ce; mă miră totuşi că având ştampila „puşcăriaş" pe cazier mai crede că mai poate însemna ceva în politică, dar, mai ştii – în ţara asta de lichele şi de secături este posibil orice!). De parcă nu la Caracal s-ar fi „răsturnat căruţa cu proşti", ci la Râmnicu Vâlcea! Şi, pentru asta, ni s-a dus buhul! Acesta este Ghe. Smeoreanu (între multe altele!),

Itinerar cultural

MÂNĂSTIREA COZIA MÂNDRIE A PATRIMONIULUI SPIRITUAL AL ROMÂNIEI ŞI EUROPEI!

Starețul Coziei Vartolomeu Androni împreună cu Florinel Constantinescu și Mihai Sporiș în fața credincioșilor călimănișteni.

„Acest mare domnitor (Mircea cel Bătrân n.n), atras de frumuseţea locului numit Nucet de pe malul drept al bătrânului Alutus, va zidi aici o mănăstire, concepută şi ca necropolă domnească şi cunoscută sub numele de

Ligia Rizea, Gh Oprica, Samoil Vâlcu

Cozia, împrumutat de la muntele din vecinătate (1668 m). Ea avea să fie sfinţită la 18 mai 1388, de praznicul Sfintei Treimi, de către Sfântul Nicodim de la Tismana, cel care a reorganizat monahismul din Oltenia şi care este prăznuit de Biserica noastră cu mare cinste, la 26 decembrie, în fiecare an, adică a doua zi de Crăciun..." (Pr. Constantin Mănescu, „La ceas aniversar", pag.1, acest număr al *Culturii vâlcene*).

DE ZILELE ORAŞULUI, LA BIBLIOTECA JUDEŢEANĂ, TITI MIHAI GHERGHINA A PREZENTAT FILMUL „RÂMNICULE TE IUBESC"!

George Mirea

Titi Mihai Gherghina

Nicolae Bănică Ologu

HRAMUL *CONSTANTIN ŞI ELENA* LA BISERICA DIN RÂURENI

Doru Moţoc

Nicolae Ştate Burluşi

Gheorghe Cărbunescu

Silvia Barbu

Gheorghe Chebăruş

Itinerar cultural

CONCERT DE CARITATE CU MARI ARTIŞTI DIN REPUBLICA MOLDOVA

Valentina Pătraş

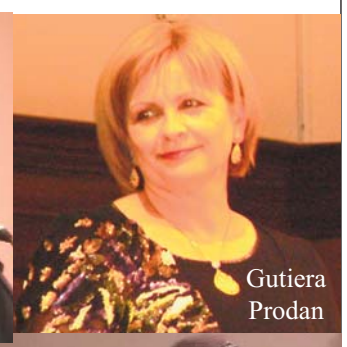
Gutiera Prodan

Maria Jimbei şi Maria Tărnă

În 23 05 13 la Filarmonica vâlceană a avut loc un concert de caritate susţinut de solişti de muzică populară şi uşoară din Republica Moldova şi Râmnicu Vâlcea; a

Ion Lupu

Ion Micuţ

Gh Cărbunescu

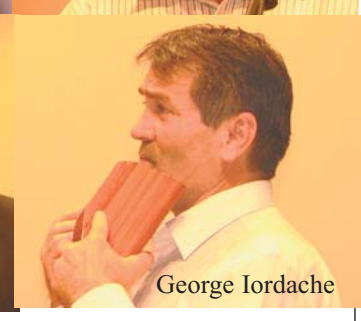
George Iordache

acompaniat orchestra de muzică populară „Rapsodia vâlceană” dirijată de George Iordache (care a mai cântat şi la nai). În sală au fost membrii Forumului Cultural al Râmnicului alţi invitaţi. A „moderat” concertul, celebra prezentatoare de la Televiziunea Moldova 1, Gutiera Prodan, care, în curând, va face 26 de ani în slujba acestui post...La spectacol, pe lângă cei menţionaţi în poze a participat Gh Bâlici-scriitor, laureat al Concursului Naţional de Epigrame „Povestea vorbii” din Râmnicu Vâlcea de acum doi ani; domnia sa ne-a citit mai multe epigrame din care am reţinut pentru d-stră una a epigramistului Ifrim Parlapan, din Chişnău, în prezent domiciliat în Cluj Napoca: „Chişnău şi Bucureşti/ Două state româneşti/ Ar fi foarte fericite/ De-ar fi Statele Unite”. Gh Bâlici l-a invitat pe scenă pe colegul său de „suferinţă”, epigramistul vâlcean Ion Micuţ, care, şi domnia sa a citit câteva epigrame. Spectacolul realizat de soliştii români de o parte şi alta a Prutului, dar şi din Transnistria (solista Maria Jimbei este vicepreşedinte al Raionului Dubăsari din Transnistria) au făcut o bună propagandă românismului din ambele ţări... Constatăm pentru prima dată lipsa aproape totală a accentului specific vorbirii românilor de dincolo de Prut-după sovietizare!... Bravo Valentina Pătraş, preşedinte al Asociaţiei de caritate, şi Gheorghe Cărbunescu, care, iată, este apreciat solist de romanţe nu numai la Râmnicu Vâlcea, ci şi în Republica Moldova...

Florinel Dobrinescu

S Cojocaru

Sergiu Catirău

acest Goebbels al culturii vâlcene care-şi permite să ia pe toată lumea „în tărbacă”, să dea verdicte, să se pretindă „ăl mai tare din parcare”, să fie convins că toată omenirea se-nvârte-n jurul lui şi să se minuneze că noi, muritorii de rând, nu sărim să-i pupăm picioarele atunci când binevoieşte să-şi plece privirea asupra noastră!

Şi, încă ceva şi închei. De bine de rău, eu nu mi-am câştigat existenţa pupând în fund pe oricine mi-a aruncat un os de ros şi hănţănind toată ziua la televizor. Am muncit şi am dat din munca mea „păpică” la mii de oameni, deşi acum mă doare sufletul când văd că s-a găsit o „gloabă” ca Roibu care aşa de bine „a condus” (a se citi „a jefuit”) OLTCHIM-ul că s-a ales praful şi pulberea de el şi, implicit, de munca mea. De asemenea, eu oricând pot să fac ceea ce face unul cu pregătire umanistă, recte, un Ghe. Smeoreanu (fireşte, mai puţin să fiu o lichea şi o secătură), dar unul ca acesta niciodată nu va putea să facă ce-am făcut eu!

Nu-i doresc lui Ghe. Smeoreanu soarta lui Goebbels, dar un Nüremberg – da!

CETATEA IERUSALIMULUI, LOCUL ÎNVIERII LUI IISUS

Arhim. Veniamin MICLE

Ierusalimul, în ebraica modernă: Ieruşalaim (ירושלים) sau Ţiion (ציון), iar în cea clasică: Ieruşalem (ירושלם), adică „Oraşul păcii”, este un oraş sfânt pentru iudei, creştini şi musulmani. Atestarea străvechiului oraş datează de prin mileniul al doilea înainte de Hristos, dar recentele descoperiri arheologice afirmă că aşezarea exista cu mult mai înainte.

Istoria biblică a oraşului Ierusalim începe pe vremea patriarhului Avraam care s-a întâlnit aici cu Melchisedec, regele Şalemului. În anul 1010 î. Hr., David cucereşte localitatea şi o ridică la rang de capitală, schimbându-i denumirea în Ierusalem; apoi întemeiază o cetate cu ziduri de apărare, numită „Cetatea lui David”, devenind centrul religios, politic, economic şi administrativ al regatului evreiesc. Regele Solomon, fiul lui David, construieşte primul Templu religios şi Palatul regal, însă istoria zbuciumată a Orientului Mijlociu determină căderea succesivă a regatului sub stăpânirea babiloniană, egipteană şi romană; în anul 586 î. Hr. este pustiit de împăratul babilonian Nabucodonosor al II-lea, care distruge zidurile cetăţii şi Templul. Majoritatea evreilor sunt duşi în exil, permiţându-li-se abia peste 70 de ani să se reîntoarcă la Ierusalim; atunci reconstruiesc Templul şi cetatea, care vor fi distruse iarăşi prin anul 170 de către regele Antioh IV al Siriei. Profanarea oraşului sfânt a atras mânia evreilor care s-au răsculat sub conducerea fraţilor Macabei, dobândindu-şi libertatea.

În jurul anului 60 î. Hr., oraşul intră sub dominaţia romană. Pe vremea lui Iisus Hristos, conducerea aparţinea regelui Irod cel Mare, un vasal fidel al Romei, care pentru a-şi atrage simpatia supuşilor săi reconstruieşte Templul, fiind realizat aproape complet pe vremea Mântuitorului. Frica sa exagerată de răscoale şi răzvrătiri l-a determinat să construiască în Ierusalim mai multe fortăreţe puternice cu turnuri şi ziduri de apărare. După moartea sa, puterea politică a intrat pe mâna procurorilor romani, regii evreilor având mai mult doar reprezentare onorifică.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos a fost răstignit pe timpul procurorului roman Ponţiu Pilat (26–36). Sfintele Evanghelii oferă date foarte precise, cu privire la acest eveniment. În Evanghelia scrisă de Sfântul Ioan, citim: „Iosif din Arimateea, fiind ucenic al lui Iisus, dar întrascuns, de frica iudeilor, a rugat pe Pilat ca să ridice trupul lui Iisus; şi Pilat i-a dat voie. Deci, a venit şi a luat trupul lui Iisus; şi a venit şi Nicodim, cel care venise la El mai înainte noaptea, aducând ca la o sută de litre de amestec de smirnă şi aloe. Au luat deci trupul lui Iisus, şi l-au înfăşurat în giulgiu cu miresme, precum este obiceiul de înmormântare la iudei. Iar în locul unde a fost răstignit era o grădină, şi în grădină un mormânt nou, în care nu mai fusese nimeni îngropat. Deci, din pricina vinerii iudeilor, acolo L-au pus pe Iisus, pentru că mormântul era aproape” (*Ioan 19*, *38-42*). „Şi, prăvălind o piatră mare la uşa mormântului, s-au dus. Iar acolo era Maria Magdalena şi cealaltă Mărie, şezând în faţa mormântului” (*Matei 27*, *60-61*). „Şi ziua aceea era vineri, şi se lumina spre sâmbătă; şi urmându-I femeile, care veniseră cu El din Galileea, au privit mormântul şi cum a fost pus trupul Lui. Şi, întorcându-se, au pregătit miresme şi miruri; iar sâmbătă s-au odihnit, după Lege” (*Luca 23*, *54-56*).

Paza mormântului. „Iar a doua zi, care este după vineri, s-au adunat arhiereii şi fariseii la Pilat, zicând: Doamne, ne-am adus aminte că, amăgitorul acela a spus, fiind încă în viaţă: După trei zile Mă voi scula. Deci, porunceşte ca mormântul să fie păzit până a treia zi, ca nu cumva ucenicii Săi să vină şi să-L fure, şi să spună poporului: S-a sculat din morţi; şi va fi rătăcirea cea de pe urmă mai rea decât cea dintâi. Pilat le-a zis: Aveţi strajă; mergeţi şi întăriţi cum ştiţi! Iar ei, ducânduse, au întărit mormântul cu strajă, pecetluind piatra” (*Matei 27*, *62-66*).

Potrivit profeţiei lui Iisus Hristos, El a înviat din morţi. „Şi iată, s-a făcut cutremur mare că, îngerul Domnului, coborând din cer şi venind, a prăvălit piatra, şi şedea deasupra ei; şi înfăţişarea lui era ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Şi de frica lui, s-au cutremurat cei ce păzeau şi s-au făcut ca morţi” (*Matei 28*, *2-4*). Străjile vestesc învierea lui Iisus. „Iată, unii din strajă, venind în cetate, au vestit arhiereilor toate cele întâmplate. Şi, adunându-se ei împreună cu bătrânii şi, ţinând sfat, au dat bani mulţi ostaşilor, zicând: Spuneţi că, ucenicii Săi, venind noaptea, L-au furat, pe când noi dormeam; şi de se va auzi aceasta la dregătorul, noi îl vom îndupleca, şi pe voi fără grijă vă vom face. Iar ei, luând arginţii, au făcut precum au fost învăţaţi; şi s-a răspândit cuvântul acesta între iudei, până în ziua de azi” (*Matei 28*, *11-15*).

Femeile mironosiţele, la mormânt. „După ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, şi Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să ungă trupul lui Iisus. Şi dis-de-dimineaţă, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt; şi ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la uşa mormântului? Dar, ridicându-şi ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare” (*Marcu 16*, *1-4*). „Şi intrând, nu au găsit trupul Domnului Iisus” (*Luca 24*, *3*). Atunci, „Maria Magdalena a alergat şi a venit la Simon Petru şi la celălalt ucenic pe care-l iubea Iisus, şi le-a zis: Au luat pe Domnul din mormânt şi noi nu ştim unde L-au pus” (*Ioan 20*, *1-3*).

Îngerii vestesc mironosiţelor învierea. „Şi, fiind ele încă nedumerite de acestea, iată doi bărbaţi au stat înaintea lor, în veşminte strălucitoare. Şi înfricoşându-se ele şi plecându-şi feţele la pământ, au zis aceia către ele: De ce căutaţi pe Cel viu între cei morţi? Nu este aici, ci s-a sculat; aduceţi-vă aminte cum v-a vorbit, fiind încă în Galileea, zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoşi şi să fie răstignit, iar a treia zi să învieze. Şi ele şi-au adus aminte de cuvintele Lui” (*Luca 24*, *4-8*). „Dar, mergeţi şi spuneţi ucenicilor Săi, şi lui Petru, că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo Îl veţi vedea, după cum v-a spus” (*Marcu 16*, *7-8*). „Şi, întorcându-se de la mormânt, au vestit toate acestea celor unsprezece şi tuturor celorlalţi. Dar cuvintele lor li s-au părut ca o aiurare, şi nu le-au crezut” (*Luca 24*, *9-11*).

Petru şi Ioan la mormânt. „Deci, a ieşit Petru şi celălalt ucenic, şi veneau la mormânt. Şi cei doi alergau împreună; dar celălalt ucenic, alergând înainte, mai repede decât Petru, a sosit cel dintâi la mormânt. Şi, aplecându-se, a văzut giulgiurile puse jos, dar n-a intrat; a sosit şi Simon Petru, urmând după el, şi a intrat în mormânt, şi a văzut giulgiurile puse jos, iar mahrama, care fusese pe capul Lui, nu era pusă împreună cu giulgiurile, ci înfăşurată, la o parte, într-un loc. Atunci a intrat şi celălalt ucenic, care sosise întâi la mormânt, şi a văzut şi a crezut; căci încă nu ştiau Scriptura, că Iisus trebuia să învieze din morţi. Şi s-au dus ucenicii iarăşi la ai lor” (*Ioan 20*, *3-10*; *Luca 24*, *12*).

De la început, creştinii au cinstit locurile sfinte, unde a pătimit şi a înviat Hristos: Golgota şi Mormântul, deşi au întâmpinat dificultăţi serioase din partea capilor religioşi ai iudeilor. Aşa se explică informaţia – oferită de o scriere apocrifă – redactată în această perioadă, că Protonice, soţia împăratului roman Claudiu (10 î. Hr.–54 d. Hr.), adeptă în ascuns a creştinismului, vizitând patria lui Iisus, află că iudeocreştinii sunt împiedicaţi să se roage pe Golgota şi la Sfântul Mormânt, şi a dat poruncă autorităţilor iudaice să le cedeze cele două locuri sfinte. Zona a fost înglobată în interiorul cetăţii pe vremea regelui Irod Agripa (41–44 d. Hr.), care a extins Ierusalimul spre nord. Cu ocazia primei revolte a evreilor împotriva romanilor, iudeo-creştinii şi-au adus aminte de avertismentul Mântuitorului: „Când veţi vedea Ierusalimul înconjurat de oşti să ştiţi că atunci pustiirea lui este aproape. Atunci cei din Iudeea să fugă în munţi, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el şi cei care se află pe ogoare să nu intre în el” (*Luca 21*, *20-21*). Simţind că se apropie catastrofa, creştinii au părăsit Ierusalimul împreună cu episcopul lor Simeon, refugiindu-se în Transiordania, iar împăratul Titus a distrus complet Ierusalimul, în anul 70 d. Hr., masacrând peste un milion de evrei.

Izbucnind a doua revoltă a iudeilor (132–135), împăratul Adrian a luat măsuri drastice: Ierusalimul a fost numit Aelia Capitolina; o stradă largă flancată de porticuri traversa mijlocul oraşului de la Poarta Damascului până la Poarta Sionului; către mijlocul acestei mari artere, Adrian a construit Forul şi Capitoliul, un complex monumental care îngloba toată zona Golgotei; terenul a fost nivelat, iar Golgota şi Sfântul Mormânt au dispărut sub uriaşa platformă pe care împăratul roman a construit sanctuare închinate divinităţilor păgâne: deasupra Mormântului Domnului trona templul lui Jupiter, iar deasupra Golgotei, un mic altar dedicat lui Venus-Ishtar. Intenţia lui Adrian de a profana locurile sfinte ale creştinilor şi de a le sustrage veneraţiei este evidentă, însă atitudinea lui avea să fie providenţială, pentru localizarea mai târziu a Calvarului şi a Sfântului Mormânt. Timp de 200 de ani, ele au rămas înmormântate sub platforma forului, dar amintirea lor nu s-a pierdut căci cele două temple păgâne de deasupra indicau exact locul unde se aflau. Odată cu dobândirea libertăţii credinţei creştine, la îndemnul sfintei Elena, împăratul Constantin cel Mare a demolat Forul şi Capitoliul din Ierusalim spre a redescoperi şi a reda cultului creştin Golgota şi Mormântul Domnului; apoi au construit Biserica Sfântului Mormânt; în interiorul ei, spre răsărit se află Golgota, iar în partea de apus, Sfântul Mormânt. Inaugurarea solemnă a întregului ansamblu a avut loc în prezenţa împăratului, între 14 şi 21

septembrie 335.

În anul 614, perşii împăratului Chosroes al II-lea, pătrunzând în Ierusalim, incendiază şi distrug iremediabil Sfântul Mormânt; cel puţin 375 de persoane sunt masacrate, patriarhul Zaharia este dus în exil, obiectele de aur şi argint jefuite, lemnul sfânt al Crucii luat şi dus ca pradă de război. Măreţele edificii ale lui Constantin zăceau sub enorme grămezi de cenuşă. În lipsa patriarhului, a început lucrările de restaurare călugărul Modest, starețul mănăstirii Sfântul Teodosie.

Sub ocupaţia arabă, care a început în anul 638, timp de circa trei secole Sfântul Mormânt a suferit o serie de daune, fie din cauza cutremurelor, fie din cauza distrugerilor şi incendiilor din partea arabilor. Califul Hakim a dărâmat în 1009 aproape în întregime clădirile Sfântului Mormânt. Furia lui a început să se domolească abia peste vreo zece ani, când creştinilor li s-a permis să meargă din nou şi să se închine la ruinele Sfântului Mormânt. Dar numai în 1042 împăratul Bizanţului, Constantin al IX-lea Monomahul, a primit de la conducerea arabă permisiunea de a reconstrui Sfântul Mormânt. Lucrările s-au încheiat în 1048. Păstrându-se pe cât posibil structurile precedente.

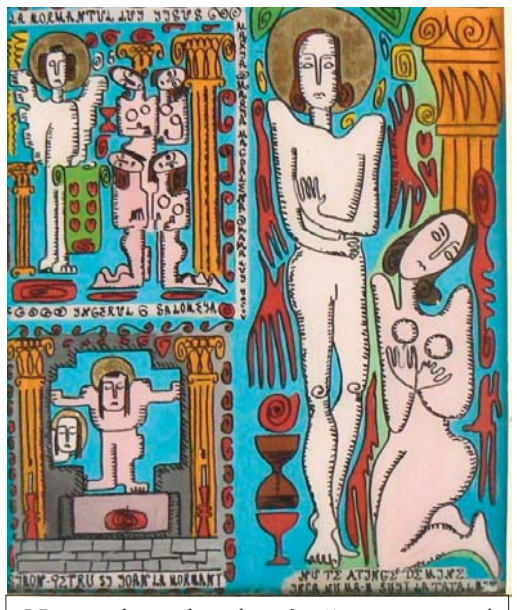

„Nu te atinge de mine, încă nu m-am suit la Tatăl meu”, pictură pe sticlă, 2002, CP

În perioada ocupaţiei arabo-musulmană, libertatea de cult în afara Sfântului Mormânt s-a restrâns din ce în ce mai mult. Ca urmare, anumite momente ale Patimilor, care mai înainte erau comemorate în alte părţi, au început să fie celebrate în jurul Golgotei şi al Mormântului. Astfel, a luat naştere diferite capele, care anunţau fizionomia actuală a Sfântului Mormânt, precum: *Capela Francilor*, închinată Maicii Îndurerate şi aparţine franciscanilor; pe Golgota, se află două capele: a *Răstignirii*, aparţinând latinilor, a *Calvarului*, a grecilor ortodocşi; Capela grecilor sau *Katholikonul*, vizavi de Sfântul Mormânt; *Capela copţilor*, situată în spatele Mormântului; *Capela Sirienilor Ortodocşi*, ocupă extremitatea occidentală a Rotondei; *Capela Sfântului Sacrament* şi altarul sfintei Maria Magdalena; *Capela Închisoarea lui Cristos* unde ar fi fost ţinut Cristos până când pe Calvar s-a pregătit crucea; *Capela lui Longin*, proprietatea grecilor; *Capela Împărţirii Hainelor*, care aparţine armenilor, *Capela Sfânta Elena*, aparţine tot armenilor; *Capela Insultelor* şi *Capela lui Adam*, aparţinând grecilor ortodocşi. La ieşirea din Capelă lui Adam, spre apus, două bănci de-a lungul zidurilor indică locul unde au fost înmormântaţi Godefroi de Bouillon (1100) şi Baudouin I, regele Ierusalimului (1118); monumentele de pe mormintele lor au dispărut o dată cu renovarea făcută după incendiul din 1808; tot atunci au dispărut complet mausoleele celorlalţi regi latini înmormântaţi la poalele colinei Golgotei: Baudouin al II-lea (1118–1131), Foulque D'Anjou (1131–1143), Baudouin al III-lea (1143–1162), Amaury I (1162–1173), Baudouin al IV-lea (1173–1185), Baudouin al V-lea (1185–1186).

Unele capele sunt dedicate biciuirii, încoronării cu spini, împărţirii veşmintelor, toate formând un fel de Calea Crucii, pentru ceremoniile din Săptămâna Sfântă. Denumirile acestor capele au rămas până în zilele noastre, provocând derută printre căutătorii de autenticitate istorică a evenimentelor mântuirii care descoperă cu uimire la Ierusalim două sau mai multe locuri unde Iisus a fost biciuit, a fost arestat, a fost încoronat cu spini, şi aşa mai departe, trăgând pripit concluzia că la locurile sfinte nimic nu e sigur.

În prezent, oraşul Ierusalim are o populaţie de circa 700.000 locuitori, evrei şi arabi. O statistică recentă, confirmă diversitatea culturală şi religioasă, numărând între zidurile Sfintei Cetăţi: 1204 sinagogi, 158 biserici şi 73 moschei.

DOUĂ CĂRŢI PREZENTATE DE MIHAI SPORIŞ

DESPRE … „TRECUTUL DE LÂNGĂ NOI”

Suntem aici, ne trăim viaţa cu traista-n spinare, din ce în ce mai grea pe cărare şi atunci, nu ca întâmplare, ci spre propria uşurare predăm marelui duhovnic apăsarea împovărătoare, să fie trecută în acatistele istoriei, povaţă mântuitoare. În cele de lângă noi, chiar traista fiind această bază de informaţii, date, fapte, experienţe personale, se află propria noastră vecinătate cu lumea, un fel de punţi dintre sinea noastră şi lumea. Este percepţia noastră despre cele trăite deja, în mod direct, ori puse din experienţele trecutului pentru propria viaţă. Acest mecanism este propriu oricărui sistem viu, după cum va fi constatat pionierul ciberneticii - recunoscut târziu şi cu jenanta jumătate de gură: Ştefan Odobleja!- atunci când observa obligatoria conexiune inversă. Efectul oricărei acţiuni este transmis procesorului acelui sistem, după măsurarea lui, pe propria piele. Acest lucru este o necesitate a vieţii care se auto reglează permanent, la vedere, ori pe căi subtile greu de intuit. Viul, şi sistemul social este un continuum al vieţii şi este înzestrat cu capacitate de învăţare şi adaptare permanentă în toate palierele intuibile de partea sa conştientă.

Introducerea noastră a constat apriori, că există colecţia: „Trecutul de lângă noi” în care la Editura LUMEA Magazin, a apărut foarte recent, în 2013, cartea cu titlul ademenitor şi conclusiv: „SECRETE DE FAMILIE ale unor DICTATORI COMUNIŞTI- Despre copiii lor teribilişti”. Autorii Vasile Dumitru-Fulger şi Ioan Gatea ne oferă din merindele lor, puse de-a împreună, atenţionându-ne prin Romain Rolland că toate-s adevărate, şi n-au cum să nu fie, dacă sunt poveţe şi propriilor nepoţi: Ioana-Jacqueline şi Theo. Puternică este motivaţia şi destinaţia, cum pe vremuri cele ale înţeleptului Neagoe Basarab către un… Teodosie, lărgeau cercul de iradiere, mult mai departe, spre luminare şi spre hrana curiozităţii demult stârnită, când este vorba de tainele cărora le căutam şi noi răspunsul.

Cartea autorilor este o cercetare a trecutului unor dictatori recunoscuţi şi intraţi în conştiinţa publică cu această etichetă: Stalin, Dej, Ceauşescu. Sursele de informaţii, foarte multe, au fost prelucrate, aduse în coerenţa unei interpretări logice, lămurite acolo unde lipsa de informaţii va fi fost completată prin cercetări noi, interviuri, noi surse, mai credibile şi cu intuiţia personală demult exersată în această muncă cu informaţia. Concepută ca un eseu să slujească adevărul, acolo unde informaţia nu este suficientă, cantitativ, calitativ, ori nu poate fi în mod clar validată, este lăsată în viaţă… ipoteza, cu tensiunea căutării celor din viitor, după cum arhivele îşi vor deschide secretele la sorocul promis.

Eseul, ca o subtilă şaradă este o atenţionare, că metehnele trecutului sunt prezente şi acum…lângă noi, un fel de bătut şaua să priceapă… noii dictatori, încă fără etichetă. Aici cartea, deşi pare o nevinovată carte despre povestea unor vieţi, devine carte de învăţătură… de minte, pentru societatea românească, aşa de vulnerabilă la derapajele de la o viaţă normală. Acum, puterea ajunsă pe mâna unor caractere îndoielnice, să nu mai producă monştrii, cum se întâmplă cu somnul raţiunii, mai ales că imnic ne răstim demult la popul , să se deştepte, şi el…, nu şi nu! Blestemul, după cercetarea lui Dumitru Drăghicescu, pare fără leac acolo unde secolele au făcut năravurile supraviețuirii, cu temeneaua, cu bacşişul, cu îngenuncheatul celui mare în faţa nimicului ajuns buric al pământului, cu beizadele, vânzători de ţară, lichele politicianiste, pupători de dosuri, cântători în struna netrebnicilor, adică toată fauna societăţii altora, în asaltul continuu împotriva dreptei simţiri a legii pământului, de mult condamnată…

În apropierea farului, prea puternic, al obişnuitei propagande, în bruiajul trepidant al entropicului, greu îţi mai găseşti necesara linişte să pui ordine în cuget. Orbirea celui care priveşte numai în afară - televizorul, monitorul computerului sunt exemplele la îndemână!- este o consecinţă a prezentului. După un timp, prea lung de aglomerare, în special imagini, că de citit nu se prea mai citeşte, în mintea aglomerată cu informaţie nestructurată, ori intenţionat ierarhizată din afară, aşa… din întâmplare, orbirea prezentului se amestecă cu confuzia indusă a trecutului (vezi recomandările, privind scrierea istoriei şi pe cei care o scriu… !) . Iată încă o valenţă posibilă a cărţii despre… trecutul nostru, cu semnele de circulaţie puse credibil de specialişti. Un diplomat de carieră şi slujitor al informaţiei, alături de un gazetar dedicat, predilect asupra relaţiilor internaţionale sunt în tandem, acel procesor pentru… reacţia inversă necesară fiecărui

Itinerar cultural

« LITERATURA DE AZI. DIALOGURI PE NET » DE DANIEL CRISTEA-ENACHE LANSATĂ LA BIBLIOTECA JUDEŢEANĂ

Luni, 27 mai 2013, ora 17.30, la Biblioteca Judeţeană "Antim Ivireanul", în prezenţa unei asistenţe numeroase, a avut loc lansarea volumului "Literatura de azi. Dialoguri pe net", de Daniel Cristea-Enache, aparut la Editura Polirom, prefaţat de Ovidiu Simonca. Lansarea a fost programată la invitaţia editorului şef al ziarului "Viaţa Vâlcii", Petre Tănăsoaica, şi a avut parte de vii discuţii, purtate între autor şi publicul din sală, asupra valabilităţii, atât de aplicat astăzi, dialogului literar pe "net"…Daniel

Cristea Enache (n. 19 februarie 1974, Bucureşti) este critic literar şi conferenţiar universitar la Catedra de Istoria Literaturii Române a Universităţii din Bucureşti. Doamna Sanda Constantinescu a precizat, în debutul întâlnirii, că această lansare a fost anunţată cu o zi înainte, fiind, astfel, lansarea cu cea mai scurtă perioadă de pregătire din istoria acestui tip de manifestări...

CONCERTUL CORALEI „EUFONIA” DAT ÎN ONOAREA CADRELOR MILITARE VÂLCENE

Cadre militare aparţinând Garnizoanei militare din Râmnicu Vâlcea în frunte cu col. Dan Marin, comandantul Centrului de Instruire pentru Geniu, EOD şi Apărare CBRN „Panait Donici” au participat marţi 28 mai 2013 la un concert dat în onoarea lor de Corala Eufonia în sala Filarmonicii din Râmnicu Vâlcea., cu ocazia împlinirii anul acesta a 154 de ani de la înfiinţarea armei Geniu...

Corala a fost condusă de Aurel Poenaru şi au acompaniat: Valentin Ţuca-pian, Octavian Dincă-chitară şi Mihai Rotaru-percuţie; intervenţii solistice, Ionela Poenaru ...toţi fiind membri ai coralei, dar cu preocupări diverse-muzicale în viaţa oraşului nostru...

Trebuie să spunem, din start, că nivelul calitativ deosebit al formaţiei vocal simfonice care caracterizează acest cor academic, înfiinţat încă din 1981 de către chiar directorul şi dirijorul Filarmonicii, Mihail Ştefănescu, şi-a pus amprenta pe spectacolul dat în faţa geniştilor vâlceni, şi dumnealor, formând o unitate militară de elită a municipiului şi judeţului nostru!

Pragramul a fost constituit, inspirat, din repertoriul marilor formaţii de muzică tânără ale timpului: The Beatles, Abba, Queen sau melodii consacrate precum: „My way”, „Fever”, „Summer Night”, „Conquest of Paradis”...Concertul a fost însoţit de un program de sală util întocmit, piesă de arhivă, cu foarte multe informaţii privind interpreţii şi repertoriul...

cititor, să-şi pună ordine în propria minte. Aşa constatăm că boala… dictatorilor este endemică în perenitatea ei, are o cauzalitate implacabilă. Ea se manifestă în plan psiho-social prin carențele formativ-educative cunoscute din cercetările de antropologie pedagogică, psiho-pedagogie, etc., frumos şi necesar precizate în introducerea care ne dă temeiul ştiinţific al prelucrării inferențiale a autorilor, privind calitatea educației şi comportamentul copiilor-beizadele, din toate timpurile, inclusiv al celor ce sunt pe scenă şi ne fac de râs pe… la Bruxelles (s.n). Am reținut şi şarada pămpălăului care nici de să se împuşte nu este în stare, după ironia omului de… oțel, Stalin, la adresa lui fiu-său!, pentru a ilustra şi scena de acasă, melodramatică cu circul ei ieftin.

Concluzia cărții, ca o soluție a unui sistem cu multe necunoscute este că adevărul, mai devreme sau mai târziu, se află. El are consecințe asupra actorilor … supraviețuitori, cei care şi-au ascuns fața în minciună (cartea are suficiente figuri de eroi, în viață, dând lecții de moralitate pe invocatele canale cu intoxicări la tele-comandă!), care însă trăiesc pe acelaşi picior mare, să ne confirme că evenimentele din 1989 nu prea au multe cu revoluția, ci cu ceea ce autorii consideră o… lovitură de stat, în folosul altui grup de interese în care recunoaştem şi beizadelele, căzute în pulover, ca din întâmplare tot sus, hopa-petrică în noua aritmetică. La capitolul din… zvonuri, privindu-l pe Ghiță Gheorghiu aducem o certitudine, prin intersecția traiectoriei personale cu enigmaticul personaj. În 1970 la Institutul Politehnic Bucureşti care purta atunci numele „Gheorghe Gheorghiu-Dej" am fost colegi de facultate, până în 1975, anul absolvirii, cu Gheorghe Gheorghiu, pe care îl apelam cu Ghiță şi-l ştiam ca nepotul lui Gheorghiu-Dej, de la Lica. Nu aveam habar de biografia lui. În cercetarea dumneavoastră, în cronologia luată în considerare Ghiță, colegul nostru de la Energetică/secția hidroenergetică trebuie să se fi născut în jurul anului 1951, fiind de vârsta noastră. În această situație putem intui un scenariu interesant: să fie chiar copilul lui Dej, asumat de Lica şi înfiat de tatăl natural! Oricum acest lucru, posibil, rămâne o ipoteză de cercetat în viitor. Un lucru de subliniat ar fi că şi Petrică, cel trimis la Toulouse de complicația Zoiei, s-a specializat tot în Hidroenergetică… Subliniem acest lucru cu vădită curiozitate şi pentru a rămâne în spiritul adevărului care animă întreaga lucrare. Dincolo de personaje, ca într-o piesă de teatru moralizatoare, importantă este învățătura. Cartea aceasta este şi o istorie apropiată în care puterea s-a conjugat după preceptele secretarului florentin, cel cu… scopul scuză mijloacele, deşi în lumea înțelepciunii noastre învățăturile Basarabului ar trebui să călăuzească divanurile şi pe… admitem, despoții luminați, în gâlceava lor cu lumea îndărătnică, să nu mai trăim îndobitocirea altora… A celor care ne vor, pentru ei…, Binele. Dăm cinstire autorilor, muncii lor în slujba adevărului spre mântuirea nepoților şi a celor interesați.

„RESPIRAȚIA LOGOSULUI"… ŞI A LUI NELU BARBU

Cartea aceasta de „umor liric" are intenția, declarată de autorul ei: Nelu Barbu, în final, unde ne este explicat titlul ales, „Respirația logosului". Profesorul, scriitor, om de cultură din Băbeni, cu mai multe apariții editoriale ne declară în finalul cărții editată la Sibiu, în 2013: „Când umoristul grăieşte/cuvântul întinereşte;/când filtrează criticul,/respiră şi logosul!..." Numele editurii: „Cenaclul de la Păltiniş", ar sugera altceva: un aer rarefiat zarathustrian, un fior al metafizicii, cu atât mai mult cu cât, invocarea *logosului* în titlu, ar putea sugestiona, dar nu este aşa. Titlul este prima glumă a cărții. O ironie a *înțeleptului în gâlceava lui cu lumea* sa, interioară şi exterioară, exprimată în formula catrenului , foarte adesea chiar epigramă, este luată de curentul vremii în sugestie agresivă, pe alocuri fără pudoare - în nota divertismentului care este gustat de un public, tot mai mult dresat, pentru produse de *second hand,* ieftine, comestibile, pentru gusturile care, dependente fiind, nu se mai discută! Mă aşteptam la finețea aluziei căreia finețea receptorului, acordat cultural, să-i descopere poanta, care nu trebuie explicată. Băşcălia cotidiană, bancurile reciclate, parafrazarea clasicilor, portretele amicilor, derapajele politicii… evident că ne amuză, însă inhibă tocmai… respirația logosului, care are conotația mult mai cuprinzătoare decât simpla vorbă. Vedem această carte în nota celor scrise de argeşeanul Gheorghe Piele, de cenacliştii Ion Micuț, Gheorghe Poşircă şi complet diferită de mai subtilul Liviu Popescu (Metropolliput!) . Credem că omul de cultură trebuie să iasă din curentul purtător a-l vremii şi să adauge cu spiritul său creator, ceva înnoitor. Să credem că spiritul lui Anton Pann, acela cu *de la lume luate şi iarăşi la lume date*, ca un tot pe loc, pe loc…, ne mai poate ține în cadența amețitoare de azi, fără adaptarea ritmului, care înseamnă permanentă înnoire? Dar gusturile nu se discută. Cartea îşi va avea cititorii ei, care pot culege multe roade, iar timpul va da verdictul valorii sale. Noi să constatăm faptul că un

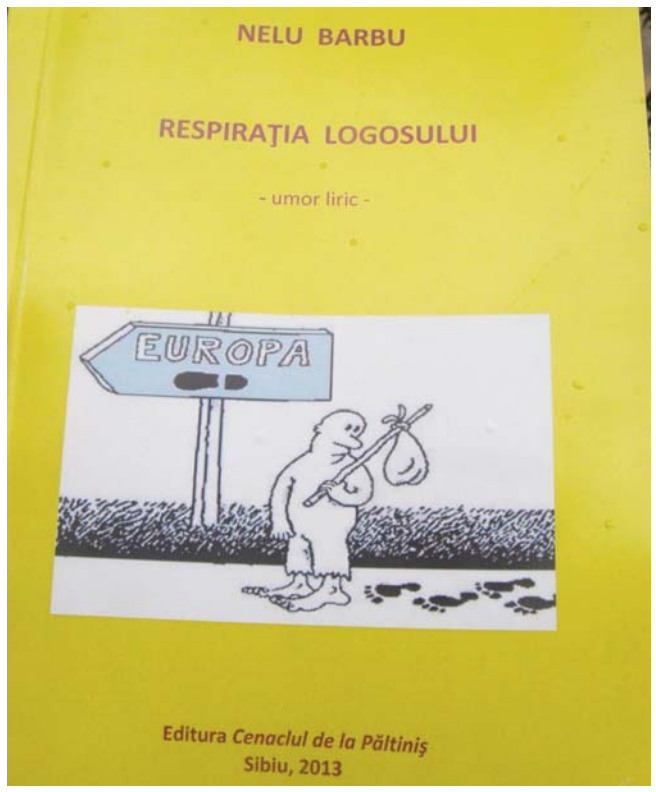

om a scris o carte, cu o cheltuire de sine şi ne-a dăruit-o. Pentru toate acestea, mulțumiri.

Adăugăm şi cronica… rimată:

Le băsneşte
Le plesneşte
Pune sare şi piper
Poantelor de azi de ier
Sunt luați în pix
Ca de pildă, chiar Prolix
Ori înaltu-scund, prea Boc

Unu, doi, … toți la un loc
Întinerirea cuvântului?
E ca boarea vântului!
Toarce moar-aceeaşi apă
Mălai, mămăligă facă!
Cum se face an de an
La celebra… Anton Pann
Patron mare, om de şagă
Pus pe şuşă şi pe snoavă

De… respirație,
Filtrație?
Vrem o separație
Chiar o reparație!
Când miroase-a bălegar
De la om, ori om-măgar
De nas te ți nu mai respiri
Logosul din trandafiri
Iar auzul vrea îndată
În urechi dopul de vată
Cât despre logosul-duh?
E păpădia din văzduh!
De ai gust, învățătură
Nu-i o simplă-njurătură?
Iar despre scriitură,
O fi?... ori nu va fi… cultură?

Replici şi constatări!

**La epigrama 216, apropos… de sprijinirea cărții şi de politicieni

Toți o apă ş-un pământ
Parcă ne-a lovit blestemul
Am făcut un legământ
Cultura?! Ne strică sistemul!

**La epigrama 145, despre doctoranzi şi lumea care scoate cărți

Cei ce le-au scris şi cei ce plagiază
Să vadă cine, ce-a mai luat
Şi pentru somnul de amiază,
Nechează doctoru-n palat.

**La epigrama 147, privind aspirantul în USR

USR-ul? Să se creadă!
Este chiar el o cireadă
De ai talent şi nu ai plată
Te vei numi… sfântu-aşteaptă.

**La epigrama 100, privind pe travestitul Prolix

Prolix e… şi mai felice
Constatat şi n-ai ce zice
Când îi plouă cu alcool
Pe stomacu-i plin, ori gol

**La epigrama 122 … în apărarea poetului

Chestia cu poetul
Istoricul, profetul
Când singur te complici
Ce poți să zici… ?

**La epigrama 133, despre dilema moşului

Era în greşeală moşul
Tot blamându-i babei gestul
Povestea cu cocoşul…, roşul?
i-o zise popa Mănescu

**La epigrama 99, poetul munților

Munți lăsați fără de dresuri
Fiindcă puiu scrie versuri
Nu au teamă de topor
Groază l-i de scriitor.

SENIORII VÂLCENI - MARI AMATORI DE EXCURSII

Într-o superbă zi de primăvară, pe 25 aprilie 2013, Asociația Seniorilor din Educație, Ştiință şi Cultură din județul Vâlcea a inaugurat seria activităților turistice incluse în programul anual, printr-o excursie în Capitală. Cu un autocar elegant al firmei Antares Transport SA, pus la dispoziție de doamna inginer Florina Belei, am parcurs mai multe unități majore de relief: Subcarpații Getici, Podişul Getic şi mai multe subdiviziuni ale Câmpiei Române, trecând prin județele Vâlcea, Argeş, Dâmbovița, Giurgiu şi Ilfov.

Am ocolit pe şoseaua de centură a municipiului Piteşti, un oraş mare, situat la contactul Câmpiei Române cu Podişul Getic, în zona de confluență a Argeşului şi Râului Doamnei. Atestat documentar în anul 1385, înaintea municipiului Râmnicu Vâlcea, în 1848 a fost distrus în mare parte de un incendiu violent în urma căruia s-a refăcut rapid, iar, în 1968, a fost declarat municipiu.

Am regăsit Bucureştiul aşa cum îl ştiam: un oraş foarte mare, de dimensiuni internaționale, situtat în partea centrală a Câmpiei Române, cu o populație de aproape 2 milioane de locuitori, cel mai important centru politic, economic, financiar-bancar, comercial şi cultural-ştiințific al țării. Menționat prima dată într-un document de la 1459, oraşul întemeietorului legendar, Bucur, a fost atestat cu acest statut în 1533; în 1659 a devenit capitala permanentă a Țării Româneşti, iar în 1859 a fost proclamat capitala României.

Am ajuns cu greu la obiectivele stabilite în program, conducătorul auto Ştefan Crăciun descurcându-se bine în traficul rutier foarte aglomerat. La început am vizitat Muzeul Național de Istorie Naturală „Grigore Antipa" de pe şoseaua Pavel D. Kiseleff, din sectorul I, care a fost modernizat. Acesta îşi are originea în Muzeul Național de Istorie Naturală şi Antichități din Bucureşti, fondat la 3 noiembrie 1834, prin actul 142, semnat de principele Alexandru Ghica. În anul 1893, în funcția de director al secției de zoologie a muzeului este numit Grigore Antipa, biolog român, precursor al hidrobiologiei, considerat unul dintre primii ecologi ai Europei, care este, de fapt, întemeietorul Instituției. Acesta a impus o nouă organizare şi o înaltă rigoare în achiziția, prepararea şi prezentarea colecțiilor. Inaugurarea oficială a Muzeului Zoologic în noua clădire de la Şosea, a avut loc la 24 mai 1908 în prezența regelui Carol I, a prințului Ferdinand şi a prințesei Maria, a numeroase personalități culturale, ştiințifice şi politice ale vremii. Au fost deschise 16 săli şi au fost inaugurate şi primele diorame din lume: Tundra, Preria, Savana africană şi Sahara. Pe 23 mai 1933, într-o sesiune jubiliară, regele Carol al II-lea a decis ca, în semn de omagiu, Muzeul Național de Istorie Naturală să poarte numele organizatorului său, dr. Grigore Antipa. Savantul a condus destinele muzeului până la decesul său, survenit la 9 martie 1944. De un interes aparte s-a bucurat expoziția „Corpuri umane".

Un alt punct de atracție l-a reprezentat Biblioteca Națională. Situată într-o clădire impozantă, dotată cu mobilier modern, cu aparatură de ultimă generație, edificiul cultural ne-a impresionat prin vastitate, prin modul de amenajare şi de organizare, prin numărul impresionant de volume pe care le deține, unele cărți unicat, prin amabilitatea personalului. Structurarea spațiilor a reprezentat un proces complex, care încă nu a fost finalizat, dar instituția funcționează la parametri corespunzători.

Ne-am îndreptat apoi spre Mănăstirea Cernica, situată în comuna omonimă din județul Ilfov. Părintele-ghid, Eftimie, ne-a prezentat, într-o manieră atractivă, istoricul acestui locaş de cult. Amplasată într-un cadru natural pitoresc, mănăstirea, monument istoric, este o cetate sfântă a ortodoxiei româneşti, care adăposteşte odoare neprețuite ale neamului: Racla cu Sfintele Moaşte ale Sf. Ierarh Calinic, Chivotul cu Sfintele Moaşte ale Sf. Cuvios Stareț Gheorghe, Casa Memorială „Sf. Ierarh Calinic (1842), Casa Memorială „Sf. Cuvios Stareț Gheorghe (1786) şi colecția muzeală. Aici se află obiecte de cult cu valoare inestimabilă din secolele XVI - XVII, constând în evanghelii vechi, sfinte vase, cruci, veşminte, icoane, hrisoave, manuscrise, etc. Tablourile cu scene sfinte, opere ale unor cunoscuți artişti ca Th. Pallady sau I. Țuculescu alcătuiesc, împreună cu icoane din secolul XVIII, un adevărat paradis duhovnicesc.

Am redat numai o parte din informațiile bogate pe care le-am primit la obiectivele vizitate. Pe tot parcursul zilei ne-a însoțit buna dispoziție. S-au spus bancuri, s-au citit epigrame, poezii, s-au prezentat curiozități ştiințifice, iar, colegul nostru Gheorghe Cărbunescu ne-a delectat cu cântece olteneşti îndrăgite şi romanțe, selectate dintr-un repertoriu bogat. Dragostea de viață, interesul pentru cunoaşterea aprofundată a valorilor istoriei, culturii şi tradițiilor româneşti manifestate de seniorii vâlceni sunt impresionante şi constituie un model veritabil pentru generațiile tinere.

Gh PANTELIMON

SCRISORI

Iubite prietene Ciurea-Genuneni,

De la început, te rog din suflet să mă ierți pentru marea întârziere cu care îți răspund. Am fost bolnav şi nici acum nu sunt vindecat deplin. Urmările accidentului de schi din tinerețe, care continuă şi se accentuează cu vârsta. Voisem să-ți răspund cu cele mai bune urări, la ziua Dumitale onomastică... dar nu s-a putut. Orele pentru scris sunt deabea câteva într-o zi şi pe biroul meu s-a aglomerat iarăşi un vârf de corespondețe nerezolvate.

Iarăşi, de la început, îți comunic că accept cu bucurie invitația Dumitale pentru un interviu. Proiectul cărții Dumitale e grandios şi îți urez să îl realizezi cât mai bine şi mai curând. Aştept deci întrebările Dumitale. Bănuiesc, din cele ce îmi scrii, că se vor referi mai ales la folclor şi folcloristică-în esența lor şi sunt sigur că nu vor fi întrebări-şablon-, iprovizând într-un anumit sens festiv, - aşa cum se întâmplă adesea.

Apropo de întrebări. Cunoşti interviurile mele din cele două volume ale lui Ion Biberi-„Orizonturi spirituale şi lumea de azi”? Dar acelea din cărțile de interviuri unde figurez şi eu, semnate de Matei Alexandrescu, Gloria Lăcătuşu, Const. Dumitrache şi Nicolae Florescu şi Ileana Corbea? Ar fi de evitat repetarea unora dintre cele convorbite acolo; - deşi este foarte puțin probabil să fie aceleaşi.

Ne bucurăm şi noi că ai aflat în librării cartea lui Liviu şi că ți-a plăcut. E într-adevăr o mare bucurie pentru noi că avem copii buni. Dar că avem din partea lor numai bucurii. Nepoțica Raluca le e tare dragă, şi lui Ştefan şi Mihaelei, noru-mea. E bine că sunt amândoi în Bucureşti, cu serviciu. Dar au şi greutăți. Am angajat o femeie să îngrijească de copil când ei sunt amândoi la servici. E foarte pricepută, fostă soră pediatră, dar totul costă enorm, ea şi alimentarea copilului şi datoriile. Trebuie să îi ajutăm şi noi,-mai ales soția mea,-căci eu n-am mai ieşit din casă în oraş de la sfârşitul lunii iulie. Când am ieşit de la conferința pe țară a Uniunii Scriitorilor, m-am urcat într-un autobuz foarte aglomerat şi în timpul mersului, închizându-se uşa autobuzului, mi-a prins tocmai piciorul cu cicatricea în urma accidentului la schi din tinerețe, de care ți-am povestit. Rezultatul a fost că mi-

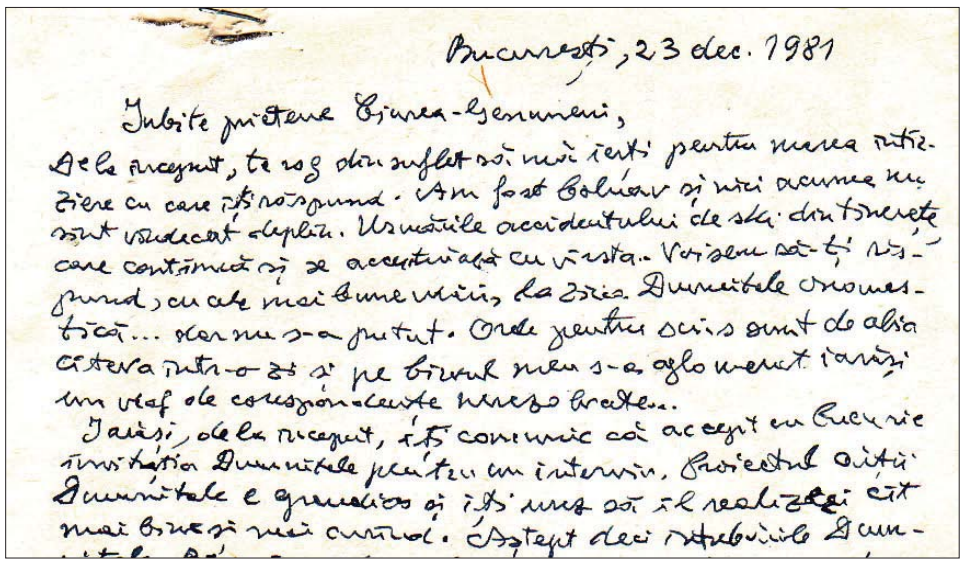

Bucureşti, 23 dec. 1981

Iubite prietene Ciurea-Genuneni,

De la început, te rog din suflet să mă ierți pentru marea întârziere cu care îți răspund. Am fost bolnav şi nici acum nu sunt vindecat deplin. Urmările accidentului de schi din tinerețe, care continuă şi se accentuează cu vârsta. Voisem să-ți răspund, cu cele mai bune urări, la ziua Dumitale onomastică... dar nu s-a putut. Orele pentru scris sunt de abia câteva într-o zi şi pe biroul meu s-a aglomerat iarăşi un vârf de corespondențe nerezolvate...

Iarăşi, de la început, îți comunic că accept cu bucurie invitația Dumitale pentru un interviu. Proiectul cărții Dumitale e grandios şi îți urez să îl realizezi cât mai bine şi mai curând. Aştept deci întrebările Dumitale

a pleznit acolo vena, încet-încet s-a făcut un ulcer, care nici până acum nu s-a vindecat total, cu toată odihna şi tratamentul. Aşa că trebuie să umblu numai în papuci.

De scris, scriu pe o planşetă, pe care o țin pe piept, stând într-o poziție cât mai apropae de orziontală. Asta mi-a redus enorm timpul de scris, câteva ore pe zi. Fac şi eu ce pot în aceste ore, - de vreo nouă carte nici gând deocamdată... Aşa că tot greul cade pe soția mea. Ştefan locuieşte într-un apartament frumos, dar în cealaltă parte a oraşului, iar de câteva zile am pus maşina la iernat, aşa că soția mea trebuie să facă două ore dus-întors până la ei, cu mijloacele de transport în comun.

Cu Liviu avem o durere mare. La repartiție ar fi primit sigur un post în Bucureşti, fiind la lb. română al doilea pe țară, cu media 9,98, şi anul trecut la repartiție, au fost vreo 30 posturi libere în Bucureşti. Dar a venit, precum poate că ştii, trăznetul blocării posturilor libere din capitală şi oraşele mari. Aşa că a ales Breaza. Nu e rău. Şi-a luat o cameră mobilată şi vine la Bucureşti în zilele libere. Dar a venit al doilea trăznet-recenta hotărâre pe care cred că o ştii-care ne produce mari griji pentru viitor. Dacă n-ar fi fost cu ea, adică primejdia să-şi piardă legăturile cu editurile din Bucureşti şi cu unele reviste în care a început să publice studii de specialitate, ca şi contactul cu Facultatea de Filologie, unde continuă să facă parte dintr-un cerc de studii de politică şi statistică, şi dacă ar fi fost un mediocru, cu o medie mai mică la absolvire, deci fără nădejde de a fi repartizat în Bucureşti, ... n-am fi avut ce zice... Ar fi fost drept să fie şi la Breaza, dar aşa ... să ştii că vei fi țintuit pe viața întreagă în acelşi loc, e dureros... Speram şi noi să ne fie toiag al bătrâneților, la cei 72 de ani ai mei, stând cu noi, în apartamentul care i-ar fi revenit lui, când noi nu vom mai fi, având şi biblioteca de specialitate, care nu exagerez spunând că este printre cele mai valoroase din Bucureşti. Ne mângâiem cu gândul că soția mea e mai tânără cu 10 ani decât mine şi va apuca vremuri mai bune şi pentru Liviu.

Te rog să mă ierți. N-am obiceiul să mă plâng, dar fiindcă ai fost atât de bun şi mi-ai dorit numai bucurii de pe urma unor copii buni...

D-voastră sunteți tineri, copiii cresc, vă dau şi ei griji, desigur, - dar până la ale noastre mai e destulă vreme şi speranța nu poate fi scoasă din inima omului...

Vă îmbrățişăm deci cu toată dragostea şi prietenia - şi eu şi soția mea - şi vă dorim să fi avut sărbători fericite, iar Anul nou 1982, cu mulți ani! cu sănătate şi tot ce vă doreşte inima. Poate că odată vei putea să te rupi să vii pentru o zi-două în Bucureşti. Aici ai unde dormi la noi. Vom mai sta tihniți de vorbă şi despre viitoarea cartea a Dumitale. Până atunci, aştept întrebările pentru interviu. Sărutăm copiii.

Ştefania şi Ovidiu Papadima

CONSTANTIN POENARU ÎI FACE MĂRTURISIRI LITERARE COLEGULUI SĂU DE GENERAȚIE, POETUL FELIX SIMA

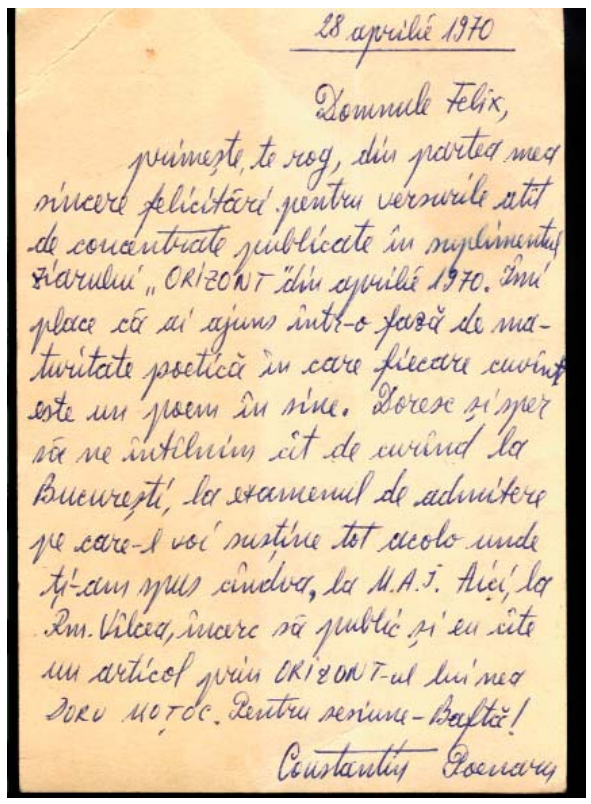

28 aprilie 1970

Domnule Felix,

primeşte, te rog, din partea mea sinceră felicitări pentru versurile atât de concentrate publicate în suplimentul ziarului „ORIZONT” din aprilie 1970. Îmi place că ai ajuns într-o fază de maturitate poetică în care fiecare cuvânt este un poem în sine. Doresc şi sper să ne întâlnim cât de curând la Bucureşti, la examenul de admitere pe care-l voi susține tot acolo unde ți-am spus cândva, la M.A.I. Aici, la Rm. Vâlcea, încerc să public şi eu câte un articol prin ORIZONT-ul lui meo DORU MOȚOC. Pentru seriuna-Baftă!

Constantin Poenaru

CARTE POŞTALĂ

Peisaj de iarna

Expeditor: Constantin Poenaru, str. Lenin 241, Rm. Vâlcea

cod 669/69

Preţul de vânzare 30 bani

Destinatar: Domnului FELIX SIMA

Strada: Laboratorului Nr.

Blocul: Scara: Etajul: Apart.: Intrarea Ştirbei nr. 1

Localitatea: Bucureşti

Sectorul: Judeţul: Ilfov

Oficiul poştal: Bucureşti

CONSTANTIN LUCACI ÎMPLINEŞTE PE 23 IULIE 2013 NOUĂZECI DE ANI. LA MULȚI ANI MAESTRE!

Constantin Lucaci în atelier, 1972, foto Mihailopol

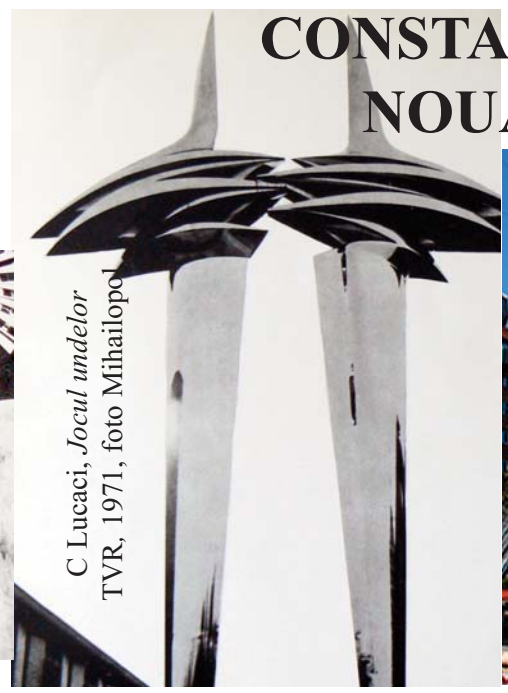

C Lucaci, *Jocul undelor* TVR, 1971, foto Mihailopol

Fântâna cinetică din Brăila

Fântâna din Constanța, minune a tehnicii şi artei sec. XX, 1971

SĂRBĂTOARE LA GARNIZOANA RÂMNICULUI

Col (Rz.) Mihai POPA

Colonel Dan Marin

Joi 30 mai 2013, Centrul de Instruire pentru Geniu, EOD şi Apărare CBRN „ Panait Donici" Rămnicu Vâlcea a găzduit prima parte a manifestărilor prilejuite de sărbătorirea la 31 mai a „Zilei armei Geniu", data înfiinţării armei Geniu prin crearea în anul 1859, în Moldova, a primei subunitati române de geniu, Batalionul 1 Geniu, prin aprobarea din 31 mai 1859 a domnitorului Alexandru Ioan Cuza a Raportului Consiliului de Ministrii nr. 1902. Programul a debutat cu un simpozion intitulat „154 de ani de la înfiinţarea armei Geniu" care a reunit în clubul institutului cursanţi-elevi, comandanţi de subunităţi ofiţeri şi subofiţeri, cadre didactice. Au onorat invitaţia de a participa la lucrările simpozionului: academicianul Dan Berindei-vicepreşedintele Academiei Române, Episcopul vicar al Arhiepiscopiei Râmnicului-PS Emilian Lovişteanul, Lt.col.Constantin Lupu-reprezentantul Muzeului Militar Naţional „Ferdinand I", prefectul judeţului Vâlcea-Mircea Nadolu, Vasile Cocoş-consilier local la Primăria Municipiului Rm.Vâlcea, Florin Epure-directorul executiv al Direcţiei Judeţene pentru Cultură şi Patrimoniul Naţional Vâlcea, Nicolae Dinescu-preşedintele Societăţii Culturale „Anton Pann" Rm.Vâlcea şi director al Academiei Olimpice Române Filiala Vâlcea, Eugen Petrescu-preşedintele Asociaţiei Naţionale Cultul Eroilor „Regina Maria" Filiala Vâlcea, Ion Praporgescu preşedintele Asociaţiei Naţionale a Veteranilor de Război-Filiala Vâlcea, Petre Cichirdan-vicepreşedintele Forumului Cultural al Rămnicului, col (rz) Mihai Popa, membru al Forumului Cultural al Rămnicului. Au participat, de asemenea, foştii comandanţi ai instituţiei de învăţământ a armei geniu Gl.bg.(rz) Dumitru Ţârdea şi col(rz) Paul Piersecă, precum şi fostul comandant al Regimentului 1 Geniu col(rz) Ion Creţan.

Lucrările simpozionului au fost deschise de col. Dan Marin, comandantul Centrului de Instruire pentru Geniu, EOD şi Apărare CBRN „Panait Donici" care a mulţumit tuturor participanţilor la simpozion. Mr.Sorin Pancu a dat citire Mesajului şefului Statului Major al Forţelor Terestre ale României la aniversarea a 154 de ani de la înfiinţarea armei.

Ofiţeri din cadrul institutului au prezentat apoi scurte intervenţii privind: Monumentul „Leul"-Simbolul gloriei armei geniu-Lt. Bucurel Baiu; elementul dominant al monumentului, Leul, înfăţişează şi simbolizează chintesenţa tăriei armatei române, sufletul mare, mândru şi generos al soldatului român, rege al animalelor, dar şi al frumuseţii, stând biruitor într-o mişcare triumfală, cu labele din faţă pe trofeele cucerite de la inamic: arme, scuturi, ţeava unui mortier, peste care se desfăşoară faldurile unui drapel. Specificul armei este redat prin statuile a patru ostaşi genişti, reprezentând specialităţile: pionieri, căi ferate, pontonieri şi telefonişti-telegrafişti. Pe soclu se află inscripţia: „Spuneţi generaţiilor viitoare că noi am făcut suprema jertfă pe câmpurile de bătaie pentru întregirea neamului", iar într-un medalion montat pe treptele monumentului stă scris: "Eroilor din arma geniului 1916-1919". Personalităţi ale armei geniu-Generalul de divizie Anton Berindei-Lt. Dănuţ Badragă; un medalion dedicat străbunicului acad. Dan Berindei, generalul Anton Berindei (1839-1899), realizatorul sistemului de fortificaţii al Bucureştiului, politician, ministru de război (1896-1899). Evoluţia armei geniu de la înfiinţare până în prezent-Lt. Toni Naicea; lucrare consacrată tradiţiilor armei geniu de la înfiinţare şi până astăzi, participarea militarilor genişti la războiul de independenţă din 1877, în primul şi al doilea război mondial, eroismul până la sacrificiul suprem al acestora, apoi participarea geniştilor, după război, la realizarea obiectivelor economice: Transfăgărăşanul, Canalul Dunăre-Marea Neagră, sistemele de irigaţii, amenajarea teritoriului naţional pentru apărare, precum şi la gestionarea unor situaţii de urgenţă: cutremure, inundaţii etc.

Maior Sorin Pancu

În garnizoana Rm.Vâlcea, începând cu anul 1975, s-a reînfiinţat Şcoala Militară de ofiţeri activi de Geniu, Construcţii şi Căi Ferate, transformată ulterior în 1991 în Institutul Militar de Geniu, Construcţii şi Căi Ferate. În anul 1997 aceasta s-a transformat în Şcoala de Aplicaţie pentru Geniu, Construcţii şi Căi Ferate „ Panait Donici" cu misiunea de a pregăti cadrele militare în arma geniu, iar din anul 2010 instituţia de învăţământ se actualizează devenind Centrul de Instruire pentru Geniu, Eod şi Apărare CBRN „ Panait Donici" în aceeaşi locaţie şi cu aceeaşi misiune.

Au luat cuvântul şi au transmis mesajul lor personal şi al instituţiilor ce le reprezintă prefectul Mircea Nadolu, P.S. Emilian Lovişteanul, Florin Epure, Nicolae Dinescu, Eugen Petrescu. În încheierea simpozionului a luat cuvântul acad.Dan Berindei care, printre altele, a spus: „Centrul m-a impresionat încă de la sosire. Este o instituţie disciplinată, frumoasă, curată, ordonată ce-ţi dă sentimentul de măreţie că sunt la mine în ţară!. ..Sunteţi o instituţie datoare de a păstra memoria trecutului pentru prezent şi viitor…Să nu uitaţi nici un moment că sunteţi români".După simpozion a urmat vizitarea muzeului unităţii şi a bibliotecii „General Ioan Eremia". Explicaţiile date de bibliotecarul Mareş Virgil, privind fondul de carte, nr.de cititori, precum şi rolul cărţii în actul educaţional militar au încântat vizitatorii.

Partea a II-a a manifestărilor a cuprins sfinţirea unei troiţe şi a unui praznicar la Biserica militară „Sfântul Mare Mucenic Dimitrie- Izvorătorul de Mir" de către P.S.Emilian Lovişteanul şi un sobor de preoţi în frunte cu preotul militar Ion Mihalache.

A urmat vizitarea Expoziţiei de tehnică, echipamente şi materiale specifice structurilor de geniu. Aici au putut fi admirate autospeciala de intervenţie EODMRAP Cougar 6x6, autospeciala de intervenţii EOD-URO VAMTAC, precum şi robotul de intervenţii EOD tip Caliber, cât şi detectorul de substanţe explozive. Toate activităţile înscrise în program au scos în evidenţă că arma Geniu este una de elită a armatei României şi, că, pregătirea militarilor de orice grad în această instituţie este dovada înaltului profesionalism, al responsabilităţii şi maximei angajări ce caracterizează instituţia Armatei.

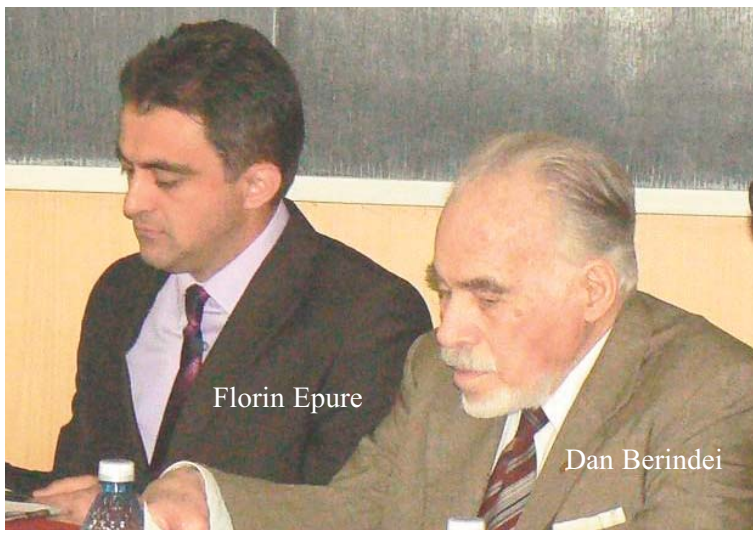
Florin Epure
Dan Berindei

PS Emilian Lovişteanu
Mircea Nadolu
Adrian Buşu

NOTĂ

Ziarul apare cu 16 pagini, când poate, ca să respecte Legea 186/2003! Ziarul se adresează cetăţenilor cu diverse preocupări culturale de la sat şi de la oraş. Articolele, grafica, fotografiile nesemnate aparţin editorului. Autorii păstrează responsabilitatea conţinutului.

Tipărit la Prodcom, Tg. Jiu

Ziar de cultură realizat de SC INTOL SRL
Editura **INTOL - PRESS.**

Director: Petre CICHIRDAN
Consilier editorial: Constantin POENARU
Senior editor: Arhim. Veniamin MICLE
Colaboratori: Felix SIMA, Mihai SPORIŞ, Vasile GREVUŢU, Titi Mihai GHERGHINA, Simona Maria KISS, Denisa IACOB, Gheorghe PANTELIMON, Adina DUMITRESCU

Tehnoredactare computerizată: Bogdan CICHIRDAN.
Corector: Leontina RUS
Adresa: Calea lui Traian 169, bl. 5, sc. E, ap. 3
Tel/Fax: 0250.736615, 0350.401254, 0746.029824,
E-mail: cichirdan@yahoo.com
Parteneri media: www.globalartfusion.com, Revista Interferenţa Artelor, www.publiconline.ro, www.publictv.ro, www.pcichirdan.go.ro

Preţ: 3 lei